

הזוהר הקדוש

זוהר
לך
לך

The Holy Zohar

Zohar Lech Lecha

With English commentary by Zion Nefesh

Based on Zohar Hasulam, and the teachings of Rabbi Yehuda Halevi Ashlag

DailyZohar 2020 edition

** This is the first and an unedited edition. Please forgive any mistakes and share your comments by email to zion@dailyzohar.com

Future editions may include additional commentaries published on DailyZohar.com.

Copyright © 2020 DailyZohar.com, Zion Nefesh. All rights reserved.

You may share this file with your friends exactly AS IS. No change is allowed. You may print one copy for personal use and study. Reproduction and distribution beyond personal use of this file or parts of it without written permission is prohibited.

Memorial page

For the soul elevation of

**Lazar ben
Manya**

לעילוי נשמת

רב יחיאל הלל בן רב יעקב

לעילוי נשמת

יוכבד הענא בת חיים יהושע פאליק

For the soul elevation of

**Shayna Mindel bat
Rav Yechiel Hillel**

לעילוי נשמת

יחיה בן חיים

לעילוי נשמת

יהודית בת נחמיה

1. (במדבר י"ג) וַיִּדְבֹר יי אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר, שְׁלֹחַ כָּף אַנְשִׁים וַיִּתְּרוּ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן וְגו'. רבי זוּיָא פְתוּזוּ, (איוב לח) הַמִּימִיךָ צוּיֵת בְּקֶר יַדְעֵת הַשְׁזוּר מִקּוּבוּ. שְׁזוּר כְּתִיב, ה"א אֶתְרוּקָא מִשְׁזוּר. מֵאֵי טַעְמָא. אֶלָּא אָמַר רַבִּי זוּיָא, בְּשַׁעֲתָא דְנָטִי עַרְבִי, וְשִׁמְשָׁא נָטִי לְבוּיַעֲלֵל, כְּדִין אֶתְזוּלֵשׁ תּוֹקְפִיָּה, כְּדִין שְׁלֵטָא שְׂמַאֲלָא, וּבְשַׁתְּכּוּז דִּינָא בְּעַלְמָא, וְאַתְפְּשִׁט (לעילא). וְכִדִּין בְּעֵי בַר זָשׁ לְצַלְאָה, וּלְכּוּנָא רְעוּתָא (ס"א לצלֵאה דִישַׁכַּח רְעוּתָא) קָבִי מֵאַרְיָה.

2. דְאָמַר רַבִּי יִיסָא, כַּד נָטִי שְׁמִשָּׁא, וְאַתְזוּלֵשׁ, כְּדִין אֶתְפְּתוּזוּ זוּד פְּתוּזוּ בְּשִׁמְשָׁא, וְאַתְכְּנִישׁ זוּלִיָּהּ, וְשְׂמַאֲלָא שְׁלִיטָא. וַיִּצְזוּק כְּרִי בִירָא תּוּזוּתִיָּהּ.

3. כִּינן דְעָאֵל לִילִיא, פְּתָקָא דְקוּטְפָא בְּאַזְזוּמִתִּיָּהּ שְׁכִיזוּ. וְכַמְהָ זוּבִילִין טְרִיקָן (אזדריקו) אֶתְפְּשִׁטוּ בְּעַלְמָא, וְכַלְהוּ שְׁטָאן בְּעַרְבוּבִיא, וְאַזְלִי וּזוּיָיכָאן בְּנַפְשֵׁן דְרְשִׁיעִיָּא, (ס"א דבני נשא) וּמוּדְעִין לֹון מִלִּין, מְנַהֲזִין כְּדִיבָן, וּמְנַהֲזִין קְשִׁיטָא, וּמֵאֵן דְאֶשְׁתְּכּוּז בִּינִיָּהּ, אֶתְיָיִב לֹון רְשׁוּ לֹון בְּלָא, וְכַלְהוּ בְּנֵי עַלְמָא זִימִין, (ואתכנשו) וְטַעְמִין טַעְמָא דְבוּתָא, וְהָא אֹקִימָנָא.

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשֵׁעַ בֶּן-נוּן, יְהוֹשֻׁעַ.

And Moses called Hoshea the son of Nun Joshua.

The parashah tells us the famous story of the twelve spies that Moshe sent to spy on the Promised Land. They were heads of the tribes, not regular people.

The question that comes to mind is – why send spies to check the land?

They just got out of the slavery of over 200 years in Egypt, great miracles, receiving the Torah, seeing the presence of G-d on a daily basis with the guiding Cloud during the day and pillar of fire at night. Why go and spy on the land now? Any land to settle down should be good for them.

One of the reasons for that mission was that God and Moses wanted them to make their first free choice to connect to the Holy Land of Israel. Up until now they were taken out of Egypt and followed Moses in the wilderness, without much free choice.

Now coming closer to the Land of Milk and Honey, the land where they would spend the rest of their lives, was a different story. God wants to give them a gift, the gift of free choice. God tells Moses (Numbers 13:2) to pick one head of each tribe and send them “שְׁלַח-לְךָ אַנְשִׁים, וַיִּתְּרוּ אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן”, the word used here is “יתרו”, which is the numerical value of 616 = “התורה”, The Torah, The land of Israel is the connection to the Torah, Zeir Anpin.

The idea was to let them see the land, connect to its energy, and make a choice to settle in it.

A little lesson for salespeople and parents: if you want to “sell” your stuff or ideas to your customers or children, allow them to choose from your selected choices. Do not say “Take this” or “This is the best for you... Trust me...” it won’t work until they decide by themselves. Ask them questions with obvious answers that will trigger the right thoughts. When they own the decision, the communication channels are open between both sides.

First God asked Moses to pick the heads of the tribes, so there would be strong leadership to represent all the people. They were supposed to come back with a positive experience, leading their people into the land.

Moses gave them hints to what to look for and what to find. When he said “מה הארץ”, he referred to the word “מה” that represents Zeir Anpin. The numerical value of מה is 45 and it is equal to the spelled name of God יהוה-ואו-הא, which represents Zeir Anpin, the Light. The Zohar says that the Torah, the People of Israel and God are one. The leaders needed to connect to the Land and the Light as channeled through the land of Israel.

Moses also told them to check “היִשְׁבָּה עַץ אִין” if there was a tree “עץ” or not “אין”. The word tree refers to the Tree of Life.

The leaders of the tribes went to the land for forty days (like the number of days Moses went up to Mount Sinai to connect and bring the Torah). They came back with fruits of the land but also bad news “Yes, it is the land of milk and honey and here is the fruit but, “אפס” (means Zero) the people of the land are giants and...

Like in all good lies they started with some truth, like the snake when he tempted Eve to connect to the Tree of Knowledge, good and bad. She later excused herself saying (Genesis 3:12) “וַתֹּאמֶר, הָאִשָּׁה, הִנְחֵשׁ הַשִּׂימָנִי, וְאָכַל”, “The serpent beguiled me, and I did eat.” The word “הַשִּׂימָנִי” contains the words “הַיִּשְׁ” and “אִין”, there is or there isn’t that represents the doubts of the people in the Light.

In (Exodus 17:7) “וְעַל נִסְתָּחֶם אֶת-יְהוָה לְאֹמֶר, הַיִּשׁ יְהוָה בְּקִרְבָּנוּ, אִם-אִין” “Because of the striving of the children of Israel, and because they tried YHVH, saying: ‘is YHVH among us, or not?’”

Moses gave the leaders of Israel an opportunity to correct their previous negativity (Exodus 17) and even the ability to correct the disconnection from the Tree of Life that Adam and Eve caused in the first sin and brought mortality to the world.

They needed to find the Tree of Life and connect to it with certainty. Unfortunately, they made a horrible mistake and drew a picture that brought fear and death to the nation. That was the third time they had the opportunity to have the ultimate connection but failed. First were Adam and Eve. Second was the Sin of The Golden Calf before the ultimate connection to the Torah. And now the 10 leaders missed again. We are close to the time of the revelation of Mashiach. We need to build certainty in the Light. We all experience some ‘giants’ obstacles in our lives that take away from our certainty because the soul lives in a material body that always seeks its satisfaction. It’s a time that many good people are being tested for their certainty. These tests are gifts from God to allow us to expand our vessel beyond the desire of the physical body.

Passing all these tests earns us the ticket to the Promised Land, which is the merit to enjoy the ‘Milk and Honey’ of the Final Redemption.

4. תָּא זֹוּי, כִּד אֶתְעַר רִיזוּ צָפוֹן, כְּדִין אֶתְקַבְּלָא כְּנִסְתָּ
יִשְׂרָאֵל בְּשִׁמְאֵלָא, וְאֶתְזַבְּרוּ כְּזֹדָא וְשִׁרְיָא בְּדְרוּעָא
בְּאֶתְרָהָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתִי לֹא שְׂתַעֲשֵׂא עִם
4. בָּא וְרָאָה, כְּשִׁמְתַעוּרְרַת רִיזָא צָפוֹן, אִין
מִתְקַבְּלָת כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל
בְּשִׁמְאֵל, (וּמִתְסַבְּרִים כְּאֶחָד) וְשׁוּרָה בְּזֹרְעַ

במקומה. והקדוש ברוך הוא בא להשתעשע עם הצדיקים שבגן עדן, ואז כל מי שמתעורר לעסק בתורה באותה שעה משתתף יחד אתה, משום שהיא (יושבת) וכל אוכלוסייה משבחים למלך העליון, וכל אלו שנמצאים (שהשתתפו אתה) בתשבחות התורה, בלם פתובים בבני ההיכל ונקראים בשמותם, ואלה רשומים ביום.

צדיקייא דבגנתא דעדן, וכדין כל מאן דיתער למלעי פאורייתא בהוא שעתא. הא אשתתף בהדה, בגין דהיא (יתבת) וכל אכלוסין דילה, משבוון למלכא עלאה, וכל אינון דאשתכוזו (נ"א דאשתתפו בהדה) פתושבוותא דאורייתא, כלהו פתיבין בבני היכלא, ואקרוין בשמהון, ואלין רשימין ביממא.

5. בא וראה, שם קדוש אחד יש באותיות תקוקות, שהוא שולט מחצות הלילה ואילה, והן אותיות (כל"ך סעפ"ה יאעוצ"ה) ס' של מנצפ"ך כולל אותם. ם פרשוה (ישעיה ט) לם־רבה המשרה. נ' היתה סתומה לזה ולזה, ואז פתרים כלולים הוא ו' (י) של השם הקדוש התקינו, וסתם מבועיה. אחר שילדה, פתוחה היתה בראש אחד של הפתח.

5. תא וזוי שמא וזדא קדישא אית בגלופי אתוון, דהוא שלטא מפלגו ליליא ואילה, ואינון אתוון (כל"ך סעפ"ה יאעוצ"ה) ם דמנצפה פליל לון, אוקמוה, (ישעיה ט) לם־רבה המשרה. נ' הוה אסתים להאי ולהאי, פדין פתרין פלילין הוא ו' (נ"א י') דשמא קדישא אתקין ליה. וסתים מבועיהא. פתר דאלידת, פתיזא הוה בזוד רישא דפתווא.

6. כשחרב בית המקדש נסתמו המבועים מכל הצדדים, (אות זו כוללת אותיות) ונכללו אותיות אחרות, והן שבע. שלש מצד זה, וארבע מצד זה. כל"ך. וסימן – (שיר השירים ד) בלך יפה רעיתי ומום אין בך. ו' זכר ונקבה כלולים באחד, זה כולל שלש מפאן ושלש מפאן, והם שש. ובארנו, בשתי אותיות אלה, ם' ו', נכללו שתיים עשרה אותיות. הסר מהן שתיים, אחת למקום אחד, ואחת למקום אחד.

6. פד אתזוריב בי מקדישא, אסתימו מבועין מכל סטרין. (ס"א את דאכליל אתוון) ואכליל אתוון אוורן, ואינון שבועה. תלת מהאי סטרא, וארבע מהאי סטרא. כל"ך. וסימן (שיר השירים ד) בלך יפה רעיתי ומום אין בך, ו' דכר ונקבא פליל כוזדא, דא פליל תלת מפאן ותלת מפאן ואינון שית. ואוקימנא באלין תרין אתוון ם' ו' (נ"א ס' ו') אתפללו (תליסר) תריסר אתוון סליק מעייהו תרי. זוד לאתר זוד, וזוד לאתר זוד. (נ"א לאת חד וחד לאת חד)

When the 10 of the twelve spies came back with the bad news, Caleb, who was one of the 12, tried to silence them and said that it was not true. He suggested entering the Land immediately and possessing it. Unfortunately, people didn't listen to him and Joshua. They went to Moses and complained (Numbers 14:2) " ויילנו על-משה ועל-אהרן, " They used these words twice." If only we had died "לו-מתנו". In (Numbers 14:4) "they said one to another: 'Let us choose a leader, and let us return into Egypt'".

That day was the Ninth of Av, which is the most negative day in the history of the nation of Israel. The two Holy Temples were destroyed by foreign powers. The Spanish Inquisition started the program to kill or convert Jews. Hitler revealed his 'Final Solution' to annihilate the Jews on that day. We better not look for more examples of negativity that happened on that day.

Moses and Aaron fell on their faces and Caleb and Joshua tore their clothes. They realized what happened and what was going to happen.

The first sin of the Snake and Eve started with an evil tongue and God never forgave this one. They had to pay one year for every day they were inside Israel. The whole generation had to die in the wilderness before having the second opportunity to come back to the Promised Land. Because they were leaders of the people, the effect of their action was deep and created “בכיה-לדורות” “Depression for generations to come”. Today we see many leaders that are motivated by their personal agenda. They will use the evil tongue to be elected and lead people to their death with lies; they make wars for no other reason other than satisfying their own agenda. They talk about peace but send soldiers to die for unjustified causes.

The Great Rabbi Ashlag, of blessed memory, “Baal Hasulam” commented on Communism of community and sharing resources, but they would not hold for more than 70 years because they were not connected or involved with the Light in their action.

He passed away before seeing how right and accurate he was. He didn't even need proof. It is a law of nature.

Many leaders believe that their ways are the just ways and if they get more people to support their cause then they can bring the world to new world order. Decades of wars and pointless peace talks brought nothing but more bloodshed and separation. It is true especially in Israel that is the aspect of Keter of the world.

It's true about leaders of nations and true for community leaders, including Kabbalah and other religious organizations. No leader can gather enough people under their flags to create a unified world. The average person is selfish and a slave to their material desires and comfort. It is stupid to think that individuals, flesh and blood leaders can bring the people to the 'Promised Land'.

The only possible way is through spiritual unity when the material domain is not threatened. As organizations grow they create greater friction between the different layers of the organization. Politics and money corrupt them all.

When people understand that only the Creator can balance everything and connect to him through spiritual channels then a positive change can happen. Until then, selfish leaders, stupidity, and chaos reign.

The closest answer to spiritual unity is when we use the Unity Zohar on UnityZohar.com.

7. כל"ך סעפ"ה יאע"וצה, ה"כי אתגליפו אתון, ור"א דא בכי תצא למלחמה, קרא דכתיב, (דברים כב) כי יהיה נערה בתולה. נערך פתוב. אחר שהסתלק הלילה והבקר מאיר, אז ה' עולה ונכללת באור עליון, ואז – ידעתה שחר מקומו, שידע (שודאי) שחר מקומו של ה"א, ונכלל בתוכו.

7. כל"ך סעפ"ה יאע"וצה, ה"כי אתגליפו אתון, ור"א דא בכי תצא למלחמה, קרא דכתיב, (דברים כב) כי יהיה נערה בתולה. נערך פתוב, בתר דאסתלק ליליא, וצפרא נהיר, כד"ן ה' סלקא ואתכלילת בנהורא עלאה. וכד"ן ידעת השחר מקומו, הידע (דודאי) שחר מקומו דה"א, ואתכלילת בגויה.

8. בא וראה, משה היה השמש, ורצה להבגס לארץ. אמר לו הקדוש ברוך הוא, משה, בשבא אור השמש, נכללת הלבנה בתוכו. בעת שאתה שמש, איך יקומו באחד שמש ולבנה? הלבנה אינה מאירה אלא בשעה

8. תא וזוי, משה הוה שמשא, ובעא לאעלאה לארעא. אמר ליה קודשא בריך הוא, משה, כד אתי נהורא דשמשא, אתכליל סיהרא (דף קנ"ז ע"א) בגויה, השתא דאנת שמשא, ה"ך יקומו בחדא

שְׁמַת־בְּנֵסֶת הַשָּׁמַשׁ, אֲבָל בְּעֵת אֵינָךְ יְכוּל. אִם תִּרְצֶה לְדַעַת מִמֶּנָּה, שְׁלַח לְךָ אֲנָשִׁים, לְעֲצֹמֶךָ, כְּדֵי לְדַעַת.

שְׁמִשָּׁא וְסִיְהָרָא, לָא זְהִיר סִיְהָרָא אֶלְא בְּשִׁיעָתָא דְאַתְכּוּנִישׁ שְׁמִשָּׁא, אֲבָל הַשְׁתָּא לִית אַנְתָּ יְכוּל. אִי תִבְעִי לְמַנְדַּע מִנְהָ שְׁלֹז לְךָ אֲנָשִׁים, לְזַרְמָה, בְּגִין לְמַנְדַּע.

9. בא וראה, משה, אם תאמר שהוא לא ידע שלא יבנס לארץ בזמן זה – לא כן, אלא ידע, ורצה לדעת ממנה עד שלא יסתלק, ושלח את המרגלים הללו. בין שלא השיבו דבר פראוי, לא שלח פעם אחרת, עד שהקדוש ברוך הוא הראה לו, שכתוב (דברים לב) עלה אל הר העברים הזה וראה את הארץ. וכתוב (שם לד) ויראהו ה' את כל הארץ. ולא זה בלבדו, אלא כל אלו שעתידים לעמד בכל דור ודור, כלם הראה למשה. ונתבאר, ופרשה החברים.

9. תא זוזי, משה, אי תימא דהוא לא ידע דלא ייעול לארעא בזמנא דא. לאו הכי, אלא ידע, והוה בעי למנדע מנה, עד לא יסתלק, ושלז לאלין מאללי, בין דלא אתיבו מלה פדקא יאות, לא שלז ומנא אוזרא, עד דקודשא בריך הוא אוזוי ליה, דכתבי, (דברים לב) עלה אל הר העברים הזה וראה את הארץ. וכתבי (דברים לד) ויראהו ה' את כל הארץ. ולא דא בלזודוי, אלא כל אינון דזמינון למיקם בכל דרא ודרא, פלהו אוזוי ליה למשה. ואתבר, ואוקמוה זובריא.

כל"ך סעפ"ה יאעוצ"ה

These names according to the Zohar and the Holy Ari, control the unification of light and vessel.

These names can be used for meditation after midnight to support the flow of light from Chokmah, Binah and Da'at to Zeir Anpin.

The letters form the words כלך יפה connecting to the vessel as it read in the first two words of Song of Songs 4:7

”כלך יפה רעיתי, ומום אין בך”

“You are altogether beautiful, my love; there is no flaw in you.”

The other two words from the special names above are סעו אעצה. Literally means ‘move!, travel!’ and ‘I give advice’. The Zohar refers to the miracle of the splitting of the Red Sea when YHVH gave Moses advice.

Exodus 14:15

”ויאמר יהוה אל-משה, מה-תצעק אלי; דבר אל-בני-ישראל, ויסעו”

“YHVH said to Moses, “Why do you cry to me? Tell the people of Israel to go forward.”

When judgment is revealed then we need to awaken a movement from inside. When the Israelites moved forward into the sea, they created an opening from the higher levels, a miracle happened and the water split.

The sequences כל"ך סעפ"ה יאעוצ"ה have the numerical value of 470 include 3 for the number of words. The first letter of each line of the Ana B'Koach, אקנבחיש, has the same numerical value and it tells about the power of these words.

After midnight we meditate on these sequences when making a special connection that is called ‘Tikkun Chatzot’, ‘correction of midnight’. It makes a unification of the Light and the vessel when the Light of Chessed begins to appear in the world. The channels of Light to Malchut are open and the flow of Light sustains the Shechina.

The secret revealed here is that when we see judgment in our lives or the environment we live in then we should not wait for miracles to happen. Only by moving forward in the direction of our goals we can have a chance for miracles.

Recommended reading: Psalms 1

10. כִּי־יִשָׁאֲרֵי מִשְׁהָ לְמִשְׁכֹּזוֹ, מִהָ אָמַר לֵוִן. הַיֵּשׁ בָּהּ עֵץ. וְכִי מִהָ הוּא דִקְאָמַר, וְאִי תִיבֵא דְלֹא יָדַע. (לקמן יימא מלה אבל הכא) אֲלֵא הָכִי אָמַר מִשְׁהָ, אִם יֵשׁ בָּהּ עֵץ, הָא יִדְעָנָא דְאָנָא אִיעוּל לְתַמְנִן. מֵאִי עֵץ. דָּא אִיכְנָא דְזוּיִי. וְתַמְנִן לָא הוּהִי אֲלֵא בְּזֵן עֵדוֹן דְאָרְעָא. אָמַר אִם יֵשׁ בָּהּ עֵץ דָּא, אָנָא אִיעוּל לְתַמְנִן. וְאִי לָא, לָאו אָנָא יְכִיל לְמִיעוּל.

10. כִּי־יִשָׁאֲרֵי מִשְׁהָ לְמִשְׁכֹּזוֹ, מִהָ אָמַר לֵוִן. הַיֵּשׁ בָּהּ עֵץ. וְכִי מִהָ הוּא דִקְאָמַר, וְאִי תִיבֵא דְלֹא יָדַע. (לקמן יימא מלה אבל הכא) אֲלֵא הָכִי אָמַר מִשְׁהָ, אִם יֵשׁ בָּהּ עֵץ, הָא יִדְעָנָא דְאָנָא אִיעוּל לְתַמְנִן. מֵאִי עֵץ. דָּא אִיכְנָא דְזוּיִי. וְתַמְנִן לָא הוּהִי אֲלֵא בְּזֵן עֵדוֹן דְאָרְעָא. אָמַר אִם יֵשׁ בָּהּ עֵץ דָּא, אָנָא אִיעוּל לְתַמְנִן. וְאִי לָא, לָאו אָנָא יְכִיל לְמִיעוּל.

11. אָמַר רַבִּי זְוִיָא, כְּתוּב (במדבר 10) וַיִּמְצְאוּ אִישׁ מִקְוֵשֵׁי עֵצִים בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת. אִיזְהָ עֵצִים כְּאֵן? וּמָה הוּא זֶה? אֲלֵא זֶה צְלַפְחָד, וְהִיָּה מְדַקְדֵק עַל הָעֵצִים הַלְלוּ אִיזְהָ גְדוּל מְהֵאחֲרָ, וְלֹא חָשַׁשׁ לְכַבּוּד רַבּוֹנוֹ, וְהַחֲלִיף שַׁבַּת לְשַׁבַּת. זֶהוּ שַׁבְּתוּב (שם כז) כִּי בְחָטְאוּ מֵת, בְּזוֹטָא ו' מֵת. (נסוד הַפֶּל נְדָאִי מִקְוֵשֵׁי עֵצִים) בְּגִלְלָא זֶה הִיָּה דִינוֹ סְתוּם, וְלֹא הִתְפָּרַשׁ דִּינוֹ בְּדִינִים אַחֲרִים, מִשּׁוּם שְׂדֵבֵר זֶה צְרִיף בְּחָשָׁא וְנִסְתֵר וְלֹא גָלוּי, וְעַל זֶה לֹא נְאָמַר בְּגִלוּי, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עָשָׂה כְּבוֹד לְכַבּוּדוֹ.

11. אָמַר רַבִּי זְוִיָא, כְּתוּב (במדבר 10) וַיִּמְצְאוּ אִישׁ מִקְוֵשֵׁי עֵצִים בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת. מֵאֵן עֵצִים הָכָא. וּמֵאֵן הוּא דָּא. אֲלֵא דָּא צְלַפְחָד, וְהוּהִי דִיִּיק עַל אֲלִין אִיכְנִין, הִי מַנְיִיהוּ רַב עַל אַזְוָרָא, וְלֹא זְוִישֵׁי לִיקְרָא דְמֵאֲרִיָּה, וְאִזְוֹלְפִי שַׁבַּת לְשַׁבַּת. הִדָּא הוּא דְכְּתוּב, (במדבר כז) כִּי בְּזוֹטָאוּ מֵת, בְּזוֹטָא ו' מֵת. (ורזא דכלא ודאי מקושש עצים) בְּזֵין כַּף, הוּהִי דִינִיָּה סְתוּם, וְלֹא אִתְפָּרַשׁ דִּינִיָּה. כְּדִינִין אַזְוָרָנִין. בְּזֵין דְּמִלְּהָ דָּא בְּעֵי בְּזוּשְׁאִי וְסְתוּם וְלֹא גְלִיָּא. וְעַל דָּא לֹא אִתְמַר בְּאַתְגְּלִיָּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבַד יְקָר לִיקְרִיָּה.

12. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, שִׁיָּר עֵצִים בְּהַדִּי שַׁבַּת הוּהִי מִקְוֵשֵׁי, וְקָבִיל עוֹנְשָׁא לְפּוּם שַׁעְתָּא, וְאַתְכַּפֵּר זוּבִיָּה. וְעַל דָּא אִתְקַשְׁי מִשְׁהָ בְּדִינָא דְבְּנֵתָא, דְּלֹא יָדַע אִי אִתְכַּפֵּר לְמִהוּי לְבְּנֵתִיָּה זְוֹלְקָ וְאִזְוִסְנָא אִי לָאו. כִּי־יִן דְּדָכַר שְׁמִיָּה (דְּצַלְפָּחַד) קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכְּתוּב כִּן בְּנוֹת צְלַפְחָד דּוּבְרוֹת, אִתְיָדַע דְּהָא אִתְכַּפֵּר זוּבִיָּה.

12. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, שִׁיָּר עֵצִים בְּהַדִּי שַׁבַּת הוּהִי מִקְוֵשֵׁי, וְקָבִיל עוֹנְשָׁא לְפּוּם שַׁעְתָּא, וְאַתְכַּפֵּר זוּבִיָּה. וְעַל דָּא אִתְקַשְׁי מִשְׁהָ בְּדִינָא דְבְּנֵתָא, דְּלֹא יָדַע אִי אִתְכַּפֵּר לְמִהוּי לְבְּנֵתִיָּה זְוֹלְקָ וְאִזְוִסְנָא אִי לָאו. כִּי־יִן דְּדָכַר שְׁמִיָּה (דְּצַלְפָּחַד) קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכְּתוּב כִּן בְּנוֹת צְלַפְחָד דּוּבְרוֹת, אִתְיָדַע דְּהָא אִתְכַּפֵּר זוּבִיָּה.

Numbers 15:32

”וַיִּמְצְאוּ, אִישׁ מִקְוֵשֵׁי עֵצִים—בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת”

“they found a man gathering trees on the sabbath day”

As students of the Zohar and Kabbalah, you know that when you come to the word tree in the Bible there is a connection to the Tree of Life. The verse above is from the story about Zelophehad, a man who was found ‘gathering’ trees on the Shabbat day. The trees mentioned here are the Tree of Life and the Tree of Knowledge Good and Bad.

This story comes after the spies came back from touring the Land but without connecting to the Tree that Moses send them to find.

The Zohar explains that Zelophehad was trying to unify Malchut and Zeir Anpin in a way that Malchut would hold the energy of Shabbat at all times. He used the Hebrew letters and connections to the 70 ministers of the world of Malchut to bring the Shabbat to Malchut and make the Tree of Life and the Tree of Knowledge equal. In trying to do so he corrupted the existing unification between Zeir Anpin and Malchut and for that he had to die.

Interesting thing is that Moses didn't know what to do with him and had to consult with God.

On the surface, it looked like Zelophehad was trying to bring more Light to the world. That is what Moses was not sure about. He saw only the positive side of the action and waited for God's judgment. The outcome was negative and a correction had to come.

God gave the order to stone the man outside the camp. Stoning is a correction for people that use the letters and sacred texts for wrong reasons or improper use. 'Stone' אבן is another word to 'letter' because it's a building block unit. It starts with the first two letters of the Hebrew Alef-Bet.

Many of us try to use 'names' and other sacred texts for personal benefits. We need to be very careful about it. I always recommend complete sacred text that is from the Torah or Zohar. This gives us safety and guarantees that we don't use wrong or harming energy.

Spiritual energy can be positive and can be negative. Always be careful from Evil Eye among other spiritual people. They have bigger vessels and if they channel energy it could be easily harming if it's not coming from the positive side or pure consciousness.

13. תא זוזי, ב' איכזני אינזן, זוד לעילא, וזוד לתתא, בךא זויין, ובךא מותא. מאן דאזולף לון, גרים ליה מותא בהאי עלמא, ולית ליה זולקא בההוא עלמא. ועל דא אמר שלמה, (משלי כה) דבש מצאת אכול דיך וגו'.

13. בא וראה, שני עצים הם, אחד למעלה ואחד למטה, בזה חיים ובזה מות. מי שמחליפם, גורם לו מות בעולם הזה, ואין לו חלק לעולם הבא. ועל זה אמר שלמה, (משלי כה) דבש מצאת אכול דיך וגו'.

14. ארון ותורה בזוד קיימי. תורה עקרא, ארון ביתא. ועל דא, ארון זוסר בלא וא"ו בכל אתר, ארון הברית, ארון העדות. בכל אתר אהרן דרועא ומינא, בר בזוד, דכתוב (במדבר ג) כל פקודי הלויים אשר פקד משה ואהרן, ואהרן, נקוד לעילא.

14. ארון ותורה באחד עומדים. תורה העקר. הארון הבית. ועל זה ארון חסר בלי וא"ו בכל מקום; ארון הברית, ארון העדות. בכל מקום אהרן זרוע ימין, פרט לאחד, שבתוב (במדבר ג) כל פקודי הלויים אשר פקד משה ואהרן, נקוד למעלה.

15. אמר רבי יצחק, משה איכזא דוזי נקט, ועל דא בעא למנדע, אי הוה שכיוז בארעא, אי לא, ובגין כך אמר, היש בה עין אם אין והתזוקתם ולקוזתם מפרי הארץ. דהא איכזא דוזי אתזומד לכלא. ואינזן לא

15. אמר רבי יצחק, משה נקט עין החיים, ולכן רצה לדעת אם היה מצוי בארץ אם לא, ומשום זה אמר היש בה עין אם אין והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ. שהרי עין

אייתא אלא ענבים ורמונים ותאנים, באילנא אזורא תליין ואזידין. ותאנים נחמד לכל. והם לא הביאו אלא ענבים ורמונים ותאנים, באילן אחר תלויים ואחוזים.

The Zohar tells us that there are two trees. One above, that is the Tree of Life and the aspect of Zeir Anpin, and one below, that is the Tree of Knowledge and the aspect of Malchut. One is life and the other one is death.

A person who considers that Malchut has a higher value than Zeir Anpin when Malchut is not in unification with Zeir Anpin, brings death onto himself and loses immortality of the world to come.

The lesson of the Zohar is that even if our lives in this world seem very important we should remember that death is in its essence. Everything is temporary and we should always connect to the life force of the Tree of Life that comes through Zeir Anpin.

16. תא זוזי, (במדבר י"ג) שלוז קף אנשים: בגינה. רבי יהודה פתוז, (משלי כה) כצנת שלג ביום קציר נאמן לשולוזי ונפש אדוניו ישיב. קציר, דאהני לגופא ולנפשא. ציר נאמן לשולוזי, אלו כלב ופנזוס דהוו שליזי מהימני לגבי יהושע. ונפש אדוניו ישיב, דאהדרו שכינתא לד"ירא בהו בישראל, ולא אסתלקא מנייהו.

16. בא וראה, שלח לך אנשים, בשבילך. רבי יהודה פתח, (משלי כה) כצנת שלג ביום קציר ציר נאמן לשלחיו ונפש אדניו ישיב. כצנת שלג ביום קציר, שמהנה את הגוף ואת הנפש. ציר נאמן לשלחיו, אלו כלב ופנחס שהיו שליחים נאמנים ליהושע. ונפש אדניו ישיב, שהחזירו שכינה לדור בהם בישראל, ולא הסתלקה מהם.

17. ואלין דשדר משה, גרימו בכייה לדרין בתראין, וגרימו לאסתלקא מישראל כמה אסף ורבבן. וגרימו לסלקא שכינתא מארעא מבינייהו דישראל. איזון דשדר יהושע, ונפש אדוניו ישיב.

17. ואלו ששלח משה גרמו בכיה לדורות אחרונים, וגרמו להסתלק מישראל כמה אלפים ורבבות, וגרמו לסלק שכינה מהארץ מבין ישראל. אותם ששלח יהושע, ונפש אדניו ישיב.

18. רבי זוזקיה ורבי ייסא הוו אולי בארזא, אמר רבי ייסא לרבי זוזקיה. זומינא באפה דהרהורא אית בגינה. אמר ליה, הא ודאי האי קרא אסתכלנא ביה, כיון דאמר שלמה, (קהלת ג) כי מקרה בני האדם ומקרה הבהמה מקרה אדם וגוי. ושנינו, שכל דברי שלמה המלך כלם נסתרים מדרגות החכמה. אם כן, בפסוק זה יש להסתכל, שהרי נמצא בו פתח לאותם שאינם בני האמונה.

18. רבי זוזקיה ורבי ייסא הוו אולי בארזא, אמר רבי ייסא לרבי זוזקיה. זומינא באפה דהרהורא אית בגינה. אמר ליה, הא ודאי האי קרא אסתכלנא ביה, כיון דאמר שלמה, (קהלת ג) כי מקרה בני האדם ומקרה הבהמה מקרה אדם וגוי. ושנינו, שכל דברי שלמה המלך כלם נסתרים מדרגות החכמה. אם כן, בפסוק זה יש להסתכל, שהרי נמצא בו פתח לאותם שאינם בני האמונה.

Ecclesiastes 1:2

”הבל הבלים אמר קהלת, הבל הבלים הפל הבל”

“Vanity(1) of vanities(2), says the Preacher, vanity(1) of vanities(2)! All is vanity(2).”

A word in plural represents two. In this verse, King Solomon ‘coded’ the seven Sefirot of this world. The word for ‘vanity’ is הבל and it means ‘vapor’ of the mouth, the seven Sefirot represented by the seven days of creation. God said and it happens.

Ecclesiastes teaches us that everything in this world follows the system of the Sefirot.

Ecclesiastes 3:19

כי מקרה בני-האדם ומקרה הבהמה, ומקרה אדם להם-כמות זה כן מות זה, ורוח אחד לכל; ומותר האדם מן-הכל הבהמה אין, כי הכל הבל

“For what happens to the children of man and what happens to the beasts is the same; as one dies, so dies the other. They all have the same breath, and man has no advantage over the beasts, for all is vanity.”

The Zohar quotes this verse to teach us that everything in this world is governed by the same system but man has the advantage because his origin is from Chokmah. The word אין is translated as ‘no’ in English but Kabbalah explains that it represents the level of Chokmah.

Job 28:12

“והחכמה, מאין תמצא; ואי זה, מקום בינה”

“But where (אין) shall wisdom (Chokmah) be found? And where is the place of understanding (Binah)?”

The only way to go above nature is to connect to the Sefirot of Chokma and Binah, which is available to us through spiritual connection, Zohar and Torah. Everything else we do has an impact and stays only on the lower level.

19. אמר לו, ודאי כך זה, ויש בו לדעת ולהסתכל. בין כך ראו אדם שהיה בא, ובקש מהם מים, שהיה צמא ועיף מחזק השמש. אמרו לו, מי אתה? אמר להם? יהודי אני, ואני עיף וצמא. אמרו, עסקת בתורה? אמר להם, עד שאני אתכם בדברים, אעלה להר הזה, ושם אקח מים ואשתה.

19. אמר ליה ודאי הכי הוא, ואית ביה לבנודע ולאסתכלא. אדהכי זובו זוד בר נש דהוה אתי, שאל לון מניא, דהוה צווי, והוה לאי בתוקפא דשבושא. אמרו ליה, מאן את. אמר לון יודאי אנא, ואנא לאי וצווינא. אמרו לעית באורייתא, אמר לון, עד דאנא עמוכן במלין, אסלק להאי טורא, ותבון אסב מניא ואשתי.

20. הוציא רבי ייסא כלי אחד מלא מים ונתן לו. אחר ששתה, אמר, נעלה אתה למים. עלה להר, ונמצאו חוט מים דקיק, ומלאו כלי אחד. ישבו. אמר להם אותו האדם, כעת תשאלו, שהרי אני השתדלתי בתורה על ידי בני אחד, שאני הכנסתיו לבית רב ובגללו הרוחתי בתורה. אמר רבי חזקיה, אם על ידי בנדך – טוב הוא. אבל הדבר שאנו בו, אני רוצה שלמקום אחר רוצה לעלות. אמר אותו האדם, אמר דברך, שלפעמים בתרמיל העני תמצא מרגלית.

20. אפיק רבי ייסא זוד זפירא מלי מנין, ויהב ליה. בתר דשתה, אמר גסלק עמך למניא. סליקו לטורא, ואשתכוזו זוד זוטא דמניא דקיק, ובלי קטפורא זוד. יתבו. אמר לון ההוא בר נש, השתא שאילו, דהא אנא אשתדלנא באורייתא, על ידי דזוד ברי, דאנא עיילית ליה לבי רב, ובניניה רוזנא באורייתא. אמר רבי חזקיה אי על ידא דברך, טב הוא. אבל מלה דאנן ביה, אנא זומינא דלאתר אזורא בעי לאסתלקא. אמר ההוא בר נש, אימא מלה, דלזמנין באפרקסתא דעניי תשכוז מרגליתא.

Ecclesiastes 3:19

כי מקרה בני-האדם ומקרה הבהמה, ומקרה אדם להם-כמות זה כן מות זה, ורוח אחד לכל; ומותר האדם מן-הבהמה אין, כי הכל הבל

“For what happens to the children of man and what happens to the beasts is the same; as one dies, so dies the other. They all have the same breath, and man has no advantage over the beasts, for all is vanity”

Rabbi Yessa and Rabbi Chizkiya found that this verse may be an obstacle to those who don't have faith. It compares the life and death of man and beast as the same. They explained that the words of King Solomon, who is Qoheleth in Ecclesiastes, wrote his words in code from a higher wisdom.

The Zohar tells a story (started in DZ 1538) about two rabbis finding a simple man on their path. He was tired and thirsty and asked them to wait until he climbs the mountain and gets some water. They gave him water and asked him if he studied the Torah, hoping to share the study with him. He told them that he didn't study Torah but he put his son to study with a Rabbi and because of that, he gained spiritual elevation from the Torah.

Rabbi Chizkiya praised him for gaining Torah light through the efforts of his son and explained that their study needs to be looked at from a higher place. The man asked them to share their questions, telling them that sometimes you can find precious stones in a backpack of a poor person.

This story is coded but the main lesson is that a man has a built-in channel to Chokmah and can connect and gain higher spiritual levels with some efforts. As a father who puts his son to study Torah and becomes a channel to the light his son reveals through his study.

This lesson continues the study from the previous DZ. We gain great and precious light when we support those who revealed the light. Find great channels of light and support them so you may fill your backpack with precious stones.

For those who are not so spiritual yet, the backpack is the aspect of the individual vessel and the precious stones are gifts from the Light that can manifest to what we need the most in order to help with our Tikkun process.

21. אָמַר לִיהִי הָאֵל קָרָא דְאָמַר שְׁלֵמָה, סוּז לִיהִי. אָמַר לִיהִי, וְכִי (נ"א כמה) בְּמָה אֶתוֹן פְּרִישׁוֹן מִשְׁאָר בְּנֵי זָשָׂא דְלָא יָדְעִי. אָמְרוּ לִיהִי וּבְמָה. אָמַר לוֹן, עַל דָּא אָמַר שְׁלֵמָה הָאֵל קָרָא, וְלָא אָמַר הָאֵל מִנְרַבְמִיה, כְּשִׂאָר אֵינּוֹן מִלִּין. אָלָא אֶהְדָּר אֵינּוֹן מִלִּין דְּטַפְשָׂאֵי עֲלָמָא דְאָמְרוּ כִּף, וּמֵאֵי אָמְרוּ. כִּי מִקְרָה הָאָדָם וּמִקְרָה הַבְּהֵמָה וְגו', טַפְשָׂאֵי דְלָא יָדְעִי וְלָא מִסְתַּכְלִין בּוֹזְכְּמָתָא אָמְרוּ דְהָאֵל עֲלָמָא אֲזִיל בְּמִקְרָה, וְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לָא אֲשַׁנּוּז עֲלֵיהּ, אָלָא מִקְרָה הָאָדָם וּמִקְרָה הַבְּהֵמָה וּמִקְרָה אֲזוּר וְגו'.

21. אָמַר לוֹ פְּסוּק זֶה שְׁאָמַר שְׁלֵמָה. סָח לוֹ. אָמַר לוֹ, וְכִי (כְמוֹ) בְּמָה אֶתֶם נִפְרָדִים מִשְׁאָר בְּנֵי אָדָם שְׁלֵא יוֹדְעִים? אָמְרוּ לוֹ, וּבְמָה? אָמַר לָהֶם, עַל זֶה אָמַר שְׁלֵמָה פְּסוּק זֶה, וְלָא אָמַר זֶה מִעֲצָמוֹ כְּשִׂאָר אוֹתָם דְּבָרִים, אָלָא חוֹזֵר עַל אוֹתָם דְּבָרִים שֶׁל טַפְשֵׁי הָעוֹלָם שְׂאוּמְרִים בְּדָ. וּמָה אוֹמְרִים? כִּי מִקְרָה [בְּנֵי] הָאָדָם וּמִקְרָה הַבְּהֵמָה וְגו'. טַפְשִׁים שְׁלֵא יוֹדְעִים וְלָא מִסְתַּכְלִים בְּחֻכְמָה, אוֹמְרִים שֶׁהָעוֹלָם הַזֶּה הוּלֵךְ בְּמִקְרָה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא מִשְׁגִּיחַ עֲלֵיהֶם, אָלָא מִקְרָה [בְּנֵי] הָאָדָם וּמִקְרָה הַבְּהֵמָה וּמִקְרָה אַחַד וְגו'.

The person with the 'backpack of precious stones' joined the discussion on the verse from Ecclesiastes 3:19 and explains that King Solomon didn't state his personal views but repeated what the foolish people of the world would say.

They say that man and beast are the same in this world because they can't reach the level of wisdom that comes from Chokmah. They live with the thought that everything is random.

Most people believe in God and its supernal governess of this world but at the same time, they don't understand why things happen in their lives. There is a need to connect to the higher spiritual levels to gain a greater understanding of the events in

their lives. Without that they see hardships in their lives as something random or that they don't deserve it because they are 'good people'. If they experience a good and comfortable life they think that God gave it to them as a reward for their good actions.

22. וכד שלמה אסתכל באלין טפשיאין דהקאמרי דא קרא לון בהמה, דאינן עבדין גרמייהו בהמה במושי, בגין דאמרי מלין אלין. ומנלן. קרא דעליה אוכוז, דכתיב, (קהלת ג) אמרתי אני בלבי על דברת בני האדם לברם האלהים ולראות שהם בהמה המה להם. אמרתי אני בלבי וחושבתי בזה להסתכל על מה? על דברת בני האדם, על אותו דבר טפשות שהם אמרים לברם האלהים לבדם, ולא יתחברו יחד עם בני אדם אחרים שיש להם אמונה, ולראות שהם בהמה המה להם. ולראות בהם אותם בני אמונה שהם בהמה ממש, ודעתם בבהמה. המה להם – בלבדם, ולא להכניס את בני האמונה בדעת וטפשות זו, ועל כן המה להם, ולא לאחרים. ומה דעתם? פי מקרה בני האדם ומקרה הבהמה ומקרה אחד לכלם וגו'. תפח רוחם של אותן בהמות, אותם טפשים או מחסרי אמונה. או להם! אוי לנפשם! טוב להם שלא יבואו לעולם!

22. וכד שלמה אסתכל באלין טפשיאין דהקאמרי דא קרא לון בהמה, דאינן עבדין גרמייהו בהמה במושי, בגין דאמרי מלין אלין. ומנלן. קרא דעליה אוכוז, דכתיב, (קהלת ג) אמרתי אני בלבי על דברת בני האדם לברם האלהים ולראות שהם בהמה המה להם. אמרתי אני בלבי וחושיבתי בזה להסתכל על מה? על דברת בני האדם, על אותו דבר טפשות שהם אמרים לברם האלהים לבדם, ולא יתחברו יחד עם בני אדם אחרים שיש להם אמונה, ולראות שהם בהמה המה להם. ולראות בהם אותם בני אמונה שהם בהמה ממש, ודעתם בבהמה. המה להם – בלבדם, ולא להכניס את בני האמונה בדעת וטפשות זו, ועל כן המה להם, ולא לאחרים. ומה דעתם? פי מקרה בני האדם ומקרה הבהמה ומקרה אחד לכלם וגו'. תפח רוחם של אותן בהמות, אותם טפשים או מחסרי אמונה. או להם! אוי לנפשם! טוב להם שלא יבואו לעולם!

The foolish people live with the belief that there is no governess of God and everything is random.

When King Solomon saw them he described those people as beasts.

Ecclesiastes 3:18

”אמרתי אני, בלבי-על-דברת בני האדם, לברם האלהים; ולראות, שהם-בהמה המה להם”

“I said to myself concerning the sons of men, “God has surely tested them in order for them to see that they are but beasts.”

Without faith in God, people are like animals, and can't see the work and hand of God around them.

Our faith is being tested constantly. We are challenged with hardship to a point that is almost unbearable. Those who are weak in their faith drop off the path. Some of them feel the lack of Light and come back. Some just lose it completely, especially if they had a personal agenda, expecting rewards when they first joined the path of spirituality. Many join the spiritual path seeking closeness to God in order to have fulfillment on the physical/material level. They think about money, relationship (soulmate) and physical health before thinking about correcting themselves and purifying their souls with a true study of Zohar and Kabbalah. This is the aspect of beasts who seeks low-level fulfillment.

Some are tested with great wealth and fulfillment in most aspects of their lives. They believe that they created their own wealth or that they are entitled to the family

inheritance. When they rely only on their wealth and power in this world they are considered like animals.

23. ומה אָתִיב לֹחַן שְׁלֹמֹה עַל דָּא. קָרָא אַבְתְּרִיהּ, וְאָמַר, וּמִי יוֹדֵעַ רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הָעוֹלָה הִיא לְמַעְלָה וְרוּחוֹ הַבְּהֵמָה הַיּוֹרֶדֶת הִיא לְמַטָּה לְאָרֶץ. מִי יוֹדֵעַ בְּאֵינֹן טַפְשָׁאֵי, דְלֹא יָדְעִי בִּיקְרָא דְמַלְכָא עַלְלָהּ, וְלֹא מִסְתַּכְלִי בְּאוּרִייתָא, רוּחוֹ בְּנֵי הָאָדָם הָעוֹלָה, הִיא לְמַעְלָה, לְאֶתֶר עַלְלָהּ, לְאֶתֶר יְקָר, לְאֶתֶר קַדִּישָׁא, לְאֶתְנָזָא מִנְהִירוֹ עַלְלָהּ, מִנְהִירוֹ דְמַלְכָא קַדִּישָׁא, לְמַהוּ צְרוּרָא בְּצְרוּרָא דְזוּזִי, וְאַשְׁתַּכּוּזַת קַמִּי מַלְכָא קַדִּישָׁא עוֹלָה תְּמִימָה וְדָא הוּא הָעוֹלָה הִיא לְמַעְלָה.

24. וְרוּחַ הַבְּהֵמָה הַיּוֹרֶדֶת הִיא לְמַטָּה לְאָרֶץ, וְלֹא לְהוּא אֶתֶר דְהוּא כָּל בַּר נֶשֶׁ, דְכִתְיִב בֵּיהּ (בראשית ט) בְּצִלְמֵ אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם, וְכִתְיִב (משלי כ) נֶר יִי נִשְׁמֹת אָדָם. הִיךְ אָמְרִי אֵינֹן טַפְשָׁאֵי דְלֹא מִבְּנֵי מַהִימְנוּתָא, וְרוּחוֹ אֲזוּד לְכָל, תִּיפּוּז רוּחוֹהוּן, עַלְלִיהוּ כְּתִיב, (תהלים לה) יִהְיֶה כְּמוֹץ לְפָנֵי רוּחוֹ וּמַלְאֲךָ יִי דוֹוֹתָהּ. אֲלִין יִשְׁתַּאֲרוֹן בְּגִיהֶנֶם, לְאֵינֹן דְרַעִין תְּתַאֲוִן, וְלֹא יִסְתַּלְקוֹן כְּדָרֵי דְרִין. עַלְלִיהוּ כְּתִיב (תהלים קד) יִתְמוּ זֹטָאִים מִן הָאָרֶץ וְרִשְׁעִים עוֹד אֵינֶם בְּרַכִּי נְפִשֵׁי אֶת יִי הַלְלוּהָ. אֶתוּ רַבִּי זִזְקִיָה וְרַבִּי יִיסָא, וְנִשְׁקוּ רִישֵׁיהּ, אָמְרוּ וּמַה כָּל כַּף הוּא עֲמוּךְ וְלֹא יָדְעָא, וְכַפָּה הָאֵי שְׁעֵתָא דְאַעְרַעְנָא בָּרַ. (דף קנ"ח ע"א)

The person with the 'backpack of precious stones' continues the study of the verse raised by Rabbi Yesa. He shares with the two students of Rabbi Shimon his understanding of the words of King Solomon.

He tells them that King Solomon explained the difference between the soul of man and the soul of a beast, quoting Ecclesiastes 3:21

“מי יודע, רוח בני האדם-העלה היא, למעלה; ורוח, הבהמה-היורדת היא, למטה לארץ”

“Who knows that the breath (soul) of man ascends upward and the breath (soul) of the beast descends downward to the earth?”

The foolish people don't study Torah and are considered as the aspect of 'beasts'. They don't know that the soul of a man ascends to a holy place above, where it can be included with those who merit eternal life.

The soul of the beast descends to earth and is not like a man, that was created in the image of God, which is the aspect of the Ten Sefirot.

Genesis 9:6

”כי בצלם אלהים, עשה את-האדם”

“for in the image of God He made man”

Proverbs 20:27

”נר יהוה, נשמת אדם”

“The spirit of man is the candle of YHVH”

The candle of YHVH is the life force that keeps the soul of a man in his body. Those souls that don't have the 'candle' of YHVH will be pushed away from the Light and fall into hell for countless generations.

25. עוד אומר, וכי על זה בלבד תמה שלמה, והרי במקום אחר אומר כמו זה? פתח ואמר, (קהלת ט) זה רע בכל אשר נעשה תחת השמש. זה רע ודאי. מהו זה רע? זהו מי ששופך זרע בריקנות ומחבל דרכיו, משום שזה אין מדורו בקדוש-ברוך-הוא, ולא יהיה לו חלק לעולם הבא. זהו שכתוב (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרף רע. על זה אומר, זה רע, שלא יהיה לו מדור למעלה. פי מקרה אחד לכל וגם לב בני האדם מלא רע (משום זה) והוללות בלבבם בחייהם (קהלת ט). שטות תקועה בלבם, והם מחסרי אמונה, ואין להם חלק בקדוש-ברוך-הוא ובאותם בני אמונה, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא. זהו שכתוב (שם) ואחריו אל המתים.

25. תו אומר, וכי על דא בלחודוי תנה שלמה, והא באתר אורא אמר פגוונא דא, פתוז ואמר, (קהלת ט) זה רע בכל אשר נעשה תחת השמש. זה רע ודאי. מאי זה רע. דא הוא מאן דאושיד זרעא בריקנא, וזביל אורוזוי, בגין דהאי לאו מדוריה בקודשא בריך הוא, ולא יהא ליה זולקא בעלמא דאתי. הדא הוא דכתיב, (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרף רע. על דא אומר, זה רע, דלא יהא ליה מדורא לעילא. פי מקרה אחד לכל וגם לב בני האדם מלא רע (בגין דא) והוללות בלבבם. בחייהם שטותא תקיע בלבביהו, ואינון מוזוסרי מדימנותא, ולית לון זולקא בקודשא בריך הוא, ובאינון בני מדימנותא, לאו בעלמא דין, ולא בעלמא דאתי, הדא הוא דכתיב, (קהלת ט) ואחריו אל המתים.

Ecclesiastes 9:3

זה רע, בכל אשר נעשה תחת השמש-פי-מקרה אחד, לכל; וגם לב בני-האדם מלא-רע והוללות בלבבם, בחייהם, “ואחריו, אל-המתים”

“This is an evil in all that is done under the sun, that there is one fate for all men. Furthermore, the hearts of the sons of men are full of evil and insanity is in their hearts throughout their lives. Afterwards they go to the dead.”

We continue with the study of the wisdom of King Solomon. The Zohar explains that the evil done under the sun leads to death.

The sun is the aspect of Zeir Anpin and under the sun is Malchut. Evil in Malchut is the outcome of actions that disconnect us from Zeir Anpin and the Tree of Life. It is also evil when we misuse the Light we receive. This is the aspect of spilling seeds. They come from the Light and if they are not transferred to a proper vessel they are taken by the negative side and that is death.

26. בא וראה, הקדוש ברוך הוא מזהיר לבני העולם ואמר, (דברים ל) ובחרת בחיים למען תחיה, (בעולם הזה, ובעולם הבא) והחיים של אותו עולם הם. אותם רשעים מחסרי אמונה מה אומרים? כי מי אשר יבחר וגו'. אף על גב שיבחר אדם בזה העולם (באותו עולם) כמו

26. תא זוזי, קודשא בריך הוא אזהר לבני עלמא ואמר, (דברים ל) ובחרת בחיים למען תחיה, (בהאי עלמא, ובעלמא דאתי) וזיין דההוא עלמא גינהו. אינון זויבין מוזוסרי מדימנותא מאי קא אמרי. (קהלת ט) כי מי אשר יבחר וגו'. אף על גב דיבזור בר נש בהאי

שְׁאֵמַר – לֹא כְּלוּם הוּא, שֶׁהָיָה מְסוּר בְּיַדְּנוּ, (קהלת שם) אֵל כָּל הַחַיִּים יֵשׁ בְּטַחֲוֹן, וּמְסוּר הוּא בְּיַדְּנוּ, (שם) כִּי לְכַלֵּב חַי הוּא טוֹב מִן הָאָרֶזֶה הַמֵּת. אִיךָ יִהְיֶה לָנוּ חַיִּים בְּאוֹתוֹ עוֹלָם? וְעַל כֵּן זֶה רַע וְדָאִי, שְׂלֵא יְדוּרוּ בְּמַלְךָ הָעֲלִיּוֹן וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם בּוֹ חֶלֶק. וְאֵף עַל גַּב שֶׁכָּל הַפְּסוּקִים הִלְלוּ תַמְצָא סְמוּכִין לַחֲבָרִים בְּדָבָרִים אַחֲרִים, אֲבָל שְׁלֵמָה בָּא לְגִלּוֹת עַל אוֹתָם רְשָׁעִים מְחַסְרֵי אַמוּנָה שְׂאִין לָהֶם חֶלֶק בְּקִדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

עֲלָמָא (ס"א בההוא עלמא) כְּמַה דְאָמַר, לָאו הוּא כְּלוּם, דְהָא מְסִירָא דָא בְּיַדְנָא, (קהלת ט) אֵל כָּל הַחַיִּים יֵשׁ בְּטַחֲוֹן, וּמְסִירָא דָא בְּיַדְיָהוּ, (קהלת ט) כִּי לְכַלֵּב חַי הוּא טוֹב מִן הָאָרֶזֶה הַמֵּת. הִיךָ יִהְיֶה לָן זַיִין בְּהֵהוּא עֲלָמָא. וְעַל דָּא זֶה רַע וְדָאִי, דְכָא יְדוּרוֹן בְּמַלְכָא עֲלָאָה, וְכָא יִהְיֶה לָוֹן זְוֹלְקָא בֵּיהּ. וְאֵף עַל גַּב דְכָל הַיָּי קָרְאֵי תְשַׁכּוּזוֹ סְמוּכִין לְזוּבְרֵיָא בְּמַלְכִין אַזְוֵרְגִין, אֲבָל וְדָאֵי שְׁלֵמָה קָא אַתָּא לְנַלְקָא עַל אֵינוֹן זַיִיבִין מוּזוּסְרֵי מְהִימְנוּתָא, דְלִית לָוֹן זְוֹלְקָא בְּקִדּוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֲלָמָא דִין וּבְעֲלָמָא דְאֵתֵי.

God put in front of us the freedom to choose between heaven and earth, life and death, blessing and curse and suggests to us to choose life because it will give us future life. Deuteronomy 30:19

הַעֲדַתִּי בְכֶם הַיּוֹם, אֶת-הַשְּׂמַיִם וְאֶת-הָאָרֶץ-הַחַיִּים וְהַמּוֹת נֹתַתִּי לְפָנֶיךָ, הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה; וּבִחַרְתָּ, בַחַיִּים-לְמַעַן “תַּחְיֶה, אַתָּה וְזַרְעֶךָ”

“Today I have given you the choice between life and death, between blessings and curses. Now I call on heaven and earth to witness the choice you make. Oh, that you would choose life, so that you and your descendants might live!”

The Zohar tells us that the warning is directed to all people of the world and not just for the children of Israel. The entire world is governed by the same spiritual rules, especially when it comes to ‘choosing life’.

King Solomon reveals this so we can make wise decisions and be like a man that chooses life and not like a beast that lives and dies in this world.

Ecclesiastes 9:4

”כִּי-מִי אֲשֶׁר יִבְחַר (יְחַבֵּר), אֵל כָּל-הַחַיִּים יֵשׁ בְּטַחֲוֹן: כִּי-לְכַלֵּב חַי הוּא טוֹב, מִן-הָאָרֶזֶה הַמֵּת.”

“For whoever is joined with all the living, there is hope; surely a live dog is better than a dead lion.”

A dog needs to be obedient to his master and eat whatever is given to him. A lion is considered to be the king of all animals. He is strong and dominates his kingdom and subjects but he is still a beast and his life ends in this world.

If a person humbles himself to a low level but chooses life then he is better than any other person with the security of wealth and physical strength. It is temporary and ends with death in this world.

True life comes from a connection to Zeir Anpin and Binah. With that connection, we earn the ticket to the world to come and have the merit to be resurrected to a state of immortality when the time comes. Focusing on life in the material and temporary world only leads to death in this world, having no future or part in the Final Redemption.

Watch the video for an additional and deeper explanation of this study.

Another video will come soon with deep explanations about the aspect of ‘spilling seeds’.

<https://www.youtube.com/watch?v=vkM6QaKsvbM>

27. אָמַר לִיהּ, תְּכַעֲי דְנִתְזוּבְר בְּהַדְרָךְ וְתוּיֵל בְּהַדְרָן. אָמַר לְהוּ, אִי עֲבִידְנָא דְכִי, אִוְרִיתָא יְקָרִי עָלֵי כְּסִיל, וְלֹא עוֹד אֲלֵא דְאֵתְזוּיבְנָא בְּנַפְשָׁאִי. אָמְרוּ לִיהּ לְמַה. 27. אָמַר לוֹ, הַתְרַצָּה שְׁנַתְחַבֵּר אַתָּךְ וְתַלְךָ אַתָּנּוּ? אָמַר לָהֶם, אִם אֲעֹשֶׂה כֵּךָ, הַתּוֹרָה תִקְרָא עָלֵי כְּסִיל! וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׂאֵתְחַיֵּב

בנפשי. אמרו לו, למה? אמר להם, שהרי אני שליח, ושליחוני בשליחותי, ושלמה המלך אמר, (משלי כו) מקצה רגלים חמס שתה שלח דברים ביד כסיל. בא וראה, המרגלים, על שלא נמצאו בני האמונה ושליחי אמונה, התחייבו בנפשם בעולם הזה ובעולם הבא. נשקם והלך לו.

28. הלכו רבי חזקיה ורבי ייסא. עד שהיו הולכים פגעו באותם בני אדם. שאלו את רבי חזקיה ורבי ייסא עליו. אמרו, מה שמו של אותו אדם? אמרו, רבי חגי הוא, וחבר בין החברים הוא, ושלוהו החברים מבבל לדרך דברים מרבי שמעון בן יוחאי ושאר החברים. אמר רבי ייסא, ודאי זהו רבי חגי, שכל ימיו לא רצה להראות עצמו במה שיודע, ועל זה אמר לנו שהרי בנו זכה לו בתורה, משום שאמר הפסוק, (שם) ראית איש חכם בעיניו תקנה לכסיל ממנו. ודאי שליח נאמן הוא, (ואשריו הוא שליח נאמן) ואשריו מי ששלח דבריו בידי שליח נאמן.

אמר לון דהא שליזא אנא, ושדרו לי בשליחותא, ושלמה מלכא אמר, (משלי כו) מקצה רגלים חמס שותה שולון דברים ביד כסיל. תא זוזי, מרגלים על דלא אשתכוזו בני מהימנותא ושלוזי מהימנותא, אתוזיבו בנפשיהו בעלמא דין ובעלמא דאתי. זשק לון, ואזל ליה.

28. אזלו רבי חזקיה ורבי ייסא, עד דהוו אזלו פגעו באינון בני זשא. שאילו רבי חזקיה ורבי ייסא עליה, אמרו מה שמייה דההוא בר זשי. אמרו, רבי זזי הוא, וזברא דבין זברייא הוא, ושדרו ליה זברייא דבבל, למנדע מלין מרבי שמעון בן יוחאי ושאר זברייא. אמר רבי ייסא, ודאי דא הוא רבי זזי, דכל יובוי לא בעא לאזוזאה זרמיה במה דיודע, ועל דא אמר לון דהא פריה זכה ליה פאורייתא, בגין דאמר קרא, (משלי כו) ראית איש זכם בעיניו תקנה לכסיל ממנו. ודאי שליזא מהימנא איהו, (וזכאה הוא שליחא מהימנא) וזכאה איהו מאן דשדר מלוי בידא דשליזא מהימנא.

Rabbi Chiszkia and Rabbi Yessa met a person on the road and engaged in a discussion of the Torah. That man was wise and they asked him to join and walk with them. He refused and told them that he may risk his life by joining them because he was sent on a mission to deliver a message.

He quoted King Solomon;
Proverbs 26:6

”מקצה רגלים, חמס שתה – שלח דברים ביד-כסיל”

“He cuts off his own feet and drinks violence Who sends a message by the hand of a fool.”

Rabbi Chiszkia and Rabbi Yessa enquired about that person and were told that he was on a mission from Babylonia to learn from Rabbi Shimon. He never wanted to show his knowledge, and because of that, he merited to have a child with a great connection to the Torah.

The Zohar explains that the spies Moses sent to tour the Land risked their lives in this world and the world to come for not having complete faith in their mission.

Lesson:

The spies were heads of tribes, and Moses sent them to find a ‘tree’ in the Land. The roots of the Tree of Life are in the Holy Land, and the spies were on a mission to find and connect to them. They failed and brought death on themselves, and created a longer process for the Israelites to reach the Promised Land.

We are the Israelites on a mission to finish our correction with complete faith in the path of the Torah, and reach the ‘Promised Land’ that is a full connection to the Tree

of Life. Unfortunately, there are some distractions on our path, mostly from leaders who suppose to know and lead according to the Torah.

There is a kabbalah student that came out with a statement that Jesus was a kabbalist (Initials JWAK). This is terribly wrong and holds people from following the path of the Torah. The Torah is truth and the roots of the Tree of Life. If it's not in the Torah it's not the truth.

If you have faith in the Torah then you must follow it with full heart to have unification with the Tree of Life. If you have faith in Rabbi Shimon and the Zohar as the great source of revealing the secrets and Light of the Torah then stay with the Zohar without incorporating distraction like JWAK. If you believe that God made a new covenant with Jesus, forgetting to use the Hebrew letters and or erase/cancel the Torah then stay with your faith without distraction.

Other faiths have different spiritual connections and may have merits in the Final Redemption. I won't go into a deep discussion about this issue not to be distracted from my mission.

I would say only that even though Jesus was not supposed to turn his followers into a new religion, God allowed it to become what it is. People needed to keep the faith in one God, until the coming of Mashiach and Final Redemption.

Read Matthew 5:17-20 for a testimony that Jesus never rejected the Torah, and in fact tells his followers that the Torah is truth. Matthew 5:18 "For truly, I say to you, until heaven and earth pass away, not an iota, not a dot, will pass from the Law (the Torah) until all is accomplished.". Christians can keep the moral teaching from the gospel but its time to go back to the roots and follow the Torah.

Now that we are close to this time, many Israelites souls among Christians touched by the Light of the Zohar and are waking up, seeking their roots. Having a thought like JWAK's is the aspect of cutting their feet, as we learn from the Zohar story and the verse above.

Our souls were sent down to this life on a mission to find the Light and study the YHVH name in all of its aspects. This can be done ONLY through following the Torah and the Zohar as the ultimate guide to understanding the Torah.

29. בא וראה, אליעזר עבד אברהם מבני כנען היה, כמו שנאמר (הושע יב) כנען בידו מאזני מרמה. ועל כנען כתוב, (בראשית ט) ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו. ומשום שהיה שליח נאמן, מה כתוב בו? (שם כד) בא ברוך ה'. ברוך ה' ממש. ועל זה נכתב כך בתורה, משום שיצא מאותה קללה והתברך. ולא די לו שיצא ממנה, אלא שהתברך בשם הקדוש ברוך הוא. ולמדנו שגם מלאך, והכניס דבר זה בפיו לבן.

29. תא וזוי, אליעזר עבד אברהם מבני כנען היה, כמה דאת אמר, (הושע יב) כנען בידו מאזני מרמה. וכנען כתיב עליה, (בראשית ט) ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו. ובגין דהיה שליחא מהימנא, מה כתיב ביה. (בראשית כד) בא ברוך יי. ברוך יי במיש. ועל דא אכתיב הכי באורייתא, בגין דנפק ביהדיא קללה, ואתברך. ולא די ליה דנפיק מנה, אלא דאתברך בשמיה דקודשא בריך הוא. ואוליכנא דאתא מלאך, ואעיל מלה דא שפומיה דלבן.

30. וישלח אותם משה וגו', כלם אנשים. כלם צדיקים היו וראשי ישראל היו, אבל הם לקחו לעצמם עצה רעה. מדוע נטלו עצה זו? אלא

30. וישלחו אותם משה וגו', כלם אנשים. כלהו זכאין הוו, ורשי דישראל הוו. אבל אינון דברו לגרמיהו עיטא בישא. אמאי נטלי עיטא דא. אלא אמרו, אי

אמר, אם יבנסו ישראל לארץ – יעבירו אותנו מלהיות ראשים, וימנה משה ראשים אחרים, שהרי אנו זכינו במדבר להיות ראשים, אבל בארץ לא נזכה. ועל שלקחו עצה רעה לעצמם, מתו הם וכל אותם שלקחו דבריהם.

ייעלון ישראל לארעא, נתעבר און מלמהוי רישין, וימני משה רישין אזורנין, דהא און זכין במדברא למיהוי רישין, אבל בארעא לא נזכי. ועל דנטלי עיטא בישא לגרמיהו, מיתו אינון, וכל אינון דנטלן מלייהו. (דף קנ"ח ע"ב)

Abraham's servant, Eliezer, was from the nation of Canaan, which was cursed and negative.

Genesis 9:25

”ויאמר, ארור כנען: עבד עבדים, יהיה לאחיו”

“So he said, “Cursed be Canaan; A servant of servants He shall be to his brothers.”

Even though his background was negative, Eliezer was a faithful servant and fulfilled the missions assigned to him by his master, Abraham.

On a mission to find a soulmate for Isaac, he knew that the blessings of Abraham were guiding him. When he saw Rebecca he stated:

Genesis 24:27

”ויאמר, ברוך יהוה אלהי אדני אברהם, אשר לא-עזב חסדו ואמתו, מעם אדני; אנכי, בדרך נחני יהוה, בית, אחי”

For that reason he was by Rebekah's brother, Laban:

Genesis 24:31

”ויאמר, בוא ברוך יהוה; למה תעמד, בחוץ, ואנכי פניתי הבית, ומקום לגמלים”

“And he said, “Come in, blessed of YHVH! Why do you stand outside since I have prepared the house, and a place for the camels?”

Because he was faithful, Eliezer had the merit to be in the Garden of Eden. The Holy Ari reveals that he was incarnated into Caleb, who was one of the twelve spies that Moses sent to tour the Land. Ten of the spies talked badly of the Land and were punished by death.

Joshuah was blessed by Moses before the journey into the Land.

Caleb went first to Hebron to pray for the support of his masters from a previous life, Abraham, Isaac, and Jacob. He knew that they had the power to bestow blessings on him and keep him safe in the mission of seeking the Light as assigned to him by Moses. Our connection to Tzadikim can help us a lot in these days when there's a lot of darkness in the world. We see the spontaneous eruption of negativity in weak spots of the world. Places with no faith and a great desire for the self are the first places to get hit.

When we faithfully serve YHVH by following the Torah we have the protection and the ability to complete our mission in life.

31. אלה שמות האנשים אשר שלח משה וגו'. אמר רבי יצחק, משה הסתכל וידע שלא יצליחו בדרביהם, ואז התפלל על יהושע. ואז כלב היה בדחק, ואמר מה אעשה? הרי יהושע הולך בסייע עליון של משה, ששלח בו אור הלבנה, והוא האיר עליו בתפלתו משום שהוא שמש. מה עשה כלב? נשמט מהם והלך לקברי האבות, והתפלל שם תפלתו.

31. אלה שמות האנשים אשר שלח משה וגו', אמר רבי יצחק, משה אסתכל וידע דלא יצלוןן בארזויהו, כדון צלי עליה דיהושע. כדון כלב הוה בדווחקא, אמר, מה אעביר, הא יהושע אויל בסייעתא עלאה דמשה, דשדר ביה נהירו דסיקרא, והוא אנאיר עליה בעלותיה, בגין דאיהו שמשא. מה עבד כלב. אשתמיט מנייהו, ואתי לגבי קברייא דאבותן, וצלי תמן צלותיה.

32. אמר רבי יהודה, ארוז אורא נטיל, ועקים שבילין, ומטא על קברי דאבהן, ואסתכן בגרמיה, דהא כתיב ושם אחימן ושי ויתלמי אכל מאן דאיהו בדווקא, לא אסתכל מדי. כף כלב, בגין דהוה בדווקא, לא אסתכל מדי, ואתא לצלאה על קברי אבהן, לאשתובא מעיטא דא.

32. אמר רבי יהודה, דרך אחר לקח, ועקם שבילים, והגיע על קברי האבות והסתכן בעצמו, שהרי כתוב ושם אחימן ושי ויתלמי ילידי הענק. אבל מי שהוא בדחק, לא מסתכל על דבר. כף כלב, משום שהיה בדחק, לא הסתכל על דבר, ובא להתפלל על קברי האבות להנצל מעצה זו.

32. אמר רבי יהודה, ארוז אורא נטיל, ועקים שבילין, ומטא על קברי דאבהן, ואסתכן בגרמיה, דהא כתיב ושם אחימן ושי ויתלמי אכל מאן דאיהו בדווקא, לא אסתכל מדי. כף כלב, בגין דהוה בדווקא, לא אסתכל מדי, ואתא לצלאה על קברי אבהן, לאשתובא מעיטא דא.

Numbers 13:22

”ויעלו בנגב, ויבא עד-חברון, ושם אחימן ששי ויתלמי, ילידי הענק”

“When they had gone up into the Negev, they came to Hebron where Ahiman, Sheshai and Talmai, the descendants of Anak were.”

The three were healthy and strong giants and the spies got scared when they saw them. The Zohar reveals that Caleb knew that he must have support to overcome the fear. He took paths that were not for most people just to arrive safely to the cave of the Machpelah in Hebron to pray for the support of the patriarchs.

I heard from Rabbi Nissim Peretz of blessed memory a connection between the Cave of the Machpelah and the YHVH name of Malchut ידהוה. This name is called the ‘double name’ because of the way the YHVH name is spelled. The ' Y is spelled in its only form, which is יוד YVD and הו HH VV HH.

The letter ' Y is the root and it holds all the levels. The other three letters are doubled to show the parallel of upper and lower. This name controls Malchut and at the same time provides the parallel connection that makes it easy to use and ascend to the upper levels.

The word ‘parallel’ מקביל has the same root of the word Kabbalah. Kabbalah by itself is “to receive” and by understanding the root we see that Kabbalah is a connection to the upper levels by using the spiritual tools below.

The word Hebron חברון means connection. Hebron is the place that Abraham chose to establish a connection for his soul and those after him, between the upper and lower levels. The Zohar reveals that the entrance to the Garden of Eden is in the Cave of the Machpelah. (Zohar lech Lecha #95). Caleb was wise to seek the support of the patriarchs in the Cave of the Machpelah in Hebron. It gave him protection from the negative aspects of the Land. In fact, we all seek the support of the patriarchs each time we pray the silent prayers, where we always start with connecting to Abraham, Isaac, and Jacob, and their protection.

33. ויקרא משה להושע בן נון יהושע. רבי יצחק אמר, וכי הושע קראו הפסוק? והרי כתוב (שמות יז) ויאמר משה אל יהושע. (שם יג) יהושע בן נון נער. (שם יז) ויחלש יהושע. אלא אמר לו משה, יה יושיעך מהם.

33. (במדבר יג) ויקרא משה להושע בן נון יהושע. רבי יצחק אמר, וכי הושע קראו קרא, והא כתיב (שמות יז) ויאמר משה אל יהושע. (שמות יג) ויהושע בן נון נער. (שמות יז) ויחלש יהושע. אלא אמר ליה משה, יה יושיעך בנייהו.

34. רבי אבא אמר, כיון דשדריה לביעל לתמן, אצטרף למהוי שלים. ובמה. בשכינתא. דער דהיא שעטתא נער אקרי, כמה דאוקימנא. ובהיא שעטתא קשיר ליה משה בהדה, ואף על גב דאשכחון יהושע

34. רבי אבא אמר, כיון דשדריה לביעל לתמן, אצטרף למהוי שלים. ובמה. בשכינתא. דער דהיא שעטתא נער אקרי, כמה דאוקימנא. ובהיא שעטתא קשיר ליה משה בהדה, ואף על גב דאשכחון יהושע

בְּקַדְמֵי־תָא, קָרָא קְרִייתָהּ הָכִי עַל הַהוּא דְזַמִּין
 לְמַקְרִייתָהּ. אָמַר מֹשֶׁה, וְדַאי לָא אֶצְטְרִיךְ דָּא לְמַיְעַל
 תַּמְוָן, אֶלָּא בְשִׁכְיֵתָא, וְהָכִי אֲתַוּוּזִי.

35. (במדבר יג) הִישׁ בָּה עֵץ אִם אֵין וְגו', רַבִּי זְוִיָּא אָמַר,
 וְכִי לָא הָיָה יָדַע מֹשֶׁה דְאֵית בָּה כַּמָּה אֵילָנִין מִשְׁנַיִן
 דָּא מִן דָּא, וְהָא הוּא שִׁבּוּז לָהּ לְיִשְׂרָאֵל בְּכַמָּה זְמַנִּין,
 וְהוּא אֶסְתַּפֵּק בְּדָא. וְהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְאָמַר
 לִיה לְמֹשֶׁה בְּקַדְמֵי־תָא, דְהִיא אֶרֶץ זָבַת זֹלָב וְדַבְשׁ.
 אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הָא אֲתַעֲרוּ זְוִבְרִיָּא, דְכַתִּיב, (איוב
 א) אִישׁ הָיָה בְּאֶרֶץ עוּץ אִיּוֹב שְׁמוֹ.

Numbers 13:20

”וַמָּה הָאֶרֶץ הַשְּׂמֵנָה הוּא אִם-רַזָּה, הִישׁ-בָּה עֵץ אִם-אֵין, וְהִתְסַנְקַתְּם, וְלִקַּחְתֶּם מִפְּרֵי הָאָרֶץ; וְהַיְמִים-יָמִי, בַּכּוֹרֵי עֲנָבִים.”
 “How is the land, is it fat or lean? Is there a tree in it or not? Draw strength and get
 some of the fruit of the land.” Now the time was the time of the first ripe grapes.”

The Zohar says that God already told Moses before that the Land is a land of “milk
 and honey” so why does Moses send the people to tour the land?

The secret is that Moses wanted the head of the tribes to make their own connection
 with the Tree of Life, draw strength from it and carry with them its strong energy,
 represented with the ripe grapes.

The Zohar reveals that the testimony of the leaders of the tribes was influenced by
 personal agenda. They assumed that Moses would appoint new leaders when
 entering the Land and they didn't want to lose their leadership position.

Moses gave them the opportunity to make a great connection and draw great Light
 but they missed it. They didn't look for the Tree to 'draw strength' from the Light of
 the land as Moses suggested.

Lesson:

The cemeteries are full of dead people who lived chasing honor and material comfort
 only. They are dead and if they had a tombstone made of gold, they were robbed long
 ago. We came to this world and we are looking for our comfort rather than what kind
 of strength we can get from this life to the next. We (our souls) were sent here to look
 for the 'Tree' and draw strength from it. This strength is carried with us to the next
 world and earns us a ticket to the resurrection.

We should look into our lives and consider how many years we have left to live and
 how much Light did we earn in-out 'Light' account. Today, more than ever we need
 to focus on 'drawing strength' to our souls rather than looking for temporary
 pleasures.

Those who are dedicated to the study of Zohar connect to the Tree that is in the
 Zohar.

36. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, רִמּוֹ לְהֶם רְמוּזָא דְזֹכְמֵתָא, עַל
 מַה דְשִׁאִילוּ בְּקַדְמֵי־תָא. דְכַתִּיב, (שמות י"ז) הִישׁ יי
 36. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, רִמּוֹ לְהֶם רְמוּזָא דְזֹכְמֵתָא, עַל
 מַה דְשִׁאִילוּ בְּקַדְמֵי־תָא, דְכַתִּיב, (שמות י"ז) הִישׁ יי
 (יז) הִישׁ ה' בְּקַרְבְּנוּ אִם אֵין. אָמַר, שָׁם תִּרְאוּ

אם היא ראוייה לזה או לזה. אמר להם, אם תראו שפרי הארץ בשאר ארצות העולם – יש בה עץ החיים, ולא ממקום יותר עליון. ואם תראו שפרי הארץ יתר ומשנה מכל מקום בעולם, תדעו שהרי מהעתיק הקדוש שופע ונמשך אותו שני עליון מכל מקומות העולם. ובה תדעו – היש בה עץ אם אין, וזה צרכים אתם בתחלה (שבמערכת רציתם) לדעת זה, שפתיב היש ה' בקרבנו. בקרבנו דוקא, או אם אין. ועל זה והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ, לדעת שני שלו.

בְּקִרְבָנוּ אִם אֵין. אָמַר, תִּזְמוּן, תִּזְמוּן, אִי הִיא אֲתוּזוּיָא לְהָא, או לְהָא. אָמַר לֵוִי, אִי תִזְמוּן דְּאִיבָא דְּאַרְעָא כְּשָׂאֵר אַרְעֵי דְּעֻלְמָא, יֵשׁ בָּהּ עֵץ אִילָנָא דְּזוּיָי, וְלֹא מֵאַתְרַּת עֻלְמָא יֵתִיר. וְאִי תִזְמוּן דְּאִיבָא דְּאַרְעָא יֵתִיר וּמִשְׁנֵיָא מִכָּל אַתְרַּת דְּעֻלְמָא, תִּנְדְּעוּן, דְּהָא מִעֲתִיקָא קְדִישָׁא קָא נְגִיד וְאַתְמִשְׁרָה הֵהוּא שְׁנֵיָא עֻלְמָא, מִכָּל אַתְרֵי דְּעֻלְמָא. וּבְדָא תִנְדְּעוּן, הֵיִשׁ בָּהּ עֵץ, אִם אֵין, וְדָא בְּעִיתוֹן בְּקִרְבֵיָתָא (דבמעיון בעיתון) לְמַנְדַּע דְּאִי דְּכַתִּיב, (שמות יז) הֵיִשׁ יֵי בְּקִרְבָנוּ. בְּקִרְבָנוּ דִּיִּיקָא, או אִם אֵין. וְעַל דָּא וְהִתְזַזְקֵתֶם וּלְקַזְזֵתֶם מִפְּרֵי הָאָרֶץ, לְמַנְדַּע שְׁנֵיָא דִּילֵיהּ.

37. והימים ימי בכורי ענבים. והימים, מה בא לומר, שהרי ואז בכורי ענבים מספיק לזן אלא והימים – אותם הנודעים, כלם היו מחברים באותו זמן באותו עץ שחטא בו אדם הראשון, כמו ששנינו ענבים היו, ועל זה והימים – אותם הידועים – ימי בכורי ענבים דוקא.

37. והימים ימי בכורי ענבים. והימים, מאי קא מיירי, דְּהָא וְאִז בְּכֹרֵי עֲנָבִים סֵגִי לֵיהּ. אֲכָלָא וְהֵימִים, אֵינּוֹן דְּאַשְׁתְּמוּדְעָן, כְּלָהוּ הֵוּוּ מִתְזוּבְרָן בְּהֵהוּא וּמְנָא בְּהֵהוּא אִילָנָא דְּזוּטָא בֵּיהּ אָדָם דְּרָאשׁוֹן. כְּמָה דְּתִנְיֵן עֲנָבִים הָיוּ וְעַל דָּא, וְהֵימִים: אֵינּוֹן דְּאַשְׁתְּמוּדְעָן, יְמֵי בְּכֹרֵי עֲנָבִים דִּיִּיקָא.

Rabbi Shimon explains that Moses was giving the leaders of the tribes the opportunity to correct the doubts they expressed after traveling in the desert without water for a few days.

Exodus 17:7

“ויקרא שם המקום, מסה ומריבה: על-ריב בני ישראל, ועל נסתם את-יהוה לאמר, היש יהוה בקרבנו, אם-אין”
 “He named the place Massah and Meribah because of the quarrel of the sons of Israel, and because they tested the LORD, saying, “Is YHVH among us, or nothing?”
 They had doubts if God existed on all levels when saying “Is YHVH among us, or nothing?”

Now Moses send them to the land to see “Is there a tree in it or nothing?”
 The ‘Tree’ is the Tree of Life with the aspect of Zeir Anpin and the YHVH name. ‘Nothing’ is ‘אין’ (Pronounced ‘Ayin’). It is the aspect of Arich Anpin, which is the head of Keter and it connects everything below to the Endless Light.

Job reveals to us that the Chokmah comes from ‘Ayin’ (Keter).

Job 28:12

“והחכמה, מאין תמצא”
 “And the Chokmah (Wisdom) from nothing (Ayin) be found”
 Malchut is also called ‘אני’ ‘A’ni’, “me/self”, which is the same letters as ‘Ayin’
 As we already learnt, the leaders of the Tribes failed the test and lost the opportunity to correct their previous sin.

Lesson:

Ayin and Ani are two opposites. If we control the self and make ‘nothing’ of it then we can correct ourselves. We can do that only if we seek and follow the Light.
 To remove the ego, we need to study the Torah and Zohar and find out how small we are and yet important in the big picture and God’s plans for the Final Redemption.

38. ויַעֲלוּ בְנֵגֶב וַיָּבֹאוּ עַד חֶבְרוֹן. וַיָּבֹאוּ צְרִיף לְהִיטוֹ! אֵלֶּא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּלֵב הוּא שְׂבֵא לְהִתְפַּלֵּל עַל קְבָרֵי הָאֲבוֹת. אָמַר כָּלֵב, יְהוֹשֻׁעַ הָרִי בָּרְכוּ מֹשֶׁה בְּסוּיָע עֲלוֹן קְדוֹשׁ וַיְכוּל לְהַנְצִיל מֵהֶם, וְאֲנִי מָה אֶעֱשֶׂה? נִמְלֵךְ לְבַקֵּשׁ בְּקֶשֶׁה עַל קְבָרֵי הָאֲבוֹת בְּדֵי שְׁיִנְצֵל מִסּוּדוֹתֵיהֶם (מַעֲצָה רַעָה) שֶׁל שְׂאָר מְרַגְלִים.

39. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, מִי שֶׁהִיָּה רְשׁוּם מִכָּלֵם, זֶה נִכְנָס בּוֹ, שְׁבוּ תְלוּי הַכֹּל. וּבֹא וּרְאֵה, מִי הוּא מִשְׂאָר אֲחֵרִים שֶׁיְכוּל לְהַכְנִס לְשָׂם? שְׁהָרִי כְּתוּב וְשָׂם אַחִימָן שְׁשִׁי וְתַלְמִי, וּמִפְּחָדֵם מִי יְכוּל לְהַכְנִס בְּמַעְרָה? אֵלֶּא הַשְׂכִּינָה נִכְנָסָה שָׂם עִם כָּלֵב, לְבַשֵּׁר לְאֲבוֹת שְׁהָרִי הִגִּיעַ זְמַן לְהַכְנִס בְּנֵיהֶם לְאַרְצָן שְׁנִשְׁבַּע לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְזֵהוּ וַיָּבֹאוּ עַד חֶבְרוֹן.

38. (במדבר יג) וַיַּעֲלוּ בְנֵגֶב וַיָּבֹאוּ עַד חֶבְרוֹן. וַיָּבֹאוּ מִבְּעֵי לֵיהֵא. אֵלֶּא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּלֵב הוּא דְאֵתָא לְצִלָּאָה עַל קְבָרֵי אֲבֹהֵתָא. אָמַר כָּלֵב, יְהוֹשֻׁעַ הָא בְּרַכִּיה מֹשֶׁה בְּסוּיָעָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, וַיְכוּל לְאִשְׁתַּוְּבָא מִנְיָהוּ, וְאֲנָא מִה אֶעֱבִיר. אִימְכָה, לְמַבְעֵי בְּעוֹתָא עַל קְבָרֵי אֲבֹהֵתָא, בְּגִין דִּישְׁתַּוְּבִיב מְרוּיָהוּן (ס"א מעיטא בישא) דְשְׂאָר מְאֻלְלִין.

39. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, מִאֵן דְּהוּה רְשִׁים מִכָּלֵהוּ דָּא עָאֵל בְּגוּוּיָה דְּבִיָּה תְלָא כָּלֵא. וְתָא זְוּוִי, מִאֵן הוּא מִשְׂאָר אֲזוּרִי דִּיכוּל לְאֵעֲלָא תַמְוִן, דְּהָא כְּתִיב וְשָׂם אַחִימָן שְׁשִׁי וְתַלְמִי, וּבְמִדּוּזִיכוּ דְלֵהוּן מִאֵן יְכוּל לְאֵעֲלָא (דף קנ"ט ע"א) בְּמַעְרָתָא. אֵלֶּא שְׂכִינְתָא עָאֵלָת תַמְוִן בְּכָלֵב, לְבַשְׂרָא לְאֲבֹהֵן, דְּהָא מְטָא זְמַנָּא לְאֵעֲלָא בְּנֵיָהוּ לְאַרְעָא, דְּאוּמִי לֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְדָא הוּא וַיָּבֹאוּ עַד חֶבְרוֹן.

Numbers 13:22

”וַיַּעֲלוּ בְנֵגֶב, וַיָּבֹאוּ עַד-חֶבְרוֹן, וְשָׂם אַחִימָן שְׁשִׁי וְתַלְמִי, וְיִלְדֵי הָעֵנָק”
 “When they had gone up into the Negev, and he came to Hebron, and there Ahiman, Sheshai and Talmai, the descendants of Anak were”

The verse starts with plural, referring to all of them, then uses the single form to state and he, Caleb, came to Hebron.

When Caleb made his mind to visit the patriarchs in the Cave of the Machpelah, the Shechina came to support him and alerted the patriarchs that their children are coming back to the Land as God promised.

The desire of a person creates a vessel. A holy desire creates a vessel that draws the support of the Shechina.

As individuals, we need to be on a high spiritual level to have the support of the Shechina, and it can be done mostly with the support of Zohar reading and study.

Another way to have the support of the Shechina is to be part of a ‘Minyan’. When 10 men assemble for prayer they are called a ‘Minyan’, that means ‘a count’. The Minyan represents the 10 Sefirot that creates a complete and holy vessel that draws the Shechina. They can now make prayers that are not limited, like the prayer of a single person.

According to Jewish spiritual laws, we cannot recite Kaddish, Kedusha or Torah reading without a count of 10 men, a Minyan.

Kadish is a special prayer in Aramaic language that is recited to create a spiritual bridge between spiritual worlds when we ascend to receive the Light and when we descend with the Light drawn. After each part, we say Amen as a way of building the bridge.

Kedusha – is recited when we do the repetition of the silent prayer. We recite together three times the word ‘Holy’ plus other special words. It is the highest level of the

prayer and we do it while standing. With pure consciousness, like angels in front of God connecting to the three columns of the Tree of Life.

Torah reading – we read from the Torah every 72 hours. We read on Shabbat morning, Shabbat afternoon, Monday and Thursday mornings. Shabbat Morning we read the weekly portion in 7 ‘elevations’ (‘Aliyot’ in Hebrew) from Chessed to Malchut. On Shabbat afternoon, we are on a higher level and we read from the portion of the coming week. We make three Aliyot for Chokmah, Binah and Da’at. On Monday, we read with Aliyot for Chessed, Gevurah, and Tiferet, On Thursday for Netzach, Hod, and Yessod, and on Shabbat, that is the aspect of Malchut, we read the entire Portion with 7 Aliyot.

When the Shechinah is with us we can have higher spiritual elevation and our prayers have a better vessel to be carried up and be heard.

Rabbi Shimon made the Zohar support the Shechina in the generations before the coming of Mashiach.

The Daily Zohar and the Unity Zohar are based on these principals to draw the Shechina into our daily studies. We prepare the Daily Zohar text as an image so thousands around the world see the same exact text, listen to the same Zohar reading, and read the same study.

The Unity Zohar is a system that holds the entire Zohar in digital form and delivers the next page (two paragraphs) of Zohar to each reader so together we read from the same book and each one of the readers has the merit as if he completed the entire Zohar by him/herself.

The connection to the Daily Zohar and Unity Zohar is your daily Minyan and, with the support of the Tzadikim application and connection, your vessel is definitely closer to be a holy one.

May all your good wishes and prayers come true.

40. למדנו, אחימן ששי ותלמי ממי יצאו זרע היו מאותם נפילים שהפילם הקדוש ברוך הוא בארץ והולידו מבנות הארץ, ומהם יצאו גבורי עולם, כמו שכתוב (בראשית ו) המה הגברים אשר מעולם אנשי השם. אשר מעולם, שמישי (משברא) העולם נמצאו. אנשי השם, אחימן ששי ותלמי.

40. תאנא, אחימן ששי ותלמי, מומאן נפקו. ורעא הוה מאינון נפילין, דאפיל לון קודשא בריה הוא בארעא, ואולידו מבנות ארעא, ומנייהו נפקו גיברי עלמא, כמה דכתוב, (בראשית ו) המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם. אשר מעולם, שמישי (נ"א מדאתברי) עלמא משתכוזי. אנשי השם אחימן ששי ותלמי.

41. ויבאו עד נחל אשכול וגו'. רבי יהודה פתח, (ישעיה מב) כה אמר האל ה' בורא השמים ונוטיהם וגו'. כמה יש להם לבני אדם להסתכל בעבודת הקדוש ברוך הוא. כמה יש להם להסתכל בדברי תורה. שכל מי שמשתדל בתורה, כאלו מקריב כל קרבנות העולם לפני הקדוש ברוך הוא. ולא עוד, אלא שהקדוש ברוך הוא מכפר לו על כל חטאיו, ומתקנים לו כמה כסאות לעולם הבא.

41. (במדבר יג) ויבאו עד נחל אשכול וגו', רבי יהודה פתח, (ישעיה מב) כה אמר האל ה' בורא השמים ונוטיהם וגו'. כמה אית להו לבני נשא לאסתכלא בפולחנא דקודשא בריה הוא, כמה אית להו לאסתכלא במלי דאורייתא, דכל מאן דאשתדל באורייתא, כאילו מקריב כל קורבנין דעלמא לקמי קודשא בריה הוא. ולא עוד אלא דקודשא בריה הוא מכפר ליה על כל זובוי, ומתקנין ליה כמה כורסיין לעלמא דאתי, (חסר).

Numbers 13:22,23

“וַיַּעֲלוּ בְנֵגֶב, וַיָּבֹאוּ עַד-חֶבְרוֹן, וְשָׁם אַחִימָן שִׁשַׁי וְתַלְמִי, יְלִידֵי הָעֵקֶק; וַחֲבֵרוֹן, שִׁבְעַת שָׁנִים נִבְנְתָה, לְפָנָי, צֵעַן מִצְרַיִם”
 “They went up into the Negeb and came to Hebron. Ahiman, Sheshai, and Talmai, the descendants of Anak, were there. (Hebron was built seven years before Zoan in Egypt.)”
 “וַיָּבֹאוּ עַד-נַחַל אֶשְׁכּוֹל, וַיִּכְרְתוּ מִשָּׁם זְמוּרָה וְאֶשְׁכּוֹל עֵנְבִים אֶחָד, וַיִּשְׁאַהֲוּ בַמוֹט, בְּשָׁנִים; וּמִן-הָרְמוֹנִים, וּמִן-הַתְּאֵנִים”
 “Then they came to the valley of Eshcol and from there cut down a branch with a single cluster of grapes; and they carried it on a pole between two men, with some of the pomegranates and of the figs.”

The Zohar reveals that Ahiman, Sheshai, and Talmai were descendants of the ‘Nefilim’ ‘נפילים’. The Nefilim were angels that God cast down to earth when they protested his plan to create a man (Adam) with the ability to control them.

The Zohar puts the Nefilim at the level of Chokmah of the Klipot. When they fell to the material world they dressed with a big physical body. They practice witchcraft and all kind of magic.

Ten of the spies Moses sent to ‘tour’ the Land, feared the local giants and came back with a message of discouragement. Rashi in his commentary to this verse explains that to prove their fears from the giants of the land, eight of them carried a huge cluster of grapes. One of the other two carried a fig and the other one carried a pomegranate.

Following this story, the Zohar changes the subject and tells about the power of studying the Torah. We learned before that two of the spies didn’t have fears. Caleb connected to the patriarchs in Hebron and Joshua was blessed with a new name from Moses.

Lessons:

Before the Israelites came to the Land, it was occupied by seven negative forces of the Klipot. They had to conquer their fears, put their certainty in God and step into the Holy and Promised Land.

Until the days of Mashiach, we have to overcome all kinds of obstacles. God shows us the path, gave us the Torah and if we connect to it with certainty, especially with the support of the Tzadikim, we can get safely into the ‘Promised Land’.

42. רַבִּי יְהוֹדָה הָיָה הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ יַחַד עִם רַבִּי אַבְא. שָׁאַל אוֹתוֹ, אָמַר, דְּבַר אֶחָד אֲנִי רוֹצֵה לְשָׂאֵל; בֵּינוֹן שְׂדֵעַ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁעֵתִיד הָאָדָם לַחֲטֹא לְפָנָיו וּלְגֹזֵר עָלָיו מִיָּתָה, מַדּוּעַ בְּרָאוּ? שֶׁהָרִי הַתּוֹרָה הָיְתָה אֶלְפִים שָׁנִים עַד שֶׁלֹּא נִבְרָא הָעוֹלָם, וְכַתּוּב בָּהּ בַּתּוֹרָה, (בַּמִּדְבָּר יֵט) אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֶהֱלָה. (שֵׁם כֹּז) אִישׁ כִּי יָמוּת. וְיָמָת. וְיָחִי פְלוֹנִי וְיָמָת. מָה רָצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׁאַפְלוּ אִם יִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה יוֹמָם וְלַיְלָה יָמוּת, וְאִם לֹא יִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה יָמוּת, הַכֹּל בְּדֶרֶךְ אֶחָד, פָּרַט לְפָרִישוֹת אוֹתוֹ עוֹלָם, כִּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (קֹהֶלֶת ט) כָּטוֹב כַּחוּטָא.

42. רַבִּי יְהוֹדָה הָיָה אֹזִיל בְּאַרְזוֹא בְּהָרֵי רַבִּי אַבְא, שָׁאַל לֵיהֵא, אָמַר מַלְכָּה זוּד בְּעֵינָא לְשָׂאֵלָא, בֵּינוֹן דִּידַע קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּוָמִין בַּר זֵשׁ לְמוֹזוֹטִי קָמִיָּה, וּלְכַמְזוֹר עָלֵיהֵא מִיָּתָה, אָמַאי בְּרָא לֵיהֵא. דְּהָא אוֹרִיִּיתָא הָיְתָה תְּרֵי אֶלְפִין שָׁנִין עַד לֹא אִיבְרִי עֲלֵמָא. וְכַתּוּב בָּהּ בְּאוֹרִיִּיתָא, (בַּמִּדְבָּר יֵט) אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֶהֱלָה. (בַּמִּדְבָּר כֹּז) אִישׁ כִּי יָמוּת. וְיָמָת. וְיָחִי פְלוֹנִי וְיָמָת. מַאי קָבֵעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבַר זֵשׁ בְּהָאֵי עֲלֵמָא, דְּאֶפְיִלוּ אִי אִשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרִיִּיתָא יָמוּת, וְלִילֵיא יָמוּת, וְאִי לֹא אִשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרִיִּיתָא יָמוּת, כֹּלָא בְּזוּד אַרְזוֹא, בַּר פְּרִישוֹתָא דְּהָהוּא עֲלֵמָא, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (קֹהֶלֶת ט) כָּטוֹב כַּחוּטָא.

43. אָמַר לוֹ, דְּרַבִּי רַבּוּנָה וּגְרוּתָא רַבּוּנָה מַה לָּךְ לְטַרְחַת בְּהֵם? מַה שְׁיֵישׁ לָךְ רְשׁוּת לְדַעַת

43. אָמַר לֵיהֵא, אוֹרְזוֹי דְּבַמְאָרְךָ, וְגִזְרֵי דְּבַמְאָרְךָ, מַה לָּךְ לְכַמְזוֹר בְּהוּ. מַה דְּאֵית לָךְ רְשׁוּ לְכַמְזוֹרְךָ וְלִאִסְתַּכְּלָא

ולְהַסְתַּבֵּל – שְׂאֵל, וּמֵה שְׂאֵין לָךְ רְשׁוּת לְדַעַת – בְּתוֹב (שֵׁם ה) אֵל תִּתֵּן אֶת פִּיךָ לְחַטִּיא אֶת בְּשָׂרְךָ, שְׂדַרְכֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְסִתְרֵיו גְּנוּזִים עֲלֵיוֹנִים, שֶׁהוּא נֹסֵתֵר וְגִנּוּז אֵין לָנוּ לְשֵׂאֵל. אָמַר לוֹ, אִם כֵּן, הֲרֵי הַתּוֹרָה כְּלָה נֹסֵתֵרֵת וְגִנּוּזָה, שֶׁהֲרֵי הִיא שֵׁם קְדוֹשׁ עֲלִיוֹן, וּמִי שֶׁמִּתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה כְּאֵלוֹ הַתְּעַסֵּק בְּשֵׁמוֹ הַקְּדוֹשׁ, וְאִם כֵּן אֵין לָנוּ לְשֵׂאֵל וְלְהַסְתַּבֵּל.

שְׂאֵיל, וְדָלִית לָךְ רְשׁוּת לְמַעֲדָע, בְּתוֹב (קֹהֶלֶת ה) אֵל תִּתֵּן אֶת פִּיךָ לְחַטִּיא אֶת בְּשָׂרְךָ, דְּאוֹרוֹזוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְסִתְרֵין, גְּנִיזִין עֲלֵאִין, דְּהוּא סְתִים וְגִנּוּז לִית לָן לְשֵׂאֵלָא. אָמַר לִיה, אִי הָכִי, הָא אוּרִייתָא כְּלָא סְתִים וְגִנּוּז, דְּהָא הִיא שְׂמָא קְדִישָׁא עֲלָהָה הוּי, וּבִמָּן דְּמִתְעַסֵּק בְּאוּרִייתָא כְּאֵלוֹ אֲתַעֲסֵק בְּשִׁמְיָה קְדִישָׁא, וְאִי הָכִי, לִית לָן לְשֵׂאֵלָא וְלֹאֲסֵתֵכְלָא.

Ecclesiastes 9:2

“הַכֹּל כְּאִשֶּׁר לְכֹל, מִקְרָה אֶחָד לְצַדִּיק וְלְרָשָׁע לְטוֹב וְלְרָשָׁע לְטוֹב וְלְזָבֵחַ וְלֹאֲשֶׁר אֵינְנוֹ זָבֵחַ: כְּטוֹב, כְּחַטָּא–הַנְּשָׁבַע, “כְּאִשֶּׁר שְׁבוּעָה יֵרָא”

“The same destiny ultimately awaits everyone, whether righteous or wicked, good or bad, ceremonially clean or unclean, religious or irreligious. Good people receive the same treatment as sinners, and people who make promises to God are treated like people who don’t.”

This verse simply states the obvious that everyone’s destiny is to die. Righteous or wicked, pure or impure, pious or not.

Rabbi Yehuda in the Zohar asks the important question about why the Torah that existed 2000 years before the creation of the world mentions death and how did God know that man would sin and bring mortality onto himself. And what God wants from a person that even if he is dedicated to the study of Torah days and nights, he dies, and if he does not study Torah, he also dies. Why in this aspect the same for everyone? Rabbi Aba answered him saying that the ways of our Creator are beyond our understanding. We may ask the questions but we may not get to a point of losing the faith because it will be accounted for us as a sin.

Ecclesiastes 5:5

אֵל-תִּתֵּן אֶת-פִּיךָ, לְחַטִּיא אֶת-בְּשָׂרְךָ, וְאֵל-תֹּאמַר לִפְנֵי הַמַּלְאָךְ, כִּי שָׁגַגָה הִיא: לְמָה יִקְצַץ הָאֱלֹהִים עַל-קוֹלְךָ, וְחַבֵּל “אֶת-מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ”

“Do not let your speech cause you to sin and do not say in the presence of the angel of God that it was a mistake. Why should God be angry on account of your voice and destroy the work of your hands?”

The entire Torah is the holy name and our study is dealing with that name. We can not grasp what’s before God because we are in the world of ‘measure’. Time, distances, units, etc. we count from 1 and can continue to infinite. Before 1* there’s nothing to count and that is where the beginning and YHVH is. As a unit in this world, we can not go beyond the one and understand the force of before that beginning but we can definitely understand from the point of ‘one’. In the important prayer of Shema Yisrael we say “Hear O Israel, YHVH our God, YHVH is one”

* The idea of ‘one’ came from a lecture I heard from Rabbi Ben Zion Mutzafi, Shlita (Jerusalem, Israel)

44. אָמַר לוֹ, כָּל הַתּוֹרָה נֹסֵתֵרֵת וְגִלּוּיָהּ, וּשְׂמֵוֹ הַקְּדוֹשׁ נֹסֵתֵרֵת וְגִלּוּיָהּ, וּבְתוֹב (דְּבָרִים כט) הַנְּסִתְרָת לָהּ אֵלֵהִינוּ וְהַנְּגִלָת לָנוּ וְלַבְּנֵינוּ. הַנְּגִלָת לָנוּ, שְׂיִישׁ לָנוּ רְשׁוּת לְשֵׂאֵל וְלַעֲיִן וְלְהַסְתַּבֵּל בְּהֵם וְלְדַעַת בְּהֵם. אָבֵל הַנְּסִתְרָת לָהּ אֵלֵהִינוּ, שְׁלוֹ חֵם, וְלוֹ נְרָאִים,

44. אָמַר לִיה אוּרִייתָא כְּלָא סְתִים וְגִלּוּיָא, וּשְׂמִיָה קְדִישָׁא סְתִים וְגִלּוּיָא, וּבְתוֹב (דְּבָרִים כט) הַנְּסִתְרָת לָהּ אֵלֵהִינוּ וְהַנְּגִלָת לָנוּ וְלַבְּנֵינוּ, הַנְּגִלָת לָנוּ, דְּאִית רְשׁוּת לְשֵׂאֵלָא, וְלַעֲיִנָא וְלֹאֲסֵתֵכְלָא בְּהוּ וְלְמַעֲדָע בְּהוּ. אָבֵל הַנְּסִתְרָת לִי אֵלֵהִינוּ, דִּילִיָה אֵינּוּן, וְלִיָה אֲתוּזוּזִין, דְּבִמָּן

שמי יכול לדעת ולהתדבק בדעתו הנסתרת,
 וכל שבן לשאל?

יכול למגדע ולאתרפקא דעתוי סתימא, וכל שפן
 למשאל.

45. בא וראה, אין רשות לבני העולם לומר
 דברים נסתרים ולפרשם, פרט למנוחה
 הקדושה רבי שמעון, שהרי הקדוש ברוך הוא
 הסכים על ידו. ומשום שדורו רשום למעלה
 ולמטה, ועל זה דברים נאמרים בגלוי על ידו,
 ולא יהיה דור כדור שהוא שרוי בתוכו, עד
 שיבא מלך המשיח.

45. תא וזוי, לית רשוי לבני עלבא למימר מלין סתימין
 ולפרשא לון, בר בוצינא קדישא רבי שמעון, דהא
 קודשא ברוך הוא אסתכס על ידי. ובגין דדרא
 דיכיה רשימא הוא לעיקא ותתא, ועל דא מלין אתמרו
 באתגליא על ידי, ולא יהא דרא כדרא דא דאיהו
 שארי בגויה, עד דייתי מלכא משיחא.

Rabbi Aba and Rabbi Yehuda, continue the previous discussion quoting (Deuteronomy
 29:28)

”הנסתרת-ליהוה, אלהינו; והנגלת לנו ולבנינו, עד-עולם-לעשות, את-כל-דברי התורה הזאת.”

“The concealed things belong to YHVH our God, but the things revealed belong to us
 and to our sons forever, that we may observe all the words of this law.”

He said that the entire Torah has concealed and revealed aspects including the holy
 name. We can not grasp the knowledge of the concealed and explain it except for Rabbi
 Shimon because God gave him permission. His generation had merits to see and
 understand the secrets of the Torah and this knowledge won't be understood until the
 time of Mashiach.

The Internet helps in spreading the Zohar all over the world. With every dedicated
 Zohar student the vessel for the knowledge of the Zohar grows and brings us closer to
 the revelation of Mashiach.

46. אבל בא וראה, כתוב (בראשית
 א) ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם
 אלהים ברא אותו. (בכל הוא כעין דגמה
 שלמעלה. בא ראה) סוד הדבר – שלשה
 עולמות יש לקדוש-ברוך-הוא שהוא נסתר
 בתוכם. עולם ראשון, אותו עליון נסתר הכל,
 שלא מסתכל בו ולא נודע בו, פרט לו שהוא
 גנוז בתוכו.

46. אבל תא וזוי, כתיב (בראשית א) ויברא אלהים את
 האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אותו (בכלא הוא
 כעין דוגמא דעילא תא חזי) רוא דמלה, תלת עלמין אית
 ליה לקודשא ברוך הוא, דאיהו גניז בגווייהו. עלבא
 קדמאה, ההוא עלאה טמירא דכלא, דלא אסתכל
 ביה, ולא אתידע ביה, בר איהו, דאיהו גניז בגווייהו.

47. עולם שני, שהוא קשור באותו
 שלמעלה, וזהו שהקדוש ברוך הוא נודע
 ממנו, כמו שכתוב (תהלים קיח) פתחו לי
 שערי צדק, זה השער לה'. וזהו עולם שני.

47. עלבא תנינא, דאיהו קשיר בההוא דלעילא, ודא
 הוא דקודשא ברוך הוא אשתמודע מניה, כמה
 דכתיב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק, זה השער
 ליי. ודא הוא עלבא תנינא.

48. עולם שלישי, אותו עולם תחתון מהם
 שנמצא בו פרוד, וזהו עולם שמלאכים
 עליונים שורים בתוכו, והקדוש ברוך הוא
 נמצא בו ולא נמצא. נמצא בו כעת. כשרוצים
 להסתכל ולדעת אותו, מסתלק מהם, ולא
 נראה, עד שכלם שואלים איה מקום

48. עלבא תליתאה, ההוא עלבא תתאה מנייהו,
 דאשתכוז ביה פרודא, ודא הוא עלבא, דמלאכי
 עלאי שריין בגווייהו, וקודשא ברוך הוא אשתכוז ביה,
 ולא אשתכוז. אשתכוז ביה השתא, כד בעאן
 לאסתכלא ולמגדע ליה, אסתלק מנייהו, ולא אתוזוי,
 עד דכלהו שאלי איה מקום כבודו. (יחזקאל ג) ברוך

כְּבוֹד יי מִמְקוֹמוֹ. וְהָאֵי הוּא עֲלָמָא דְלָא אֲשֵׁתִכּוּז בֵּיתָא (יחזקאל ג) בְּרוּךְ הוּא מִמְקוֹמוֹ. וְזֶהוּ עוֹלָם שְׁלֵא נִמְצָא בּוֹ תָּמִיד. תְּדִירָא.

Genesis 1:27

”וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ: זָכָר וּנְקֵבָה, בָּרָא אֹתָם”

“So God created man in his own image, in the image of God he created him; male and female he created them.”

The Zohar reveals that God has three worlds that he concealed from us. The first one is Zeir Anpin of Atzilut (World of Emanation). It is the most concealed world and is ‘accessible’ only to those who are in this world.

Psalms 118:19

”פִּתְחוּ-לִי שַׁעֲרֵי-צְדָק; אֲבֹא-בָם, אוֹדֶה יְהוָה.”

“Open to me the gates of righteousness; I shall enter through them, I shall give thanks to the YH”

The second world is Malchut of Atzilut that serves as a gate to the first world.

The third world is Briah, Yetzirah, and Asiyah (Creation, Formation, and Action). This world has the aspect of separation in it.

Genesis 2:10

”וַיִּזְרַח מֵעֵדֶן, לְהַשְׁקוֹת אֶת-הַגָּן; וּמִשָּׁם, יָרַד, וְהָיָה, לְאַרְבַּעָה נְאֻמִּים”

“Now a river flowed out of Eden to water the garden; and from there it divided and became four rivers.”

The Holy One Blessed be He comes down to the world of Briah, Yetzirah, and Asiyah when we express the desire to see and connect to him. This expression must be in holiness, Kedusha.

We have a special opportunity to make this higher connection on Shabbats and holidays. After the Torah reading and during the Musaf (Silent prayer, Amida), we recite the Kedusha together with the congregation. At this point in the prayer we are at the high level that allows us to use the words of the angels. We call קדוש קדוש קדוש, “Holy, Holy, Holy” and raise the question “Where is the place of his thrown?”

This question actually reveals the answer with the word ‘אֵיָה’, which means ‘where’ but also has the letters of the world of Atzilut.

After that and like the angels we bless the presence of YHVH with “כְּבוֹד-יְהוָה, מִמְקוֹמוֹ” “Blessed be the glory of YHVH from His place;”

These words are from Ezekiel 3:12 expressed by the angels.

49. כְּמוֹ זֶה, (בראשית ט) בְּצֶלֶם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם. אִזּוּ יֵשׁ לוֹ שְׁלֹשָׁה עוֹלָמוֹת. עוֹלָם רִאשׁוֹן – הָעוֹלָם הַזֶּה שֶׁנִּקְרָא עוֹלָם הַפְּרוּד, וְהָאָדָם נִמְצָא בּוֹ וְלֹא נִמְצָא. בְּשָׂרוֹצִים לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ, מִסְתַּלַּק מֵהֶם וְלֹא נִרְאָה.

49. כְּמוֹנָא דָא, (בראשית ט) בְּצֶלֶם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם. כְּדִין אֵית (דף קנ"ט ע"ב) לֵיהּ תְּלַת עֲלָמִין. עֲלָמָא קְדָמָא: הָאֵי עֲלָמָא דְאִקְרִי עֲלָמָא דְפִירוּדָא, וּבֵר נֵשׁ אֲשֵׁתִכּוּז בֵּיתָא וְלֹא אֲשֵׁתִכּוּז. כִּד בְּעָאן לְאִסְתַּכֵּלָא בֵּיתָא, אִסְתַּלַּק מִנֵּיהּ וְלֹא אִתְוַוֵּי.

50. עוֹלָם שְׁנִי – עוֹלָם שֶׁהוּא קָשׁוּר בְּאוֹתוֹ עוֹלָם עֲלִיוֹן, וְזֶהוּ גֵן עֵדֶן שֶׁבְּאַרְצֵי, שֶׁזֶהוּ קָשׁוּר בְּעוֹלָם עֲלִיוֹן אַחֵר, וּמִזֶּה נּוֹדַע וּמִתְיַדַע עוֹלָם אַחֵר.

50. עֲלָמָא תְּנַיִנָא, עֲלָמָא דְאִיהוּ קָשִׁיר בְּהֵהוּא עֲלָמָא עֲלָמָא, וְדָא הוּא בֵּין עֵדֶן דִּי בְּאַרְעָא, דְדָא הוּא קָשִׁיר בְּעֲלָמָא אַזְרָא עֲלָמָא, וּמֵהָאֵי אִתְיַדַע וְאֲשֵׁתִמּוּדַע עֲלָמָא אַזְרָא.

51. עֲלָמָא תְּלִיתָאָה, עֲלָמָא עֲלָאָה טְמִירָא, גְּנִיז וְסִתִּים, דְּלִית מֵאֵן דִּידַע לִיהּ, כְּמָה דְּכִתְיב, (ישעיה סד) עֵינן לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים זִוְלָתָהּ יַעֲשֶׂה לְמוֹזְכָּה לוֹ. וְכֹלָא כְּגִוּוֹנָא עֲלָאָה, (קדמאה דאמינא ובקשוט) דְּכִתְיב, (בראשית ט) בְּצַלְמֵם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם.

51. עולם שלישי – עולם עליון טמיר, גנוז ונסתר, שאין מי שידע אותו, כמו שכתוב (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו. והכל כגומה עליונה, (ראשון שאמרתי ובאמת) שכתוב (בראשית ט) בצלם אלהים עשה את האדם. (בא ראה, ודאי)

The man was created in God’s image, meaning with the same spiritual structure so the aspect of the three worlds we studied previously is similar for us. Rabbi Ashlag explains that the connection to the higher level goes through three ‘worlds’. We better call them spiritual realms, not to confuse with the four worlds. We are in the first level/realm, which is the world of Asiyah. It is controlled by time, which forces on us a temporary state of existence and a movement in a forward direction of time. From this world, we climb to the world of Formation and then Briah. After we achieve complete connection in the first realm, we can climb to the next realm, which is Malchut of Atzilut and from there we can connect to the third realm that is Zeir Anpin of Atzilut, which is the concealed level. Reaching this level gives us the ability to see and understand the entire Tree of Life from top to bottom. In the future, the lower levels will go up and we will be able to connect easily to the concealed levels.

Isaiah 64:3

”ומעולם לא-שמעו, לא האזינו; עין לא-ראתה, אלהים זולתך-יעשה, למחכה-לו!”
 “For from days of old they have not heard or perceived by ear, Nor has the eye seen a God besides You, Who acts in behalf of the one who waits for Him.”
 The Zohar quotes this verse and points to the time that is worth waiting for when we see wonders that we weren’t able to imagine.

52. (תא חזי ודאי) על דא כתיב, (דברים יד) בְּנִים אַתֶּם לִי לִי אֱלֹהֵיכֶם וְגו', כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ. וְאֵלִין אֵינֵן בְּצַלְמֵם אֱלֹהִים, וְאֵלִין יִרְתִּין יְרוּתָא עֲלָאָה כְּגִוּוֹנָא דִּילִיהּ. וְעַל דָּא אֲזַהֵר בְּאוּרִייתָא, (דברים יד) לֹא תִתְגַּדְּדוּ וְלֹא תִשְׁיִמוּ קְרוּזָה. דְּהָא לֹא אֶתְאַבִּיד, וְהָא שְׂכִיז בְּעַלְמִין טְבִין עֲלָאִין וְיִקְרִין, לְהוּן זִוְדָן כַּד אֶסְתַּלַּק (צדיקא) מֵהָאִי עֲלָמָא.

52. על זה כתוב, (דברים יד) בנים אתם ליי אלהיכם וגו', כמו שפרשוהו. ואלין אינן בצלם אלהים, ואלין ירתין ירותא עלאה כגוונא דיליה. ועל דא אזהר באורייתא, (דברים יד) לא תתגדדו ולא תשימו קרוזה. דהא לא אתאביד, והא שכיוז בעלמין טבין עלאין ויקרין, להון זודן כד אסתלק (צדיקא) מהאי עלאמא.

53. וְתָא זִוּי, אֲלָמְלִי לֹא זִוּב אָדָם, לֹא יִטְעֵם טְעָמָא דְּמוּתָא בְּהָאִי עֲלָמָא, בּוֹמְנָא דְּעֵייל לְעַלְמִין אֲזַרְגִּין. אֲבָל בְּגִין דְּזִוּב, טְעֵם טְעָמָא דְּמוּתָא, עַד לֹא יִיעוּל לְאֵינֵן עֲלָמִין, וְאֶתְפֹּשֵׁט רוּזָא מֵהָאִי גּוּפָא, וְאֶשְׂאֵר לִיהּ בְּהָאִי עֲלָמָא, וְרוּזָא אֶסְתַּזִּיא בְּנֵהָר דִּיעוּר לְקַבְּלָא עוֹנָשָׂא. וְלִבְתַּר עֵייל לָגֵן עַדְן דְּבִארְעָא, וְאֶזְרִימָנָא לִיהּ מֵאֵנָּה אֲזַרְרָא דְּנֵהוּרָא, כְּהָאִי פְּרִצְוּפָא דְּגּוּפָא דְּהָאִי עֲלָמָא מִמִּשְׁ. וְאֶתְלַבֵּשׁ וְאֶתְתַּקֵּן בֵּיהּ. וְתִמְן הוּא

53. ובא וראה, אלמלא לא חטא אדם, לא יטעם טעם המות בעולם הזה בזמן שיכנס לעולמות אחרים. אבל משום שחטא, טועם טעם המות עד שלא יכנס לאותם עולמות, ומתפשטת הרוח מגוף זה, ומשאירו בעולם הזה, והרוח מתרחצת בנהר דינור לקבל ענשה. ואחר כך נכנסת לגן עדן שבארץ, ומזדמן לה כלי אור אחר, כפרצוף הגוף של העולם הזה ממש. ומתלבשת ונתקנת בו,

מְדוּרָא דִּילֵיהּ תְּדִיר. וְאַתְקֶשֶׁר בְּרִישׁ יְרוּזֵי וְשִׁבְתֵּי
 בְּנִשְׁמָתָא. וְסָלִיק וְאַתְעֵטֵר לְעֵילָא לְעֵילָא, הָדָא הוּא
 דְּכִתִּיב, (ישעיה 60) וְהָיָה מְדֵי זֹדֵשׁ בְּזוֹדֵשׁוֹ וְגו'.

וְשֵׁם הוּא מְדוּרָה תְּמִיד. וְנִקְשְׂרַת בְּרֵאשִׁי
 חֲדָשִׁים וְשִׁבְתוֹת בְּנִשְׁמָה, וְעוֹלָה וּמְתַעֲטֶרֶת
 לְמַעְלָה לְמַעְלָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (ישעיה 60) וְהָיָה
 מְדֵי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וְגו'.

When a person connects to the three realms that we learned in the previous study, his 'image' צלם is on a higher level and he's considered a righteous, a Tzadik, a son of YHVH. He inherits all his spiritual connections in the supernal worlds.

Deuteronomy 14:1

”בְּנִים אַתֶּם, לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם: לֹא תִתְגַּדְדוּ, וְלֹא תִשְׂמוּ קַרְחָה בֵּין עֵינֵיכֶם–לְמַת”

“You are the sons of YHVH your God; you shall not cut yourselves nor shave your forehead for the sake of the dead”

The Torah forbids putting any flaw on the body of the dead because the dead and especially a Tzadik preserves his spiritual body in the upper world. He receives a new vessel of light that is similar to his body on earth.

When a soul passes away from the material world to the spiritual, the body is left behind. This is the aspect of death. The soul goes through a cleansing and purification process before it moves to its resting place, awaiting the Resurrection.

Those who earned the merits can ascend higher in the spiritual levels and get closer to those they study from.

The efforts in making correct and pure spiritual connections, help us achieve greater spiritual levels.

If Adam didn't sin, then he wouldn't experience the taste of death in this world when moving up to the upper worlds.

Now because he did sin, the soul must be separated from the body in order to move up. The body stays down in this world and the soul must bath in the river called 'Dinur' to accept punishment and get cleansed. After this cleansing, the soul can progress on the path to the Garden of Eden. When in the spiritual world, a new garment of light is introduced to the soul in the shape of its body in the lower world. The soul dresses in it and it becomes hers. On days of Rosh Chodesh (new moons) and on Shabbat, the soul connects to additional soul levels to allow it to ascend higher.

Isaiah 66:23

”וְהָיָה מְדֵי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמְדֵי שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ: יָבֹא כָל בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי יְהוָה”

“And it shall be from new moon to new moon And from sabbath to sabbath, All mankind will come to bow down before Me,” says YHVH.”

54. לְמָה מְדֵי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ? אֵלָּא סוּד הַדְּבָר,
 בְּגִלְלֵי הַתְּחַדְּשוֹת הַלְּבָנָה
 שְׂמֵתַעֲטֶרֶת (עֲטָרוֹת) לְהָאִיר מֵהַשֶּׁמֶשׁ בְּאוֹתוֹ
 זְמַן. וְכֵן מְדֵי שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ. מְדֵי שַׁבַּת – זו
 הַלְּבָנָה. בְּשַׁבְּתוֹ – זֶה הַשֶּׁמֶשׁ. שְׁהָאוֹר בָּא לָהּ
 מִשָּׁם. וְעַל זֶה הַכֵּל דְּבָר אַחַד. וְזֶה בְּרוּר הַדְּבָר,
 פָּרַט לְרַשְׁעִים שְׁכָתוּב בְּהֵם מִיתָה לְכָל
 הָעוֹלָמוֹת, בְּרַת מְכָל הָעוֹלָמוֹת, וּמִשְׁמָדִים
 מֵהַכֵּל בְּשָׂלָא נִכְנָסִים בְּתַשׁוּבָה. אָמַר רַבִּי

54. מְדֵי זֹדֵשׁ בְּזוֹדֵשׁוֹ אַמְאִי. אֵלָּא רְזָא דְּמַלְכָּה, בְּגִין
 זוֹדְתוֹתֵי דְּסִיְהָרָא, דְּאַתְעֵטֵרָא (עֲטָרוֹת) לְאַנְהָרָא מִן
 שְׂמֵשׁא בְּהָהוּא זְמַנָּא. וְכֵן מְדֵי שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ, מְדֵי
 שַׁבַּת דְּאִי סִיְהָרָא. בְּשַׁבְּתוֹ דְּאִי שְׂמֵשׁא. דְּהִנְהוּרָא אֶתְיָא
 לָהּ מִן תַּמָּן. וְעַל דְּאִי כֹפְלָא זוּד מַלְכָּה. וְדָא הוּא בְּרִירָא
 דְּמַלְכָּה, בְּרִי לְזוּזִיבִינָא דְּכִתִּיב בְּהוּ מִיתָה לְכָלְהוּ עֲלָמִין,
 בְּרַת מַכְלָהוּ עֲלָמִין. וְאַשְׁתַּצִּין מִכְּלָא, כֹּד לָא עֵינִילִי
 בְּתַשׁוּבָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּרִיק רְזוּזְמָנָא, דְּשִׂאִלְכָּנָא
 וְרוּזְזָנָא מִלִּין אֶלִּין, וְקַאִימָנָא עֲלֵיהּ.

יהודה, ברוך הרחמן ששאלתי והרחמתי
דברים הללו ועמדת עליהם.

Why every month? the Zohar asks and answers that the secret is related to the renewal of the moon. The moon receives new light from the sun every month. 'and from Shabbat to Shabbat'. It is similar to Shabbat as Shabbat is the seventh, Malchut and the aspect of the moon that receives light from the sun. The souls have rest and elevation every Shabbat and Rosh Chodesh except for the wicked that never repented. Their death aspect of their actions spread throughout the upper worlds and block their option to have the process of elevation. These souls stay in a state that is called 'Kaf Hakela', which is constant pain and suffering. Their souls are thrown like a stone from one place to another without having rest. Rabbi Yehuda says, 'thank God, the merciful, for asking this question and receiving this answer.

55. אמר רבי שמעון, מפרשתא דא אוליפנא רזא דזוכמתא, ואשתמעו מנה רזין עלאין ויקירין. תא זוזי, קודשא בריך הוא משבזו באורייתא, ואמר איילו באורזוי, אשתדלו בפולזני, והא אנא מעייל לכוון לעלמין טבין, לעלמין עלאין. בני נשא דלא ידעי, לא מדימני, ולא מסתכלי, קודשא בריך הוא אמר, איילו אליכו ההוא עלמא טבא, ההוא עלמא עלאה דכסופא. אינון אמרי, איך זיכול לאלקא ליה, ולמנדע כל האי.

55. אמר רבי שמעון, מפרשתא דא אוליפנא רזא דזוכמתא, ואשתמעו מנה רזין עלאין ויקירין. תא זוזי, קודשא בריך הוא משבזו באורייתא, ואמר איילו באורזוי, אשתדלו בפולזני, והא אנא מעייל לכוון לעלמין טבין, לעלמין עלאין. בני נשא דלא ידעי, לא מדימני, ולא מסתכלי, קודשא בריך הוא אמר, איילו אליכו ההוא עלמא טבא, ההוא עלמא עלאה דכסופא. אינון אמרי, איך זיכול לאלקא ליה, ולמנדע כל האי.

The Parasha of Shelach Lecha is about the 12 spies that Moses sent to tour the Land before entering it. Rabbi Shimon says that we learn from these parashah secrets and supernal wisdom. The Holy One Blessed Be He, tells us to follow his ways and do the work so he can bring us to the all-good supernal worlds. To those who don't know, or believe and don't make efforts to look for it, God tells them to spy and tour the supernal world.

56. מה פתוב? עלו זה בנגב. השתדלו בתורה ותראו שהרי היא עומדת לפניכם, וממנה תדעו אותו. וראיתם את הארץ מה היא וגו'. תראו ממנה אותו עולם, שהרי ירשה של חלק שאני מכניסכם בה. ואת העם הישב עליה – אותם צדיקים שבגן עדן, שעומדים שורות שורות בכבוד עליון בדרגות עליונות.

56. מה פתוב? עלו זה בנגב, אשתדלו באורייתא, ותזמוון דהא היא קיימא קמיכון, ובנה תנדרעון ליה. (במדבר יג) וראיתם את הארץ מה היא וגו'. תזמוון מנה ההוא עלמא, דהא יריתא דאזוסנא, דאנא עייל לכו בה. ואת העם היושב עליה, אינון צדיקייא דבגנתא דעדן, דקיימן שורין שורין ביקרא עלאה, בדרגין עלאין.

When they ask how can they spy on the upper worlds, God delivers the message through Moses. Numbers 13:17,18

”וישלח אתם משה לתור את ארץ כנען ויאמר אליהם עלו זה בנגב ועליתם את ההר”
”וראיתם את הארץ מה היא ואת העם הישב עליה החזק הוא הרפה המעט הוא אם רב”

“Moses sent them to spy out the land of Canaan, he said to them, “Go up there into the Negev; then go up into the hill country.”

“See what the land is like and whether the people who live in it are strong or weak, whether they are few or many.”

‘Go up there into the Negev’, means to elevate in the study of Torah that will show them the path to the upper worlds.

‘See what the land is like’- The Torah can show us the value of our inheritance.

‘the people who live in it’ are righteous in the Garden of Eden that reside in the supernal light in great numbers.

57. החזק הוא הרפה. בה תראו אם זכו לכל זה פשהתגברו על יצרם ושברוהו, אם לא. או בשהתחזקו בתורה לעסק בה יומם ולילה. או אם הרפו ידיהם ממנה, וזכו לכל זה. המעט הוא אם רב, אם רבים אלו שהשתדלו בעבודתי והתחזקו בתורה משום שזכו לכל זה, אם לא.

57. החזק הוא הרפה, בה תזובו אי זכו לכל האי כד אתקפו על יצריהון, ותברו ליה, אי לא. או כד אתקפו באורייתא, למלעי בה ימבא וליכיא. או אי ארפו ידיהו מנה. וזכו לכל האי. המעט הוא אם רב, אי סגיאין אינון דאשתדלו בפולוגי, ואתקפו באורייתא, בגין דזכו לכל האי אי לא.

Numbers 13:18

”וראיכם את הארץ מה הוא ואת העם הישב עליה החזק הוא הרפה המעט הוא אם רב”

“See what the land is like, and whether the people who live in it are strong or weak, whether they are few or many.”

When you tour the Land you can see if those who study the Torah, day and night, overcome their evil inclination and became strong or if they are weak and let go of the Torah.

‘whether they are few or many’ is a suggestion to check if there many people that study the Torah and if they have merits or not.

58. ומה הארץ השמנה היא אם רזה. מהתורה תדעו מה הארץ, מה אותו עולם, אם מרבה טובה עליונה ליושביה, או אם ממעיט ממנו בלום. היש בה עץ אם אין. היש בה עץ החיים לעולם ולעולמי עולמים, או שצדור החיים נמצא בתוכה, אם לא.

58. (במדבר י"ג) ומה הארץ השמנה היא אם רזה. מדהאורייתא תנדעון מה הארץ. מה ההוא עלמא אי אסגי טיבו עלאה ליתבהא, או אי אועיר מנה כלום. היש בה עץ אם אין, האית בה איכנא דזויי, לעלם ולעלמי עלמין, או אי צדורא דזויי אשתכחו בגווה, אם לא. (דף ק"ס ע"א)

Numbers 13:20

”ומה הארץ השמנה הוא אם-רזה, היש-בה עץ אם-אין, והתחזקתם, ולקחתם מפרי הארץ; והימים-ימי, בכורי ענבים”

“How is the land, is it fat or lean? Is there a tree in it or not? Make an effort then to get some of the fruit of the land.” Now the time was the time of the first ripe grapes.”

What’s the value of the Land? Is it full of nourishments from the supernal world or not?

‘Is there a tree in it or not?’ refers to the question if the land connected to the Tree of Life with a channel to the Life force from Yessod or not?

59. ויעלו בנגב ויבא עד חברון. ויעלו בנגב, בני אדם נכנסים לתוכה בנגב, בלב עצל, כמי שמתדל בחנם, ביבש, שחושב שאין בה שכר. רואה שעשר העולם הזה אבד בגללה, חושב שהוא הכל. בנגב, כמו שנאמר (בראשית ח) חרבו המים, ומתרגמים נגיבו.

59. (במדבר י"ג) ויעלו בנגב ויבא עד חברון. ויעלו בנגב, בני נשא סלקין בגווה בנגב, בלבא עצלא, כמאן דאשתדל במגנא, בנגיבו, דחשיב דלית בה אגר, חומי דהא עותרא דהאי עלמא אביד בגינה, חשיב דכלא הוא. בנגב: כמה דאת אמר (בראשית ח) חרבו המים, ומתרגמינן נגיבו.

Numbers 13:22

“ויעלו בנגב, ויבא עד-חברון, ושם אחימן ששי ותלמי, וילידי הענק; וחברון, שבע שנים נבנתה, לפני צען מצרים”
 “When they had gone up into the Negev, and he came to Hebron where Ahiman, Sheshai and Talmai, the descendants of Anak were. (Now Hebron was built seven years before Zoan in Egypt.)”

The ‘Negev’ is the desert region in the land of Israel. There are those who follow the Torah without the faith that the Torah is fruitful and rewarding. They think of the Torah is in the aspect of ‘Negev’, meaning dry and without rewards.

60. אחר כך – ויבא עד חברון. עד שבא להתחבר בה, קורא ושונה בה. ושם אחימן ששי ותלמי, שם רואה פלוגים רבים, טמא וטהור, אסור ומותר, (כשר ופסול) ענשים ושכרים. אלה אותם דרכי התורה, דקדוקי התורה. ילידי הענק, שנולדו מצד הגבורה.

60. לבתר ויבא עד חברון, עד דאתי לאתוזבא בה, קארי ושאני בה. (במדבר י"ג) ושם אזוימן ששי ותלמי, תמן חומי פליגין סגיאין, טמא וטהור, אסור ומותר, (נ"א כשר ופסול) עונשין ואגריין. אלין אינן ארזי דאורייתא, דקדוקי אורייתא. ילידי הענק, דאתילדו מסטרא דגבורה.

The word ‘Hebron’, ‘חברון’ has the root ‘חבר’ that means ‘connection’, ‘adding one to another’.

‘and he comes to Hebron’ is the aspect of those who come to the Torah and connect to it with reading and studying.

‘where Ahiman, Sheshai, and Talmai’. The student of Torah finds opposites of pure and impure, permitted and forbidden, rewards and punishment. These are the ways of the Torah to bring us to study and understand the deeper meaning of each precept. ‘the descendants of Anak’, Is those who were born from the side of Gevurah and study to find the exact meaning of everything and look for evidence to support the ways of the Torah.

‘Ahiman’, the first three letters, ‘אח’ from the root ‘אח’, that means ‘to see’ and the last two letters, ‘מן’ means ‘counting’, ‘מנין’. The Torah student looks to find all that is related to his studies.

‘Sheshai’ has the root of ‘שש’ which means happiness that is the reward for the study of Torah.

‘Talmai’, ‘תלמ’ is from the root ‘תלם’ that means a ‘furrow’ in the ground. This name represents those who study the two sides of the Torah, like pure and impure, etc.

61. וחברון שבע שנים נבנתה – אלה אותם שבעים פנים של התורה. שבעים פנים יש לה,

61. וחברון שבע שנים נבנתה, אלין אינן שבעין אנפין דאורייתא, שבעין פנים אית לה, לכל סטרא עשרה.

לְכָל צֵד עֲשֵׂר. וְחֶבְרוֹן, זוֹ הַתּוֹרָה, מִי שֶׁמִשְׁתַּדֵּל בָּהּ נִקְרָא חֶבֶר. לִפְנֵי צַעַן מִצְרַיִם. שְׁנֵינּוּ, יֵשׁ תּוֹרָה מִלּוֹ תּוֹרָה, וְהֵינּוּ תּוֹרָה שֶׁבִכְתָּב וְתּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה. וְזֶה (מַלְכוּת) חֶבְרוֹן. מִתּוֹרָה שֶׁבִכְתָּב יוֹצֵאת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (מִשְׁלֵי ז) אָמַר לַחֲכָמָה אַחֲתֵי אֵת. וְזוֹ נִבְנְתָה שֶׁבַע שָׁנִים, שֶׁבְּגִלָּל זֶה נִקְרָאת בַּת שֶׁבַע, לִפְנֵי צַעַן מִצְרַיִם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (מַלְכִים-א ה) וַתֵּרֶב חֲכָמַת שְׁלֹמֹה מִחֲכָמַת כָּל בְּנֵי קֶדֶם וּמִכָּל חֲכָמַת מִצְרַיִם.

וְחֶבְרוֹן, הִיא אוֹרֵייתָא, מֵאֵן דְּאִשְׁתַּדֵּל בָּהּ אֲקָרִי זֹבֵר. לִפְנֵי צַעַן מִצְרַיִם, תְּנִינָן אוֹרֵייתָא אֵית לְקַבֵּל אוֹרֵייתָא. וְהֵינּוּ תּוֹרָה שֶׁבִכְתָּב, וְתּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה. וְהֵיא (מַלְכוּת) זֹבֵרוֹן. מִתּוֹרָה שֶׁבִכְתָּב נִפְקֵת. כְּמוֹ דְּאֵת אָמַר (מִשְׁלֵי ז) אָמַר לְזֹכְמָה אֲזוּזֹתִי אֵת. וְהֵיא נִבְנְתָה שֶׁבַע שָׁנִין, דְּבִגִּין כֶּה אֲקָרִי בַת שֶׁבַע. לִפְנֵי צַעַן מִצְרַיִם, כְּמוֹ דְּאֵת אָמַר (מַלְכִים א ה) וַתֵּרֶב זֹכְמַת שְׁלֹמֹה מִזֹּכְמַת כָּל בְּנֵי קֶדֶם וּמִכָּל זֹכְמַת מִצְרַיִם.

Numbers 13:22

”וַיַּעֲלוּ בְּנֵגֶב, וַיָּבֹאוּ עַד-חֶבְרוֹן, וְשָׁם אַחִימָן שֹׁשֵׁי וְתַלְמִי, יְלִידֵי הַעֲנָק; וְחֶבְרוֹן, שֶׁבַע שָׁנִים נִבְנְתָה, לִפְנֵי צַעַן מִצְרַיִם.”
 “When they had gone up into the Negev, and he came to Hebron where Ahiman, Sheshai and Talmai, the descendants of Anak were. Now Hebron was built seven years before Zoan in Egypt.”

‘Hebron was built seven years before Zoan in Egypt’. The Torah has 70 ‘faces’, that are 70 levels of studies. The Torah is the aspect of Zeir Anpin with the six sefirot of Chesed to Yessod and Malchut. Each Sefirah has its own 10 Sefirot so the 7 sefirot together have 70 ‘layers’.

Hebron is the aspect of the Torah that can help us connect to the upper levels as explained previously (#60).

‘before Zoan in Egypt’ to say that the wisdom of the Torah is above all other wisdoms.

1 Kings 5:10

”וַתֵּרֶב חֲכָמַת שְׁלֹמֹה מִחֲכָמַת כָּל בְּנֵי קֶדֶם וּמִכָּל חֲכָמַת מִצְרַיִם”

“And Solomon’s wisdom excelled the wisdom of all the children of the east, and all the wisdom of Egypt.”

62. וַיָּבֹאוּ עַד נַחַל אֲשְׁכּוֹל – אֱלֹהֵי אוֹתָם דְּבָרֵי אַגְדָּה, דְּרִשָּׁה, שְׁתַּלּוּיִים מִצַּד הָאֱמוּנָה. וַיִּכְרְתוּ מִשָּׁם זְמוּרָה וְגו', לומדים משם ראשי פרקים, ראשי דברים, אותם שבני האמונה שמחים בדברים, ומתפרכים דברים בתוכם, ומסתכלים שרש אחד ועקר אחד, ולא נמצא בהם פרווד. אותם שלא נמצאים בני אמונה ולא לומדים תורה לשמה, שמים את האמונה בפרוד. זהו שקתוב וישארו במוט בשנים, בפרוד. מהו במוט? כמו שנאמר (תהלים קכא) אל יתן למוט רגלך. ומן הרמנים ומן התאנים, הכל שוים לדברים אלה לצד אחר, לצד המינים, לצד הפרוד.

62. (במדבר י"ג) וַיָּבֹאוּ עַד נַחַל אֲשְׁכּוֹל, אֵלֶיךָ אֵינּוֹן מִלִּי אַגְדָּה, דְּרִשָּׁה, דְּתַלְמִין מִסְטָרָא דְּמַהִימְנוּתָא. וַיִּכְרְתוּ מִשָּׁם זְמוּרָה וְגו', אוֹלְפִין מִתַּמֵּן רֵאשֵׁי פְרָקִין, רֵאשֵׁי מַלְיָן, אֵינּוֹן דְּבִנֵי מַהִימְנוּתָא, זוֹדָאן בְּמַלְיָן, וּמִתְפַּרְכֵּן מַלְיָן בְּגוּוּיָהוּ, וּמִסְתַּכְלֵן שְׁרִשָּׁא זוֹד וְעַקְרָא זוֹד, וְלֹא אִשְׁתַּכּוּזוּ בְּהוּ פְרוּדָא. אֵינּוֹן דְּלֹא מִשְׁתַּכּוּזוּ בְּנֵי מַהִימְנוּתָא, וְלֹא אוֹלְפֵי אוֹרֵייתָא לְשִׁמְהָ, שׁוּיָן לִיהַ לְמַהִימְנוּתָא בְּפְרוּדָא, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב וַיִּשְׂאוּהוּ בְּמוֹט בְּשָׁנִים, בְּפְרוּדָא. מַהוּ בְּמוֹט. כְּמוֹ דְּאֵת אָמַר (תהלים קכא) אֵל יִתֵּן לְמוֹט רַגְלְךָ. וּמִן הָרַמְנוּיִם וּמִן הַתְּאֲנִיִם, כָּלָא שׁוּיָן לְהֵי מִלִּי לְסְטָרָא אוֹזָרָא, לְסְטָרָא דְּמִינָאֵי, לְסְטָרָא דְּפְרוּדָא.

Numbers 13:23

”וַיָּבֹאוּ עַד-נַחַל אֲשְׁכּוֹל, וַיִּכְרְתוּ מִשָּׁם זְמוּרָה וְאֲשְׁכּוֹל עֲנָבִים אֶחָד, וַיִּשְׂאוּהוּ בְּמוֹט, בְּשָׁנִים; וּמִן-הַרְמָנִים, וּמִן-הַתְּאֲנִיִם”

“Then they came to the valley of Eshcol and from there cut down a branch with a single cluster of grapes; and they carried it on a pole between two men, with some of the pomegranates and the figs.”

‘Eshcol’, means ‘cluster’ and it refers to the stories and discussions that come from and stem from the Torah. They surround it like grapes in a cluster.

They ‘cut down a branch’ means that they look into the roots to study different subjects and find the unison aspects in the Torah. Those who don’t study with pure consciousness create separation between Malchut and Zeir Anpin. The Zohar explains (#69) that the two spies that cut the branch didn’t have the consciousness and couldn’t lift it. Caleb and Joshua came and easily lift it up. They could do so because they were blessed, protected and with the right consciousness. Moses changed Joshua’s name and blessed him. Caleb visited the patriarchs in Hebron when he entered the Land to get their blessings and protection.

63. זהו שכתוב וישבו מתור הארץ. וישבו, שבים לצד הרע ושבים מדרך האמת. אומרים, מה אכפת לנו? עד היום לא ראינו טוב לעולם. עמלנו בה, הבית ריק, ישבנו בקלון בעם, ולאותו עולם מי יזכה ומי יבנס לתוכו? טוב לנו שלא טרחנו כל זה. ויספרו לו ויאמרו וגו', הרי עמלנו ועיפנו בשביל לדעת חלק אותו עולם. וגם זבת חלב ודבש היא, טוב הוא אותו עולם עליון, כמו שידענו בתורה, אבל מי יכול לזכות בו?

63. הָרָא הוּא דְכַתִּיב וַיֵּשְׁבוּ מִתּוֹר הָאָרֶץ. וַיֵּשְׁבוּ, תִּיבִין לְסִטְרָא בִישָׂא, וְתִיבִין מֵאֲרוּזָא דְקִשׁוּט. אֲמַרִי, מֵאִי אֲכַפֶּת קָן. עַד יוֹמָא לָא זָמִינָא טַב לְעַלְמָא, אַעֲמַלְנָא בְּהַ, בֵּיתָא רִיקָם. יְתִיבְנָא בְּהַקְלָא דְעַמָּא, וְלִהְיֵהוּ עַלְמָא מֵאֵן יִכְּפִי וּמֵאֵן יִיעוּל לְזוּיָהּ, טַב קָן דְּלָא אֲטְרוּזָא כּוּלִי הָאִי. (במדבר י"ג) וַיִּסְפְּרוּ לוֹ וַיֹּאמְרוּ וְגו', הָא אַעֲמַלְנָא וְלֹאִינָא, בְּזִין לְמַעַדַּע זּוּלְקָא דְהָהוּא עַלְמָא. וְגַם זָבַת חֶלֶב וְדָבֶשׁ הִיא, טַב הוּא הָהוּא עַלְמָא עַלְמָא, כְּמָה דִּידְעָנָא בְּאוּרֵייתָא, אֲבָל מֵאֵן יְכִיל לְמוֹכֵי בֵּיתָא.

Numbers 13:25

”וַיֵּשְׁבוּ, מִתּוֹר הָאָרֶץ, מִקֶּץ, אַרְבָּעִים יוֹם.”

“And they returned from spying out the land at the end of forty days.”

They returned from spying the land, meaning that they left the path of truth. The spies came back with doubts about the future rewards that come from the efforts of following the Torah.

Numbers 13:27

”וַיִּסְפְּרוּ-לוֹ, וַיֹּאמְרוּ, בָּאנוּ, אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּנוּ; וְגַם זָבַת חֶלֶב וְדָבֶשׁ, הוּא-וְזֶה-פְרִיָּהּ.”

“And they told him, and said: ‘We came unto the land that you sent us, and surely it flows with milk and honey; and this is the fruit of it.’”

The Zohar reveals that the spies did see the value of the ‘Land’ when they said ‘surely it flows with milk and honey’ but their consciousness was limited, thinking that they can’t reach that level.

64. אָפֶס כִּי עָז הָעָם, תִּקְיָף הוּא, שְׁלֵא יַחְשִׁיב כָּל הָעוֹלָם כְּלָל, מִשּׁוּם שִׁיחִיָּה לוֹ עֵשֶׂר רַב לְהַשְׁתַּדֵּל בּוֹ, מִי הוּא שְׂזִיבָה בְּהַ? וְדָאִי אָפֶס כִּי עָז הָעָם הֵישֵׁב בְּאָרֶץ. מִי שְׂרוּצָה לְזָכוֹת בְּהַ, צְרִיךְ לְהִיּוֹת חֲזָק בְּעֵשֶׂר, כְּמוֹ שְׁנֶאמַר (משלי יח) וְעֵשֶׂר יַעֲנֶה עֲזוֹת. וְהָעָרִים גְּדֹלֶת בְּצִרוֹת, בְּתִים מְלֵאִים כָּל טוֹב שְׁלֵא יַחְסְרוּ מִהֶבֶל. וְעַם

64. (במדבר י"ג) אָפֶס כִּי עָז הָעָם, תִּקְיָף הוּא, דְּלָא יִזְשִׁיב כָּל עַלְמָא כְּלָל, בְּזִין דִּיחֵא לִיה עוֹתָרָא סְגִיא לְאִשְׁתַּדֵּלָא בֵּיה, מֵאֵן הוּא דִּיזְכִּי בְּהַ. וְדָאִי אָפֶס כִּי עָז הָעָם הֵישֵׁב בְּאָרֶץ, מֵאֵן דְּבִעֵי לְמוֹכֵי בְּהַ, בְּעֵי לְמַהוּי תִּקְיָף בְּעוֹתָרָא, כְּמָה דְּאֵת אֲמַר (משלי יח) וְעֵשֶׂר יַעֲנֶה עֲזוֹת. וְהָעָרִים גְּדֹלוֹת בְּצִרוֹת. בְּתִין מְלֵיין כָּל טוֹבָא,

כל זה, וגם ילדי הענק ראינו שם, צריך גוף חזק, גבור בארי. (שימצא שם תמיד) משום שהיא מתשתת כחו של אדם להשתדל באותו אסור והתר, טמא וטהור, כשר ופסול. מי יכול לזכות בה?

דלא יזוסרון מכלא. ועם כל דא וגם ילדי הענק ראינו שם, בעי גופא תקיף, גיבר בארי. (דאשתכח תמן תדירא) בגין דהיא מתשתת זיכיה דבר זש לאשתדלא בדהוא איסור והתר, טמא וטהור, כשר ופסול. מאן ייכול לזכאה בה.

Numbers 13:28

”אִפְסֵי כִי־עַז הָעָם, הַיֹּשֵׁב בְּאֶרֶץ; וְהָעָרִים, בְּצֻרוֹת גְּדֹלֶת מְאֹד, וְגַם־יְלָדֵי הָעֵנָק, רָאִינוּ שָׁם”

“However the people that dwell in the land are fierce, and the cities are fortified, and very great; and moreover we saw the children of Anak there.”

The people on the Land were strong and fierce. The spies assumed that dwelling in the Land, which is the reward of the Torah, is not for everyone. The people that can achieve it should be rich and with special strengths like the current dwellers of the Land they just saw.

‘and the cities are fortified, and very great’, and ‘the children of Anak there’, The words they used to describe what they saw, revealed their fears and weaknesses. The children of Anak were giants and the spies saw themselves in comparison with Anak as ‘grasshoppers’ (verse 13:33). The Torah requires physical strength in order to follow the restrictions of the precepts and the spies didn’t think that ‘small’ as they were, they wouldn’t be able to follow it.

65. ועוד, עמלק יושב בארץ הנגב. אם יאמר אדם שאפלו שיזכה לכל זה, עמלק יושב בארץ הנגב, הרי יצר הרע, הקטגור, מקטרג על האדם, שנמצא תמיד בגוף. והחתי והאמרי וגו', כמה מקטרגים נמצאים שם, (כדי) שלא יכול האדם להכנס לאותו עולם כלל, מי יזכה בו ומי יכנס לתוכו? בדברים הללו (במדבר לב) ויניאו את לב בני ישראל, משום שהוציאו שם רע עליה, כמו שנאמר ויצאו דבת הארץ.

65. ועוד, (במדבר י"ג) עמלק יושב בארץ הנגב. אי יימא בר זש, דאפילו בכל דא יזכי. עמלק יושב בארץ הנגב, הא יצרא בישא, קטיגורא, מקטרגא דבר זש, דישתכוז תדיר בגופא. והזתי והאמורי וגו', כמה מקטרגי משתכוזי תמן. דלא יכיל בר זש למיעל בדהוא עלמא כלל, מאן יזכי ליה, ומאן ייעול בצויה, במלין אלין, (במדבר לב) ויניאו את לב בני ישראל. בגין דאפיקו שום ביש עלה, כמה דאת אמר ויצאו את דבת הארץ.

Numbers 13:29

”עמלק יושב, בארץ הנגב; והחתי והיבوسی והאמרי, יושב בהר, והכנעני יושב על-הים, ועל יד הירדן”

“Amalek dwelled in the land of the South; and the Hittite, and the Jebusite, and the Amorite, dwell in the mountains; and the Canaanite dwelled by the sea, and along by the side of the Jordan.”

Amalek represents the other-side that push people toward evil-doing. There are other nations representing different aspects of negativity that can bring more difficulties to those who come into the Land, the righteous path. These adversaries have a purpose to disconnect us from the ‘Land’. From the story of the spies, we see how they discouraged the people from entering the land. The spies end up talking negatively about the ‘Land’ that God brought us to.

13:32 “And they spread an evil report”

66. אותם בני האמונה מה אמרים? אם חפץ בנו ה' [וגו'] ונתנה לנו. ביון שישתדל אדם

66. אינון בני מהימונתא מאי קא אמרי, אם זופץ בנו יי ונתנה לנו. ביון דישתדל בר זש ברעותא דלכא

לְגַבֵּי קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, לֹא בְּעֵי מִנֵּן אֶלָּא לְבָא, בְּרִצּוֹן הַלֵּב לְפָנֵי הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, לֹא צְרִיךְ מִמֶּנּוּ אֶלָּא הַלֵּב, וַיִּשְׁמְרוּ אוֹתוֹ רְשׁוּם קְדוּשׁ, שְׂכָתוֹב (ישעיה ס) וְעַמְּךָ בְּלִם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ.

Caleb and Joshua kept faith. They saw the same things that the others did but they expressed trust in YHVH.

Numbers 14:8

“אם-תפץ בנו, יהוה-והביא אתנו אל-הארץ הזאת, ונתנה לנו: ארץ, אשר-הוא זבת חלב ודבש”

“If YHVH delight in us, then He will bring us into this land, and give it unto us—a land which flows with milk and honey.”

Joshua and Caleb looked for the positive and saw a land of milk and honey.

‘If YHVH delight in us’, they knew that fulfilling the promise of inheriting the land depends on them. If they accept the Torah, God will find delight in them, which means that God finds a pure vessel to fulfill. The people need to build a vessel with a channel to Yessod. That’s the desire for the ‘milk and honey’ and God will give them the land for inheritance.

Lesson:

The lessons from the last studies of Shelach Lecha are to teach us that we need to approach the studies with strong determination and have the final destination as a goal. Those who look for the easy path and immediate fulfillment, can’t have the strength to endure the path to the ‘Promised Land’. Those who fear the obstacles in life have a weakness that deters them from the path.

Those who program their ‘GPS’ for the final destination, will get there even if they miss some turns along the path. Having a bucket list to fulfill before dying is for weak people with no faith. Our goal should be set for the Final Redemption and the Resurrection. We earn merits for it by following the Torah studies that require inner strength and certainty. Without it, the vessel and its ‘GPS’ would break easily.

We can arrive at the ‘Promised Land’ only through the Torah that is the aspect of the operating system of the GPS. As we dedicate more time to study, we can go through greater distances on the way to the ultimate fulfillment, in this life or the next.

The GPS is in our souls and even if our vessel is terminated in this world, the GPS will continue leading us in the afterlife and in the next reincarnation. The joy of certainty is above all feelings. One can feel the closeness to God and his protection. Sometimes the road is difficult and sometimes it’s smooth and with certainty we know we can bypass all obstacles.

Study daily even for a few minutes to keep your GPS active and ‘online’. There are many teachers on the Internet and you must choose your teachers carefully. After all, you are the driver and you don’t want to connect to teachers that may corrupt the directions of your GPS.

Joshua got the blessings from Moses and Caleb from the Tzadikim, the patriarchs in Hebron.

We should follow their ways and connect to pure and humble Torah and Zohar teachers. Their purity can touch and help us. With connecting to Tzadikim we have support for our meditations and prayers to YHVH.

67. אֶבֶל, (דף ק"ס ע"ב) (במדבר י"ד) אִךְ בִּי אֵל תְּמָרְדוּ, אֵךְ בְּה' אֵל תְּמָרְדוּ. צְרִיךְ שְׁלֹא תְמָרְדוּ, בְּעֵי דְלֹא יִמְרְדוּן בְּאוֹרֵייתָא, דְּאוֹרֵייתָא לֹא בְּעֵי עוֹתְרָא, וְלֹא מֵאֵי דְכִסְפָּא וְדִהֲבָא. וְאַתֶּם אֵל וְלֹא כְּלֵי כֶּסֶף וְזָהָב. וְאַתֶּם אֵל תִּירְאוּ אֵת עַם

תִּירָאוּ אֶת עַם הָאָרֶץ, דִּהָא גּוֹפָא תִּבִירָא, אִי יִשְׁתַּדֵּל
 בְּאוֹרֵייתָא, יִשְׁכּוּז אֲסוּוֹתָא בְּכֹלָא. הִדָּא הוּא
 דְּכִתִּיב, (משלי ג) רַפְאוֹת תְּהִי לְשַׁרְךָ וְשִׁקּוּי
 לְעִצְמוֹתֶיךָ. וְכִתִּיב (משלי ד) וּלְכֹל בְּשָׂרוֹ מִרְפָּא. וְכֹל
 אֵינּוֹן מִקְטָרְגִי, אֵינּוֹן מִכְרֹאֵן וְאִמְרִי, פִּנּוּ אֶתְר לְפִלְגְנֵיִא
 עֲבָדָא דְּמִלְכָּא.

Numbers 14:9

”אך ביהוה אל תמרדו ואתם אל תיראו את עם הארץ כי לחמנו הם סר צלם מעליהם ויהוה אתנו אל תיראם.”
 “Only do not rebel against YHVH; and do not fear the people of the land, for they will
 be like bread for us. Their protection has been removed from them, and YHVH is with
 us; do not fear them.”

Joshua and Caleb tried to calm the people saying that even if they are afraid, they shouldn't go against the words of God. The words of God are the Torah that protects us without the need for physical force. It has the energy to strengthen and heal everyone.

Proverbs 3:8

”רפאות תהי לשררך ושקוי לעצמותיך.”
 “It will be healing to your body And refreshment to your bones.”

Even the adversaries that a person has would turn to be his helpers when he connects to the Torah. They also clear a path for him to come to the King.

68. בְּגִין כִּף אַל תִּירָאוּ, כִּי לִזְמַנּוֹ הֵם, אֵינּוֹן בְּגַרְמֵייהוּ
 מִזְמַנְן מִזְמַנְן מִזְמַנִּים מִזְמַנֹּת בְּכֹל יוֹם לְכֹל אוֹתָם
 שְׂמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, כְּמוֹ שְׂנְאָמֵר (מַלְכִים-א
 יז) וְאֵת הָעֹרְבִים צִוִּיתִי לְכַלְפֵּלָךְ,
 וְכִתוּב (שֵׁם) וְהָעֹרְבִים מִבִּיאִים לוֹ לֶחֶם
 וּבִשָּׂר. סֵר צֶלֶם מֵעֲלֵיהֶם. מֵאֵן צֶלֶם. דָּא תּוֹקְפָא
 דְּדִינָא קִשְׁיָא. מֵאִי טַעְמָא אַעְדִּי. מִשּׁוּם דִּי אִתְּנּוּ אַל
 תִּירָאוּ. כֹּלָא אַעְדִּיאוּ בְּגִין אוֹרֵייתָא. וְכֹפָה זִוּלְקִיחוֹן
 דְּאֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרֵייתָא לְשִׁבְחָה, דִּהָא מִתַּקְשְׁרִי
 בְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיף הוּא מִמֶּשֶׁי. וְאִקְרוּן אוֹזִים וְרַעִים. הִדָּא
 הוּא דְּכִתִּיב, (תהלים קכב) לְמַעַן אוֹזֵי וְרַעֵי אֲדַבְּרָה נָא
 שְׁלוֹם בְּךָ.

‘do not fear the people of the land, for they will be like bread for us’. The verse above reveals that there is no reason to fear the adversaries when we have the Torah with us because they can provide sustenance for us.

1 Kings 17:4

”וְהִיָּה, מִהֲנַחַל תִּשְׁתֶּה; וְאֶת-הָעֹרְבִים צִוִּיתִי, לְכַלְקֶלֶךָ שֵׁם”
 “It shall be that you will drink of the brook, and I have commanded the ravens to
 provide for you there.”

God sends Elijah the prophet to a place and tells him not to worry about his well-being because he already commanded the crows to sustain him.

Crows are impure birds from the other-side and represent judgments. God removes the negative aspect of the other-side and makes them submit to us.

Joshua and Caleb tell the people not to fear the giants of the Land saying; ‘Their protection has been removed from them’. The Israelites came with the Light of God, and it automatically removes the negative aspect from the inhabitants of the Land, and they cannot harm the Israelites.

The Zohar praises those who connect and study the Torah, which is our Zohar studies because it connects us firmly to the Light of the Holy One Bless be He. With that connection, we become brothers and friends with him, and he bestows peace in our lives.

Psalms 122:8

”למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך.”

“For the sake of my brothers and my friends, I will now say, “May peace be within you.”

Lesson;

A little light pushes away a lot of darkness.

69. ויבאו עד נחל אשכול וגו'. רבי אבא אמר, כרתו אותו אשכול, באו להרימו, לא יכלו. באו לקחתו, לא יכלו. באו כלב ויהושע ולקחוהו והעלוהו, ועלה על ידם. זהו שכתוב וישארו במוט בשנים. בשנים, באותם שנים יחידים. זמורה מה רצו? אלא אשכול היה תלוי בה, ובעוד שהיה מחבר במקומו, נקרא זמורה. אחר כך קראו מוט, שכתוב וישארו במוט, אותו הנודע, אותו שפרתו.

69. (במדבר י"ג) ויבאו עד נחל אשכול וגו'. רבי אבא אמר, כרתו ההוא אשכול, אתו לסלקא ליה לא יכילו. אתו לנטלא ליה, לא יכילו. אתו כלב ויהושע, נטלו ליה, וסליקו ליה, ואזרקו על ידיהו. הדיא הוא דכתיב וישארוהו במוט בשנים. בשנים באינון שנים יוזידן. זמורה מאי קא בעאן. אלא אשכול היה תלויא ביה, ובעוד דהיה מתחבר באתריה, אקרי זמורה. לבתר קרייה מוט, דכתיב וישארוהו במוט. ההוא דאשתמודע. ההוא דכרתו.

Numbers 13:23

”ויבאו עד נחל אשכול ויכרתו משם זמורה ואשכול ענבים אחד וישארו במוט בשנים ומן התאנים”

“Then they came to the valley of Eshcol and from there cut down a branch with a single cluster of grapes; and they carried it on a pole between two men, with some of the pomegranates and figs.”

Rabbi Aba reveals that ‘carried it on a pole between two men’ is refer to Joshua and Caleb. When the others tried to lift up the grape cluster, they couldn’t move it because it was heavy. Only when Joshua and Caleb came to the grape cluster ‘cooperated’ with them by standing up and let them carry it. The two had pure consciousness, not like the other ten that sin with an evil speech about the land.

70. מכאן ידעו יהושע וכלב שהם ראויים להכנס לארץ ולהיות להם בה חלק ונחלה. עד שבאו, נמלכו עליהם בלם. עמד כלב בפרי, אמר: פרי פרי, אם בגללך אנו נהרגים, מה אנו בחלקך? מיד עשה עצמו קל ונתן להם.

70. מכאן ידעו יהושע וכלב, דאינון אתחזיין למיעל לארעא, ולמהוי כון בה זלק ואזסנא. עד דהו אתיין אמלכו עליהו כלהו, קאים כלב באיבא, אמר איבא איבא, אי בגינך אנו מתקטלין, מה אנו בזולקך. מיד קליל גרמיה. ויהבו לון.

Joshua and Caleb understood that having the ability to carry from the fruits of the Land, means that they have merits to enter the Promised Land. The other spies were jealous of the two and planned to kill them. Caleb talks to the grapes and ask it; what’s the purpose if we die because of you? Immediately, the cluster made itself light, and they let the others carry it.

71. רבי אלעזר אומר, לא יהבו לאזורי, דהא כתיב וישארו במוט, ובכלהו לא הוו שנים כוותיהו. ומכאן אולף יהושע לבתר, דכתיב, (יהושע ב) וישלח יהושע בן נון מן השטים שנים אנשים מרגלים. ושנים אלה הרי פשוה הקדמונים. וכשהגיעו אל ישראל, נתנו להם, והם נשארו ועשו עצמם בשירים.

71. רבי אלעזר אומר, לא יהבו לאזורי, דהא כתיב וישארו במוט, ובכלהו לא הוו שנים כוותיהו. ומכאן אולף יהושע לבתר, דכתיב, (יהושע ב) וישלח יהושע בן נון מן השטים שנים אנשים מרגלים. והני שנים הא אוקמוה קדמאי. וכד מטי לגבייהו דישראל, יהבו לון, ואינון אשתארו, ועבדו גרמיהו שירים.

Rabbi Elazar said that because the verse says ‘two men carried it’, it means that only Joshua and Caleb had the individual merits to carry it. Only when they came back to the camps of the Israelites, they gave the fruit to the others. It is found in the following verse when the spies say; ‘and this is its fruit’.

Numbers 13:27

“ויספרו-לו, ויאמרו, באנו, אל-הארץ אשר שלחתנו; וגם זבת חלב ודבש, הוא-וזו-פריה”

“Thus they told him, and said, “We went into the land where you sent us, and it certainly does flow with milk and honey, and this is its fruit.”

From this situation, Joshua learned that for a successful mission, he needs to send only two spies to the city of Jericho.

Joshua 2:1

“וישלח יהושע-בן-נון מן-השטים שנים-אנשים מרגלים, לכו ראו את-הארץ, ואת-יריחו”

“Then Joshua the son of Nun sent two men as spies secretly from Shittim, saying, “Go, view the land, especially Jericho.””

Lesson;

The Holy Land is the aspect of the Light of the Torah. Everyone wants to benefit from it but forget that there are some requirements to be able to ‘carry its fruits’.

We need to ‘tour’ the land that is the aspect of learning it and find the good in everything we see in the Torah. Even if sometimes it’s difficult to understand and follow the laws of the Torah, we should keep moving forward with faith and certainty that the connection to the Torah is the connection to our ‘Promised Land’ and it will take us there. Sooner or later, it will lead us to the great Light.

Some people wish to connect to the study of Torah and Zohar for the ‘benefits’, considering it as a tool for selfish desires like the ten spies wanted to carry the fruit but couldn’t. It was heavy for them because they were connected to the ‘material’ aspect of their lives. Desires for the self alone and lack of certainty is heavy. Only when we connect purely to the study of Torah, everything in life is ‘Lighter,’ and we can carry everything with ease.

People ask me for what Zohar read to ‘remedy’ a specific issue in their lives. Even though the Zohar reveals light for all aspects of our lives, we can not use it as a prescription drug.

Joshua and Caleb were ready before coming to pick the fruit of the Land. They didn’t need a specific tool to carry the heavy load. It was automatic. The ‘fruit’(Light) by itself saw that they have the merits/Light in them and stood up for them to carry it.

For those who wish to have a ‘Light’ life, I suggest continuous studies of Torah and Zohar to have the ‘shoulders’ to carry anything that comes on your path.

Another important lesson is to know that the day that the ten spies gave the evil speech on the Holy Land was the ninth of Av. They created such negativity that broke the

connection of the Israelites to the 'Holy' of the Land. For that reason, the negative even created a cosmic 'hole' that attracts negativity every year on the ninth of Av.

The two holy temples were destroyed by two different evil forces on the same day hundreds of years apart. It's statistically impossible to have the same adverse event on the same day of the year. The negative opening we create would come back to us because it becomes part of our lives. Do good and avoid bad so every day would be positive and 'fruitful'.

72. רבי יצחק אומר, בְּשִׁהוּ מַגִּיעִים לְאוֹתָם עֲנָקִים, הָיוּ שְׁמַיִם אוֹתוֹ מִטְּהָ שֶׁל מִשָּׁה לְפָנֶיהֶם, וְנִצְלוּ. וּמִנֵּי לָנוּ שְׁאוֹתוֹ מִטְּהָ נִתֵּן לָהֶם? זֶהוּ שְׁכַתוֹב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים עָלוּ זֶה בְּנֶגֶב. כְּתוּב כֹּאן עָלוּ זֶה, וְכְתוּב שָׁם (שְׁמוֹת ד) וְאֵת הַמִּטָּה הַזֶּה וְגו', וּבְגִלְלוּ נִצְלוּ. שָׂאֵם תֹּאמַר שֶׁהַעֲנָקִים הִלְלוּ עֲזָבוּ אוֹתָם? אֵלֵא בְּאוֹ לְקַחְתֶּם, וְהָיוּ שְׁמַיִם מוֹלֵם אוֹתוֹ מִטְּהָ, וְנִצְלוּ (וּבִרְחִים) מִלְּפָנֶיהֶם. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, מִסֵּרֶת שֵׁם הַקֹּדֶשׁ מִסֵּר לָהֶם מִשָּׁה, וּבְגִלְלוּ נִצְלוּ מֵהֶם.

72. רבי יצחק אומר, כִּד הוּוּ מִטָּאן לְנִבְיֵיהוּ דְאֵינוּן עֲנָקִים, הוּוּ שְׁוִיין הֵהוּא זוּוּטְרָא דְמִשָּׁה קַמְיֵיהוּ, וְאִשְׁתִּיבּוּ. וּמִנְכֵן דְהֵהוּא זוּוּטְרָא יְהִיב לֵוֵן. הֵדָא הוּא דְכְתִיב, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים עָלוּ זֶה בְּנֶגֶב. כְּתִיב הֵכָא עָלוּ זֶה, וְכְתִיב הֵתָם (שְׁמוֹת ד) וְאֵת הַמִּטָּה הַזֶּה וְגו', וּבְגִינֵיהּ אִשְׁתִּיבּוּ. דְאִי תִימָא הָנִי עֲנָקִיא שִׁבְקִי לֵוֵן. אֶכָּא אֵתוּ לְנִסְבָּא לֵוֵן, וְהוּוּ שְׁוִיין לְקַמְיֵיהוּ הֵהוּא זוּוּטְרָא, וּבִמְשִׁתְּוֵי (ס"א ומשתמטי) מִקַּמְיֵיהוּ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, מִסֵּרֶת שְׂמָא קְדִישָׁא מִסֵּר לֵוֵן מִשָּׁה, וּבְגִינֵיהּ אִשְׁתִּיבּוּ מִנְיֵיהוּ.

73. רבי חייא אומר, שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת נִקְרְאוּ: נְפִילִים, עֲנָקִים, רְפָאִים. וְכֻלָּם הֵאָרִיכוּ יָמִים. נְפִילִים נִקְרְאוּ בְּתַחֲלָה. אַחַר כֵּךְ בְּשִׁהֲתַחֲבְרוּ בְּבָנוֹת בְּנֵי הָאָדָם וְהוֹלִידוּ מֵהֶם, נִקְרְאוּ עֲנָקִים. אַחַר כֵּךְ שִׁהוּ הוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּמִתְרַפִּים מֵאוֹתוֹ שְׁלֹמַעְלָה, נִקְרְאוּ רְפָאִים.

73. רבי חייא אומר, תַּלְתָּ שְׁמֵהֶן אַקְרוּן, נְפִילִים. עֲנָקִים. רְפָאִים. וְכֻלְהוּ אוּרְכֵי יוֹמֵי. נְפִילִין אַקְרוּן בְּקַדְמִיתָא, לְבִתְרָא כִּד אֲתַוּבְרוּן בְּבָנוֹת בְּנֵי נְשָׂא, וְאוֹלִידוּ מִנְיֵיהוּ, אַקְרוּן עֲנָקִים. לְבִתְרָא דְהוּוּ אוֹלֵי וְשִׁטָּאן בְּהָאֵי עֲלָמָא, וּמִתְרַפִּין מֵהֵהוּא דְלַעֲיָלָא, אַקְרוּן רְפָאִים.

74. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהָרִי כְּתוּב (איוב כו) הֲרָפָאִים יִזּוּלְלוּ, (דברים ב) רְפָאִים יִזּוּשְׁבוּ אִף הֵם כְּעֲנָקִים. אָמַר לוֹ, כֵּךְ הוּא, מִשׁוּם שֶׁעֲנָקִים בָּאוּ מִצֵּד זֶה וּמִצֵּד זֶה וְהִתְחַוְּקוּ יוֹתֵר בְּאַרְצָא. כְּמוֹ זֶה רְפָאִים, וּמֵהֶם יֵצְאוּ, וְהָיוּ מְאָרִיכִים יָמִים. וּכְשֶׁנִּחְלָשִׁים, נִחְלָשׁ חֲצֵי גוּף, וְחֲצֵי עוֹמֵד. בֵּינָן שְׁחָצֵי הַגּוּף הִיָּה מֵת, הָיוּ לוֹקְחִים עֶשֶׂב מֵעֵשְׂבֵי הַשָּׂדֶה וְזוֹרְקִים לְפִיהֶם וּמִתִּים. וּמִשׁוּם שֶׁהֵם רָצוּ לְהַרְגַּ עֲצָמָם, נִקְרְאוּ רְפָאִים. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, זוֹרְקִים עֲצָמָם לֵאמֹר הַגְּדוּל, וְטוֹבְעִים וּמִתִּים. זֶהוּ שְׁכַתוּב הֲרָפָאִים יִחְלְלוּ מִתַּחַת מַיִם וְשִׁכְנֵיהֶם.

74. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהָא כְּתִיב (איוב כו) הֲרָפָאִים יִזּוּלְלוּ, (דברים ב) רְפָאִים יִזּוּשְׁבוּ אִף הֵם כְּעֲנָקִים. אָמַר לֵיהּ, הֵכִי הוּא, בְּגִין דְעֲנָקִים אֵתוּ מֵהָאֵי סְטְרָא וּמֵהָאֵי סְטְרָא, וְאֲתִיְאֲשׁוּ יֵתִיר בְּאַרְעָא. כְּגוֹוֵנָא דְאֵי רְפָאִים, וּבִמְיֵיהוּ נְפִקִי, וְהוּוּ אוּרְכֵי יוֹמֵי. וְכִד מִתְוַזְקִישׁי אֲתַוּזְקִישׁי פְלָגוֹת גּוּפָא, וּפְלָגוֹת קָאִים. כִּיּוֹן דְפְלָגוֹת גּוּפָא הָיוּ בֵּית, הָיוּ נְסִבֵי עֵשְׂבָא מֵעֵשְׂבֵי בְרָא וְשִׁדְיִין לְפּוּמְיֵיהוּ, וּבִמִּיתוּ. וּבְגִין דְאֵינוּן בְּעָאן לְקַטְלָא דְרַבְמֵיהוּ, אַקְרוּן רְפָאִים. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, שִׁדְיִין דְרַבְמֵיהוּ בִּימָא רְבָא, וְטַבְעֵן וּבִמִּיתֵן. הֵדָא הוּא דְכְתִיב, (איוב כו) הֲרָפָאִים יִזּוּלְלוּ מִתַּחַת מַיִם וְשִׁכְנֵיהֶם.

Rabbi Yehuda quotes these verses and asks Rabbi Chiya to explain his previous words that the Rephaim were weak.
Job 26:5

“הִרְפְּאִים יְחֹלְלוּ מִתַּחַת מַיִם וְשִׁכְנֵיהֶם.”

“The Rephaim tremble Under the waters and their inhabitants.”

Deuteronomy 2:11

“רְפָאִים יִחְשְׁבוּ אִף הֵם כְּעַנְקִים וְהַמְאֲבִים יִקְרְאוּ לָהֶם אֱמִים.”

“Like the Anakim, they are also regarded as Rephaim, but the Moabites call them Emim.”

Rabbi Chiya explains that the Anakim were born to a mix of Angels and human women. The Rephaim were born to the Anakim. They lived a long life but since they were a half-angel and half-human, the human part became weak and died. They couldn't leave the world and their spirit stayed in this world. When they gave up on life, they took special herbs that cause them to die. The name Rephaim was given to them because they had a weak desire to live after their body died. Some of them drown themselves in the ocean as implied in Job 26:5 above. The word 'יחוללו' came from 'חול', which means 'unholy'. They removed the holy aspect of the angel part in them and then they could die.

75. רַבִּי שִׁמְעוֹן אָמַר, אֲלֶמְלָא הוּוּ עֵינִילִין יִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא, בְּסִימְנָא (נ"א באומנא) (דף קס"א ע"א) דְּלִישְׁנָא בִישָׂא, לָא הוּוּ קָאִים עֲלֵמָא רִגְעָא זוּר. מֵאֵן אוּמְנָא דְּלִישְׁנָא בִישָׂא, זָזִישׁ. וְרָזָא דְּמִלְתָּא, מִדְּאַתָּא זָזִישׁ עַל זוּזָא אֲטִיל בְּהַ זְוֵהָמָא. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן, וְעַל כֵּל כֵּל מוֹחֵל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִזְחַל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בַּר מִן לִישְׁנָא בִישָׂא. בְּגִין דְּכַתִּיב, (תהלים יב) אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשְׁוֹנָנוּ נִגְבִּיר שְׁפָתֵינוּ אֲתָנוּ מִי אָדוֹן לָנוּ.

Rabbi Shimon says that if the Israelites were to enter the Holy Land right after the evil speech spoken by the ten spies, the world would have collapsed immediately. The master of Evil Speech is the Snake. Because he put impurity into Eve and cause death to the world, God doesn't forgive evil speech. In the case of the spies, God decreed death on the entire generation, age 20 years and older.

Psalms 12:5 “Who has said, “With our tongue, we will prevail; Our lips are our own; who is lord over us?””

The other-side is far from God and those who connect to it think that they can control the world with their lies.

Lesson;

The word Rephaim in Hebrew רפאים also means ‘Ghosts’. The name was ‘borrowed’ from the state of the first Rephaim after their body died. They were locked in this world until they chose to kill themselves in the ocean or using special herbs with the energy of death. The Rephaim stayed in this world with high spiritual density. They could be seen by people with spiritual sensitivity.

The presence of ghosts can be known when we see objects move without ‘human’ control. Some people, mostly women during their monthly cycle, may feel these kinds of ghosts touching them during sleep. When the soul that is Light, leaves the body the ghost has easier access to touch the body and ‘suck’ some energy. For that reason, it is important that before going to sleep to read the bedtime Shema prayers or at least Ana B’Choach and Shema Israel (minimum first paragraph). If one feels disturbed at night, they should get clean physically and spiritually before going to sleep. Zohar reading/scanning adds additional protection.

<https://dailyzohar.com/wp-content/uploads/2018/12/Bedtime-Shema-prayer-v2.pdf>

Rabbi Shimon teaches us that God doesn't forgive evil speech. Our mouth has a connection to life and death. The world was created and given life by the word of God. The Snake corrupted the force of Life and brought mortality to the world. That was against God and the purpose of creation.

The Land of Israel is the middle point of Creation and represents the truth of God as it's the connection to the center column of the Tree of Life. Bringing in the aspect of death created by the evil speech of the spies would have conflict the root of Creation and cause it to collapse.

When a person speaks lies, he connects himself to the aspect of death. The Israelites were at the borders of the Promised Land and because the ten spies follow the ways of the Snake, they caused death to the entire generation of the Israelites that left Egypt. We must tell the truth to have a strong connection to the Tree of Life. We may hide the truth when it could hurt others, or when we don't have certainty with the facts, but we never lie because it causes us to fall down and experience death aspects in our lives, sooner or later.

It's our responsibility to follow leaders that speak the truth. If they lie, we abandon them because their lie would lead us away from the Tree of Life to the Tree of death. Correcting evil speech is difficult and the first step is to commit to avoiding it. Use your words to build others and good causes to repair and bring greater 'Life' into your soul.

76. בא וראה כמה עשה אותו לשון הרע; גזר על אבותינו שלא יבנסו לארץ, ומתו אלה שאמרו, ונגזרה בכיה לדורי דורות. (כל שכן כאן שהוציא לשון הרע על הכל) בבניכול בין שהוציאו על הארץ הקדושה, כאלו הוציאו עליו. בגלל זה קנא הקדוש ברוך הוא על זה, (כלומר קנא לשמו) ועמדו ישראל כלם להשמד מהעולם אלמלא תפלת משה.

76. תא וזוי, כמה עבד ההוא לישנא בישא, גזר על אבהתנא דלא ייעול לארעא וביתו אינן דאמרו. ואתגזר בכיה לדורי דרין. (כל שכן הכא דאפיקו לישנא בישא על כלא) בבניכול בין דאפיקו על ארעא קדישא, כאילו אפיקו עליה. בגין כן קני קודשא בריך הוא על דא, (כלומר קני לשמיה) וקאימו ישראל כלתו לאשתצאה מעלמא, אלמלא בעותיה דבשה.

Because of the evil speech that the spies spoke about the Holy Land, God blocked their entrance to the Land of Milk and Honey. They caused a negative cosmic event that repeats itself every year. Because they went against God's promise of the Holy Land, it was considered as going against God. God was angry and if it wasn't for Moses pleading for the people God would've terminated them. They were saved but the effect of their negativity remained.

77. ויספרו לו ויאמרו וגו'. אמר רבי זיניא, מה שונה כאן ויספרו, ולא כתוב ויגידו או ויאמרו? אלא כל אחד מלמד דבר לבדו. ויגידו – בכל מקום רמז הוא רומז בחכמה, והרי נתבאר. ויאמר – אמירה בעלמא. ויאמרו – הרהור הלב. ויאמרו – פקדה. והרי בארנו בכמה מקומות. ויספרו – פרוש הדבר בכל מקום.

77. (במדבר י"ג) ויספרו לו ויאמרו וגו'. אמר רבי זיניא, מאי שינא הכא ויספרו, ולא כתיב ויגידו, או ויאמרו. אלא כל זוד אולוף מלה בלזודווי. ויגידו, בכל אתר רמז קא רמז בזוכמתא, והא אתמר. ויאמר, אמירה בעלמא. ויאמרו, הרהורא דלבא. ויאמרו, תפקידתא. והא אוקימנא בכמה אתר. ויספרו, פרישותא דמלה בכל אתר.

Numbers 13:27

“וַיִּסְפְּרוּ לוֹ וַיֹּאמְרוּ בָּאנוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּנוּ וְגַם זָבַת חֶלֶב וְדָבַשׁ הוּא זֶה פְּרִיָּהּ.”

“Thus they told him, and said, “We came into the land where you sent us, and it certainly does flow with milk and honey, and this is its fruit.”

Rabbi Chiya explains that the word used here for ‘telling’ is ‘וַיֹּאמְרוּ’. It is the aspect of saying from the heart as it is shown in Esther 6:6 “And Haman said to himself”. It tells us that each one of the spies told his own version of the events.

78. בָּאנוּ אֶל הָאָרֶץ, הִלְכְנוּ מִבְּעֵי לֵיהּ. אֶלָּא בָּאנוּ, לְהִיטוּ! אֶלָּא בָּאנוּ, נִכְנַסְנוּ לְשֵׁם לְאוֹתָהּ אָרֶץ שְׁהִיית מְשֻׁבָּחָה בְּכָל יוֹם וְהִיית אוֹמֵר שְׂאִין כְּמוֹתָהּ, וְגַם זָבַת חֶלֶב וְדָבַשׁ הִיא. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, מִי שְׂרוּצָה לֹאמֵר בְּזָב, אוֹמֵר דְּבַר אֱמֶת בְּהִתְחַלָּה, כְּדִי שְׂאִימֵנוּ לוֹ כְּזָבוּי.

Instead of ‘We came into the land’ it should’ve said ‘We went to the land’. They used ‘came into’ as a form of connection to the land that was described as a land of Milk and Honey. Rabbi Yitzchak said that they started their stories with words of truth, so the people would believe their fears as truth.

Lesson;

The Snake seduced Eve by starting with words of truth, quoting God in a corrupted way. It created the base of the lie that brought death to the world. Detecting lies is critical to our connection to life.

We are in a well-connected world. We are units ‘plugged’ into a network that connects the entire world. An event in one part of the world could be known to people on the other side of the globe within seconds. Social networks and TV channels feeding us a lot of information and we have the tendency to accept them as truth because we were trained since a young age to accept what we read and watch as ‘official’ truth.

The world is going through a war between good and evil. It is a fight over our minds on a consciousness level. The leaders of the evil side push their agendas to break the bond between people, so they can have stronger control over them. They create separations by pushing different ideas, so people take sides. Conservative, Liberal, Progressive, men woman, sex, genders, education, etc.

If we pay attention, we could see the evil sophistication of how they drive us against each other. They may claim unity, which is positive, but the actual force drives separations. The evil pushes images and ideas through movies, songs, news, public events, ‘experts’ on TV, social media filtering and censoring, all in the name of doing good and morality but the underline agenda is evil and seek the destruction of the fabric of society. They go against religions and adherence to the moral code of the Torah and the Ten Commandments.

We should open our eyes and ears and avoid following leaders that lie, no matter their political affiliation. If they are NOT believers in God and the Bible, then they should be avoided and ignored. Without God and faith, there’s only death.

It doesn’t matter if you live in the US, Israel, Brazil, France, UK, Germany or any country in the world, the devil tries to get into the highest levels and corrupt them. Avoid political arguments. If you have a right to vote in your country, then find the truth as much as you can and vote for that person.

Corruption and evil are everywhere, and the only truth and ‘refuge’ is in the study of Torah and Zohar because it is the only light source in the world and our connection to Life.

79. רבי חייא אמר, (אלא) הכי אמרו, עאלנא לההיא ארעא דהוית משבזו לה כל יומא ואמרת דלית דכוותה, (וגם זבת חלב ודבש היא), וארימת שבזא על כלא. ולא הכי, דהא זה פריה, אתכלא זוד באינון ועירין קטפוי. אמרו, אי לך אונסין קודשא בריך הוא לישראל, וסבלו כל אינון עקתיין וליאותין, הא בארעא דמצרים אית אתכלין ואיבין דארעא יתיר, על זוד תרין.

79. רבי חייא אמר, (אלא) הכי אמרו, עאלנא לההיא ארעא דהוית משבזו לה כל יומא ואמרת דלית דכוותה, (וגם זבת חלב ודבש היא), וארימת שבזא על כלא. ולא הכי, דהא זה פריה, אתכלא זוד באינון ועירין קטפוי. אמרו, אי לך אונסין קודשא בריך הוא לישראל, וסבלו כל אינון עקתיין וליאותין, הא בארעא דמצרים אית אתכלין ואיבין דארעא יתיר, על זוד תרין.

Rabbi Chiya describes the corrupted testimony of the spies about the Land. The spies took a small grape cluster from the bunch and said that they were promised Land of Milk and Honey and this is its fruit. If the measure of what they receive is related to the suffering they went through, then Egypt would give them much better fruits.

80. אפס כי עז העם. דרך העולם שאותם גבורים עורכי הקרב יושבים בחוץ לשמר הדרכים, וכאן אפלו אותם בני העיר תקיפים גבורים. והערים בצרות, שאפלו כל מלכי העולם יתפנסו עליהם, לא יעשו בהם פגם. אמר רבי יוסי, כל מה שאמרו, בלשון הרע אמרו, והקשה מהכל – שכתוב עמלק יושב בארץ הנגב. לכן אדם שנשכו נחש, פשוצים להפחיד אותו, אמרים: הנה נחש באן.

80. (במדבר י"ג) אפס כי עז העם, אורויה דעלמא דאינון גברין במינוי קרבא יתבין לבר, לאסתמרא ארוזין. והכא אפילו אינון בני מתא, תקיפון גבורין. והערים בצרות, דאפילו כל מלכין דעלמא יתכנשו עליהו. לא יעברון בהו פגמוותא. אמר רבי יוסי, כל מה דאמרי, בלישנא בישא אמרו, וקשיא מכלהו דכתיב עמלק יושב בארץ הנגב. לבר נש דנשכיה זויא, כד בעאן לאנומא ליה, אמרי הא זויא הכא.

Numbers 13:28

“אפס כי-עז העם, הישב בארץ; והערים, בצרות גדלות מאד, וגם-ילדי הענק, ראינו שם”

“However, the people that dwell in the land are fierce, and the cities are fortified and very great; and moreover, we saw the children of Anak there.”

Normally the people outside the cities were warriors and strong. They protect the roads and the cities but here the spies describe the natives including those inside the cities as people with great strength, living inside fortified cities that no army can penetrate them. They also mentioned “עמלק יושב, בארץ הנגב” “Amalek dwells in the land of the South” to scare the people because Amalek hurt them once before. They use that in the way you scare a person that was bitten by a snake, “look, here is a snake”. That person would get scared because he had a bad experience with snakes.

Immediately after they heard the stories, the nation fell into fear and cried to Moses

Numbers 14:1

“ותשא, כל-העדה, ויתנו, את-קולם; ויבכו העם, בלילה ההוא”

“Then all the congregation lifted up their voices and cried, and the people wept that night.”

Lesson;

When a person starts with a lie he continues to build on it, adding more lies to sound believable. It's hard for a liar to turn back on his lies once he is connected to the inflated lies. The ego of that person won't let him go back.

Some pathological liars believe in their own lies and can't distinguish the truth from false. They sound like telling the truth because they believe in them. These people have a strong aspect of death and we should avoid them like a plague.

Because the presence of the Snake is strong in the world, lies are everywhere. We hear fake news, 'doctored' images and movies, politicians, misleading TV commercials and advertisements.

The Zohar calls this world 'עלמא דשקרא', 'the world of lies' because everything is depending on the senses that could mislead us easily. It's very difficult for most people to detect lies but when we connect and study Torah and Zohar we elevate ourselves to the Tree of Life and can see the truth.

81. רבי אבא אמר, ודאי זה קשה מכל מה שאמר, כלומר, ההוא דאנוז קרבא בכלא, הא הכא זמין. ובאן אתר. בארץ הנגב, דהא הוא אתר לאעלאה ביה. מיד ותשא כל העדה ויתנו את קולם. קביעו לדורות, לעלמים, באותו לילה.

81. רבי אבא אמר, ודאי דא קשיא מכל מה דאמרי, כלומר, ההוא דאנוז קרבא בכלא, הא הכא זמין. ובאן אתר. בארץ הנגב, דהא הוא אתר לאעלאה ביה. מיד ותשא כל העדה ויתנו את קולם. קביעו לדורות, לעלמים, בההוא ליליא.

82. אמר רבי יוסי, עצה לקחו על הכל להוציא שם רע. מה זה על הכל? על הארץ ועל הקדוש ברוך הוא. אמר רבי יצחק, על הארץ בסדר, על הקדוש ברוך הוא מניין? אמר לו, ממשמע שכתוב אפס כי עז העם. מי יכול להם? כי עז העם דוקא. וכתוב עמלק יושב בארץ הנגב, ואז גרמו כל זה, כמו שנתבאר. ורצה הקדוש ברוך הוא להשמידם מהעולם. זהו שכתוב (תהלים קו) ויאמר להשמידם לגלי משה בחירו עמד בפרץ לפניו וגו'.

82. אמר רבי יוסי, עיטא נסיבו על פלא, לאפקא שום ביש. מאי על פלא. על ארעא, ועל קודשא בריך הוא. אמר רבי יצחק, על ארעא תיעוז. על קודשא בריך הוא מניין. אמר ליה משמע דכתיב, אפס כי עז העם. מאן יכול בהו. כי עז העם דייקא. וכתיב עמלק יושב בארץ הנגב, כדון גרמו כל האי, כמה דאתמר. ובגא קודשא בריך הוא לשיאאה לון מן עלמא, דהא הוא דכתיב, (תהלים קו) ויאמר להשמידם לולי משה בזוירו עמד בפרץ לפניו וגו'.

83. ועתה יגדל נא בתי ה'. רבי אחא ורבי יוסי אמרו, אשריהם ישראל מעמים עובדי כוכבים ומזלות של העולם, שהקדוש ברוך הוא רוצה בהם והתכנה בהם והתפאר בהם, שהרי העולם לא נברא אלא בשביל ישראל שישתדלו בתורה, משום שאחד באחד התקשרו, וישראל למטה בעולם הזה הם קיימו, וקיים של כל שאר העמים. אימת? בזמן שעושים רצון רבונם.

83. (במדבר יד) ועתה יגדל נא כוז יי. רבי אחא ורבי יוסי אמרי, זכאי אינון ישראל מעמין עובדי כוכבים ומזלות דעלמא. דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, ואתכני בהו, ואתפאר בהו, דהא עלמא לא אברי אלא בגנייהון דישראל, דישתדלון באורייתא, בגין דזוד בזוד אתקשרון. וישראל לתתא בהאי עלמא, אינון קיימא דיליה, וקיימא דכל שאר עמין, אימתי בזמן דעבדי רעיתא דמאריהון.

84. בא וראה, כשברא הקדוש ברוך הוא אדם בעולם, התקינו כדגמה עליונה (מכבדת), ונתן לו כחו ותקפו באמצע הגוף, ששם שורה הלב, שהוא חזק (ומזוז) כל הגוף ומשם נזוז כל הגוף. (וכל אותם איברים

84. תא זוזי, כד ברא קודשא בריך הוא בר נשי בעלמא, אתקין ליה כגוונא עלאה (יקירא), ויהב ליה זיליה ותוקפיה באמצעיתא דגופא, דתמן שריא לבא. דהוא (מזונא) תוקפא דכל גופא, ובתמן אתון כל

גופא. (וכל אינון שייפי דגופא מתמן אתזנו) והא לבא
 אַזויד (דף קס"א ע"ב) ואתקף באַתַר עֲלָאָה דלעילא.
 דאיהו מוּזָא דרישא, דשארי לעילא (ואחיד ביה), ודא
 אתקשר בְּדָא.

When the Holy One Blessed be He Created man in the world, he formed him in the share of the upper world. He gave him a strong force in the middle of his body, at the place of the heart that gives strength and nourishment to the entire body. The heart is connected and connect to the upper levels through the brain.

85. ובגוונא דדא, אתקין קודשא בריה הוא עֲלָמָא.
 ועבד (ליה) זוד גופא, ואתקין שייפי דגופא סוּרְגִיָה
 דלכא, ולכא שארי באַמְעֵיתָא דְכָל גופא. וְכָל אינון
 שייפין אתזנו מזהוּא לבא, דהוא תוקפא דכלא, וכלא
 ביה תלין. והוא לבא, אתקשר ואתאזוד במוזא
 עֲלָאָה דשריא לעילא.

The world was created in a similar way as one whole around a center that is the Holy Land of Israel and the aspect of the heart that provides strength and nourishment for the entire world.

Lesson;

When God said (Genesis 1:26) “And God said: ‘Let us make man in our image’” it didn’t mean that God’s image is similar to humans. The Meaning is that man was created in the same spiritual form/image as God. The ‘image’ is the Tree of Life and the center/heart is the center column, Zeir Anpin that provides for all of us in Malchut the strength and nourishment we need.

86. תא זוזי, כד ברא קודשא בריה הוא עֲלָמָא,
 אשרא (ס"א אסדר) לימא דאוקניוס דאסוזר כָּל
 ישובא דעלמא. וישובא דְכָל שבעין אובין כלא
 אסוזר לירושלם. וירושלם באַמְעֵיתָא דְכָל ישובא
 שריא. והיא אסוזרא להר הבית. והר הבית אסוזר
 לעזרות דישראל. ואינון עזרות סוזרן ללשפת הגזית,
 דתמן סנהדרין גדולה יתבין. ותנינן, לית ישיבה
 בעזרה, אלא למלכי בית דוד בלזודייהו.

When the Holy One Blessed be He created the world, he made the ocean surrounding the land and the nations of the world. The seventy nations surround Jerusalem which is in the middle of the Holy Land and the middle of the world. Jerusalem surrounds the Temple Mount that surrounds the Holy Temple and its official chambers and courts that are positioned according to their importance. They surround the Hall of Hewn Stones, called ‘Lishkat HaGazit’. It was the hall of the Sanhedrin (72 rabbis that acted as a supreme court). There was also a special balcony for the kings from the Line of King David.

87. ולשכת הגזית אסוזר לבוֹבֵזוּ. והמוֹבֵזוּ אסוזר לבית האולם. והאולם להיכל. והיכל לבית קדש הקדשים, והיכל לבית קדש הקדשים, ששם שורה השכינה וכפרת וכרובים וארון. והכא הוא לבא, דכל ארעא ועלמא. ומהכא אתגונו כל איגון אתרי דישובא, דאיגון שייפי הגופא. ולכא דא אתגון ממוזא דרישא, ואתאזיד דא בדא, הדא הוא דכתיב (שמות טו) מִכּוֹן לְשִׁבְתְּךָ פְּעַלְתָּ יי. כְּגֹוֹזָא דא לַעִיכָא לַעִיכָא, וְאִיהוּ בְרָא דְמִלְכָא עֲלָאָה, בְרָא יְקִירָא סְתִימָאָה.

87. ולשכת הגזית אסוזר לבוֹבֵזוּ. והמוֹבֵזוּ אסוזר לבית האולם. והאולם להיכל. והיכל לבית קדש הקדשים, והיכל לבית קדש הקדשים, ששם שורה השכינה וכפרת וכרובים וארון. והכא הוא לבא, דכל ארעא ועלמא. ומהכא אתגונו כל איגון אתרי דישובא, דאיגון שייפי הגופא. ולכא דא אתגון ממוזא דרישא, ואתאזיד דא בדא, הדא הוא דכתיב (שמות טו) מִכּוֹן לְשִׁבְתְּךָ פְּעַלְתָּ יי. כְּגֹוֹזָא דא לַעִיכָא לַעִיכָא, וְאִיהוּ בְרָא דְמִלְכָא עֲלָאָה, בְרָא יְקִירָא סְתִימָאָה.

Exodus 15:17

”תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מִכּוֹן לְשִׁבְתְּךָ פְּעַלְתָּ יְהוָה מִקְדָּשׁ אֲדֹנָי כּוֹנְנֵנוּ יְדִיךָ”

“You will bring them and plant them in the mountain of Your inheritance, The place, O LORD, which You have made for Your dwelling, The sanctuary, O YHVH, which Your hands have established.”

Lishkat HaGazit surrounds the Altar, the Altar surrounds the main hall of the Temple and that hall surrounds the Holy of Holies where the Ark, the Cherubim and the Shechinah are present.

The Holy of Holies is the heart of the entire world. All places and people are like body parts that receive nourishment from the source, Malchut of Atzilut, which is the head and the center of this world.

Lesson;

The Zohar uses the word ‘surrounds’ to describe the levels of energy, Sefirot, that reach the top/center. It is considered the heart because it’s the source of nutrition for the whole world.

2 Chronicles 6:34

”כִּי יֵצֵא עַמְךָ לְמִלְחָמָה עַל אוֹיְבָיו בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר תִּשְׁלַחם וְהִתְפַּלְלוּ אֵלַיךְ דְּרֶךְ הָעִיר הַזֹּאת אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ בָּהּ וְהַבֵּית אֲשֶׁר בְּנִיתִי לְשִׁמְךָ.”

“When Your people go out to battle against their enemies, by whatever way You shall send them, and they pray to You toward this city which You have chosen and the house which I have built for Your name,”

King Solomon said these words in the presence of the nation after he completed the building of the Holy Temple. I (suggest reading the entire chapter, 2 Chronicles 6 <https://www.mechon-mamre.org/p/pt/pt25b06.htm>)

When we go out to war against our enemies, which are the forces of the negative side, judgments, we connect to the heart that is in the city, which is Jerusalem and the Holy Temple.

The verse above was a connection to get support at times of ‘war’ and when we lose a ‘battle’ and make sins, we connect to the ‘heart’ for cleansing.

2 Chronicles 6:26

”בְּהֶעָצֵר הַשָּׁמַיִם וְלֹא יִהְיֶה מָטָר כִּי יִחְטְאוּ לָךְ וְהִתְפַּלְלוּ אֵל הַמָּקוֹם הַזֶּה וְהוֹדוּ אֶת שִׁמְךָ מִחַטָּאתָם יְשׁוּבוּן כִּי תַעֲנֵם”

“When the heavens are shut up and there is no rain because they have sinned against You, and they pray toward this place and confess Your name, and turn from their sin when You afflict them;”

Our prayers designed in a way that ‘climb’ from the lower/outer level to the higher level, silent prayer in standing, Amida that is at the level of Atzilut. While during the climb we can face any direction, when arriving at Atzilut, we stand and face the east, the direction of Jerusalem. We pray in silence and let our hearts make the connection through the words of the prayer without sound.

Even when we are not using the prayer book and wish to ‘talk’ heart to heart to God, we meditate to be in Jerusalem at the Holy Temple in Jerusalem as the verse says ‘they pray toward this place and confess Your name (YHVH).

88. יָמָא עֲלָאָה לְקַבֵּיל דָּא. דְּאִית יָמָא לְעִילָא מִן יָמָא, וְיָמָא מִן יָמָא. תָּא זְוּזִי, נְהַר דִּינֹור אֶסְזֹור לְכַמְהָ מִשְׁרִיין. מִקְבְּלִיהָ שְׁבַעִין סְטָרִין, גְּלִיפִין מִשְׁבַּעַה דְּלִיקִין, וְאִינֹון סְזֹורן, לְאִינֹון שְׁמִישֵׁי דְלָגֹו מִנְיִיהוּ. וְאִינֹון סְזֹורִין לְאַרְבַּע רְתִיכִין. וְאִינֹון סְזֹורן לְהֵיא קָרְתָא דְקַדִּישָׁא דְרַבִּיעָא עֲלִיָּהוּ.

88. הַיָּם הָעֲלִיּוֹן כְּנֶגֶד זֶה. שֵׁשׁ יָם לְמַעְלָה מִן הַיָּם, וְיָם מִן יָם. בֵּא וּרְאָה, נְהַר דִּינֹור סוֹבֵב לְכַמְהָ מִרְקָבוֹת. כְּנֶגְדּוֹ שְׁבַעִים צְדָדִים חֲקוּקִים מִשְׁבַּע דְּלִקוֹת, וְהֵם סוֹבְבִים לְאוֹתָם שְׁמִישֵׁי שְׁלֹתוֹכֶם. וְאֵלֶּה סוֹבְבִים לְאַרְבַּע מִרְקָבוֹת, וְאֵלֹו סוֹבְבִים לְאוֹתָהּ עִיר קְדוּשָׁה שְׂרוּבַצַּת עֲלֵיהֶם.

Against the sea in this world, that is Malchut, there’s a supernal sea above that is the supreme Malchut. Binah is also called ‘sea’. Malchut and Binah are parallel to each other and share the same letter Hn of the YHVH name, one above and one below.

On the upper level of Malchut, there are three aspects. There’s the river Dinur that surrounds camps of angels. Opposite it from the left come out seventy forces with aspects of angels. Their source is the seven fire beacons that are the seven sefirot of the fire of Gevurah. Each one of them has ten sefirot. They protect the Shechina and surround the four chariots that are the secret of the angels Michael, Gabriel, Uriel, and Raphael.

The four angels surround and carry the holy city that is Malchut of Atzilut and the secret of the Heart that is in the middle of them.

89. וְתַאנָּא, תַּמְנֵן עֲזֹרוֹת לָגֹו מִעֲזֹרוֹת. וְכִלִּית יְשִׁיבָהּ בְּעֲזָרָה דְּתַמְנֵן, אֶלָּא לְמַלְכִּיהוֹן דְּבֵית דָּוִד בְּלֹוּדִיָּהוּ, וְתַמְנֵן מִשְׁתַּכְּזוּזִי וְיִתְבִּי. וְסֵהֲגֵרִי גְדוּלָּהּ, מִשְׁתַּכְּזוּזִי תַמְנֵן בְּלִשְׁכַּת הַגְּזִית. וְהֵיא בֵּי דִינָא עֲלִיָּהוּ, דְּמִשְׁבַּעִי לְאַתֵּר דְּמִשְׁבַּעִי. וְדִינָא אֲתֵיָּהֵב מִתַּמְנֵן, לְקַדִּישֵׁין עֲלִיּוֹנִין, עַד דְּמִטָּא לְאַתֵּר דְּאַקְרִי קַדִּישׁ הַקְּדֻשִׁים, דְּבֵיהּ כְּלָא, וְתַמְנֵן הוּא לְבָא שְׂרִיָּא, וְדָא אֲתֵּן מִן מוּזָא דְלְעִילָא, וְאֲתַאזִיזֵי דָא בְּדָא.

89. וְלַמְדֵּנוּ, שֶׁם עֲזֹרוֹת לְפָנִים מִעֲזֹרוֹת. וְאִין יְשִׁיבָהּ בְּעֲזָרָה שֶׁל שָׁם, אֶלָּא לְמַלְכִּי בֵּית דָּוִד לְבָדֶם, וְשֶׁם נִמְצְאִים וְיוֹשְׁבִים. וְסֵנְהֲדִין גְּדוּלָּה נִמְצְאִים שֶׁם בְּלִשְׁכַּת הַגְּזִית, וְאוֹתוֹ בֵּית דִּין עֲלֵיהֶם, שְׁמִשְׁמֵשׁ לְמָקוֹם שְׁמִשְׁמֵשׁ. וְהֵדִין נִתֵּן מִשָּׁם לְקְדוּשִׁים עֲלִיּוֹנִים, עַד שְׁמַגִּיעַ לְמָקוֹם שְׁנִקְרָא קַדִּישׁ הַקְּדֻשִׁים שְׁבוּ הַבַּל, וְשֶׁם הַלֵּב שׁוֹרֵה, וְזֶה נִזוֹן מִמֶּנּוּ הָעֲלִיּוֹן, וְנִאָּחֵז זֶה בְּזֶה.

By itself, Malchut has several aspects and the inner of it is the heart that receives from the brain that is Zeir Anpin. The courts within courts in Malchut are the secret of the lower seven sefirot of Malchut. The kings from the line of David has the sole permission to be there because they had the ‘crown’ of Malchut (David). The greater assembly of the Sanhedrin was in the Lishkat HaGazit that is the secret of Zeir Anpin of the upper three sefirot of Malchut. The courthouse was above Malchut and it is the secret of the upper three sefirot that serve the holy side of Malchut, not the lower aspects of the other-side.

The Sanhedrin (supreme court) decisions release judgments/decrees on the wicked people. The power of the Sanhedrin comes from the 'heart', which is the Holy of Holies. It has the aspect of Yessod of Malchut that receives its light from Zeir Anpin.

90. כְּזוֹנָא דָא לְעִילָא לְעִילָא, וְאִיהוּ בְרוּא דְמַלְכָא עֲלָאָה, בְרוּא יְקִירָא סְתִימָאָה. עַד דְאִשְׁתַּכּוּז, דְכֻלָּא אַתְוֵן בְּמוּזָא עֲלָאָה, סְתִימָאָה דְכֻלָּא. וְכַד יִסְתַּכְלוּן מַלְי, כֻּלָּא אַתְקִשֵׁר דָא בְדָא וְדָא בְדָא.

90. כְּמוֹ זֶה לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וְהוּא בְסוּד מְלִךְ הָעֲלִיּוֹן, בְסוּד נִכְבֵּד סְתוּם, עַד שְׁנִמְצָא, שֶׁהַכֹּל נִזוֹן מִמֶּנּוּ עֲלִיּוֹן סְתוּם שֶׁל הַכֹּל. וְכִשְׁתַּכְּלוּ עַל הַדְּבָרִים, הַכֹּל נִקְשֵׁר זֶה בְּזֶה וְזֶה בְּזֶה.

Everything is connected to each other and to the heart that is inner, higher and the source of light, where nourishment comes to the world. The heart is the 'King', Zeir Anpin. The 'Brain' is the essence of Light that Zeir Anpin receives from Arich Anpin through Father and Mother that is Chokmah and Binah.

The Holy of Holies in the Holy Temple is the Heart of this world and it receives from Malchut of Atzilut that receives from the concealed brain that is the inner aspect of Keter.

Lesson;

The three major control centers in our body are the brain, heart, and liver. The liver has the soul level of Nefesh and controls the purity of the blood. Its functions depend on the heart that controls the flow of blood. The heart is the aspect of the soul level of Ruach that depends on the Brain. The brain is the main control of the body and has the aspect of the soul level of Neshama.

Using the analogy of the Zohar, the liver, Nefesh, surrounds the body, the heart, Ruach, surrounds the liver and the brain, Neshama, surrounds the heart. The brain connects to Keter which surrounds everything. It receives Light from Keter based on the levels of Nefesh, Ruach, and Neshama.

The Hebrew initials for Brain מוח, Heart לב, and Liver כבד, is מלך that means 'King'. The soul is the 'king' over our domain, body, Malchut. The king of kings is Keter that is outside our body. Keter כתר means 'crown'.

91. תָּא זִוּי, כַּד אֲנְהִיר עֵתִיקָא סְתִימָא בְּמוּזָא, וּמוּזָא אֲנְהִיר לְכֻלָּא, בְּדֶרֶךְ נַעַם יי. וְהָא אוּקְיָמָנָא, וְדָא הוּא כּוּז יי. הֵהוּא זוּיָא דְאֵתִי מַעֲתִיקָא קְדִישָׁא. סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. יִגְדַּל נָא, דִּיתְרַבֵּי וִיסֵגֵי לְעִילָא לְעִילָא. וְיִתְנַגִּיד וְיִתְמַשֵּׁךְ לְתַתָּא. כַּאֲשֶׁר דְּבַרְתָּ, כְּמֹה דְאוּקְבוּהָ. לֵאמֹר, לְמִילַף מִהֵכָא כָּל דְרִין בְּתַרְאִין, לְעֵלְמָא וְלְעֵלְמֵי עֲלְמִין. לֵאמֹר, לְמִיבַר לְדָא בְּשַׁעֲתָא דְעֻקְתָּא. לְמִיבַר דָּא, בְּשַׁעֲתָא דְרוּזָא. וּבִאי הוּא. יי אַרְךְ אֲפִים וְגו', וְהָא אוּקְיָמָנָא מַלְי.

91. בָּא וְרָאָה, כְּשִׁמְאִיר הָעֵתִיק הַסְתוּם בְּמַח, וְהַמַּח מֵאִיר לְלֵב, בְּדֶרֶךְ נַעַם ה'. וְהָרִי בְּאַרְנו, וְהוּו כַּח ה'. אוֹתוֹ כַּח שְׂבָא מִהָעֵתִיק הַקְדוּשׁ, סְתוּם כָּל הַסְתוּמִים, יִגְדַּל נָא, שִׁתְרַבֵּה וְיִגְדַּל לְמַעְלָה לְמַעְלָה וְיִשְׁפַּע וְיִמְשֵׁךְ לְמַטָּה. כַּאֲשֶׁר דְּבַרְתָּ, כְּמוֹ שִׁפְרָשׁוּהָ. לֵאמֹר, לְלַמֵּד מִכָּאן לְכָל הַדּוֹרוֹת הָאַחֲרוֹנִים לְעוֹלָם וְלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים. לֵאמֹר, לוֹמֵר לְזֶה בְּשַׁעֲתָא צָרָה, לוֹמֵר זֶה בְּשַׁעֲתָא רֻחָה. וּמָה הוּא? ה' אַרְךְ אֲפִים וְגו', וְהָרִי בְּאַרְנו הַדְּבָרִים.

Numbers 14:17

”ועתה יגדל נא כח אדני כאשר דברת לאמר.”

“But now, I pray, let the power of the Lord be great, just as You have declared,”

The Light of the concealed Chokmah from Arich Anpin (Keter) comes to the brain that is Chokmah, Father. The brain continues the Light to the Heart through Binah, Mother. This is the 'the power of the Lord' that Moses ask for when he pleaded to God for the Israelites that followed the evil speech of the ten spies. Moses asked for this

Light to 'be great' so it will flow from the upper levels of Keter, Arich. The word 'Arich' for Arich Anpin means 'long face' because it relates to the complete height of Keter. The name also means 'mercy' and 'healing'. Moses asked for this Light to be revealed to avoid the harsh judgment that caused by the spies. He also mentions the thirteen attributes of God that come from the Concealed Chokmah of Keter. Moses continues with 'just as You have declared', and bring the thirteen attributes of God (Numbers 14:18).

“יהוה, ארך אפים ורב חסד, נשא עון, ופשע; ונקמה, לא ינקמה—פקד עון אבות על-בנים, על-שלישים ועל-רבעים”
 “YHVH is slow to anger and abundant in lovingkindness, forgiving iniquity and transgression; but He will by no means clear the guilty, visiting the iniquity of the fathers on the children to the third and the fourth generations.”

92. אמר רבי יצחק, אמת למה עולה מכאן? אמר רבי חייא, הם גרמו שעלה מכאן, שהרי בשקר דברו עצמם. באותה מדה שאדם מודד, בה מודדים לו. וכן שאר האחרים הסתלקו, שלא יכל משה לאמרם, משום שהם גרמו. סלחתי כדברך, כדברך ממש, ויהי התעוררו החברים, ויהי נתבאר.

92. אמר רבי יצחק, אמת אבאי סליק מכאן. אמר רבי זוייא, אינון גרמו ליה דאסתליק מכאן, דהא בשקרו דברו גרמייהו ביה הוא מדה דבר נש מודד בה, מודדין ליה. וכן שאר אזורי אסתלקו, דלא יכיל משה למימרייהו, בגין דאינון גרמו. סלוחתי כדברך, כדברך ממש, והא אתערו זובריא, והא אתמר. (אמר המגיה כך מצאתי בהעתקות אשר לפני ומתוך הלשון נראה שחסר התחלת המאמר וגם במקומות אחרים ממנו חסר ועם כל זה לא רציתי להשמיטו מן הספר להגדיל תורה ולהאדיר)

Rabbi Yitzchak says that the word 'Truth' is one of the thirteen attributes that revealed in the portion of Ki Tisa is missing in the portion of Shelach Lecha.

Exodus 34:6,7 (Ki Tisa)

“ויעבר יהוה על-פניו, ויקרא, יהוה יהוה, אל רחום וחנון—ארך אפים, ורב חסד ואמת”
 “נצר חסד לאלפים, נשא עון ופשע וחטאה; ונקמה, לא ינקמה—פקד עון אבות על-בנים ועל-בני בנים, על-שלישים ועל-רבעים”

“Then YHVH passed by in front of him and proclaimed, “YHVH, YHVH God, compassionate and gracious, slow to anger, and abounding in lovingkindness and truth;”

“who keeps loving kindness for thousands, who forgives iniquity, transgression, and sin; yet He will by no means leaves the guilty unpunished, visiting the iniquity of the fathers on the children and on the grandchildren to the third and fourth generations.”

Rabbi Chiya explains that the spies caused the word 'Truth' to be missing with other related attributes that Moses couldn't say here because of their lies.

God replied to Moses;

Numbers 14:20

“ויאמר יהוה, סלחתי כדברך”

“So YHVH said, “I have pardoned them according to your word;”

The sages of the Talmud teach us that a person is 'measured' in the same 'measure' he uses. This spiritual law was implemented here when the forgiveness from God was strict 'according to your (Moses's) word'.

Lesson;

Personal prayers are not part of the regular prayers but the sages allow us to inject in few places a personal wish and or during special holidays personal wish.

Our prayers include many praises to God and a description of his action and power over this world. The reason is simple and we learn it from this Zohar study. When Moses describes the attributes of God, saying “YHVH is slow to anger and abundant in lovingkindness, forgiving iniquity and transgression” he actually makes a connection to these levels and draws that light of forgiveness to this world. That is why God replied immediately. “I have pardoned them according to your word;”.

Our prayers always include some aspects of the thirteen attributes, the 22 Hebrew letters in the correct sequence, praises to God (Chapters from Psalms) and the silent prayer when we ‘bless’ God for his different powers that sustain this world. See the link below to the English translation of this prayer on the Chabad.org website.

Before we ask God to support our needs, we should connect to the sources of Light that can bring the proper light and fulfill our needs. Reading Psalms and studying Zohar is a fast way to connect higher as well as giving Tzedakah.

93. זה עם זה, מה שלא יכלו לדבר מקדם זה. יצאו מאותו פתח, וישבו בגנה תחת אילנות. אמרו זה לזה, בין שאנו כאן וראינו כל זה, אם נמות כאן, ודאי נכנס לעולם הבא. ישבו שנה נפלה עליהם ונרדמו. בין כך בא אותו ממנה והעירם. אמר להם, קומו צאו לתוך פרדס שבחוג. יצאו. ראו אותם בעלי מקרא שהיו אומרים באותו פסוק, במדבר הזה יתמו – הרי במקום אחר לא. ושם ימתו – הרי במקום אחר לא. וזה בגופים, אבל בנשמות לא כמו בני הגן.

93. זה עם זה, מה שלא יכלו לדבר מקדמת דנא. נפקו מההיא פתחא, ויתבו בגנתא תזוות איכנין. אמרו זה לזה, בין שאנו כאן וראינו כל זה, אם נמות כאן, ודאי ניעול לעלמא דאתי. יתבו. שיעתא נפלת עלייהו. ודמכו. אדהכי, הא ההוא ממונא אתא, (דף קס"ב ע"א) ואתער לון, אמר לון, קומו פוקו לגו פרדס דאברא. נפקו, וזמו לאלין מארי מקרא, דהו אמרי בההוא קרא, (במדבר י"ד) במדבר הזה יתמו, הא פאתר ואתר אזורא לא. ושם ימותו, הא פאתר אזורא לא, ודא בגופין, אבל בנשמותין לא, כגוונא דבני גנתא.

The editors of the Zohar states here that there's a missing text at the beginning of the paragraph. From the text that follows I gather that two or more of the Zohar rabbis made a spiritual elevation. They connected to a great light where that was so high that they couldn't communicate with each other. They came out of that level and say to each other; ‘Since we saw great visions and we are still here then even if we die now, we will certainly merit the world to come’.

They sat down and fell asleep. Then an ‘appointed’ one came to wake them up, telling them to go outside into the field, which is a lower level. They went out and saw the words of the Torah.

Numbers 14:35

”אני יהוה דברתי אם לא זאת אעשה לכל העדה הרעה הזאת הנועדים עלי במדבר הזה יתמו ושם ימתו”

“I, YHVH, have spoken, surely this I will do to all this evil congregation who are gathered together against Me. In this wilderness, they shall be destroyed, and there they will die.”

They understood that when the verse says that the spies and the nation would die in the wilderness, it's related only to the death of their bodies and their souls would be able to reach the Garden of Eden.

94. אמר להם אותו ממנה, צאו. יצאו עמו. אמר להם, שמעתם דבר לתוך אותה דרגה?

94. אמר לון ההוא ממונא, פוקו. נפקו בהדיה, אמר לון, שמעתון מדי לגו ההוא דרגא. אמרו, שמענא

אָמרוּ, שְׁמַעְנוּ, שְׁהִי קוֹל אֶחָד הֵיאָה אֹמֵר: מִי שִׁפְסַק – יִפְסַק, וּמִי שִׁקְצַר – יִתְקַצַּר. מִי שִׁקְצַר – יִתְאָרַךְ. אָמַר לָהֶם, יִדְעֶתֶם מַה זֶה? אָמרוּ, לֹא. אָמַר לָהֶם, רְאִיתֶם אוֹתוֹ נֹשֵׂר גְּדוֹל וְאוֹתוֹ תִּינוּק שְׁמֵלֶקֶט עֹשֵׂבִים? זֶה הֵיאָה רַבִּי אֵילָאִי מִנְצִיבִין, הוּא וּבְנוֹ, וְהִגִּיעַ לְכָאן, וְרָאָה הוּא וּבְנוֹ הַתִּינוּק מַעְרָה זֹ. כִּיּוֹן שְׁנַכְנְסוּ לְתוֹךְ הַחֹשֶׁךְ, לֹא יָכְלוּ לְסַבֵּל, וּמֵתוּ.

דְּהָא זוּד קָלָא הוּא אָמַר, מֵאֵן דְּפָסַק, יִתְפַּסֵּק. מֵאֵן דְּקָצַר, יִתְקַצַּר. מֵאֵן דְּקָצַר, יִתְאָרַךְ. אָמַר לוֹן, יִדְעֶתוּן מַאי הָאִי. אָמְרוּ, לֹא. אָמַר לוֹן, זִמְיִתוּן הֵהוּא נִשְׂרָא רַבְרָבָא, וְהֵהוּא יְנוּקָא דְקָא מְלֶקֶט עֹשֵׂבִין, רַבִּי אֵילָאִי דְנְצִיבִין הוּא. הוּא וּבְרִיהַ, וּמִטָּא דְכָא, וּזְזָמָא הוּא וְיְנוּקָא בְרִיהַ מַעְרְתָא דָא, כִּיּוֹן דְעָאֲלוּ לָזוּ זְזִינָה, לֹא יְכִילוּ לְמַסְבֵּל, וּמֵיתוּ.

The ‘appointed’ one told them to go out with him. He asked them about what they heard in the higher levels. They answered him that they heard a voice saying; “He who interrupts would be interrupted. He who makes it short would be shortened. He who makes it short would have it longer.” He asked them if they understood it and they answered; no. He told them about the great eagle that they saw and the child that picks up herbs. The ‘Eagle’ was Rabbi Ilai that came with his son to this place. They saw a cave and went into it and because they couldn’t take on the darkness, they died. Lesson;

The second paragraph would be explained in the next Zohar study of Shelach Lecha. The Rabbis of the Zohar had pure souls and on a high spiritual level. They could elevate themselves through the spiritual levels and see beyond the corporeal world. They had the support of the ‘appointed’, which is a spiritual entity ‘appointed’ for their protection and escort them in their spiritual travels.

On higher levels, they couldn’t communicate with each other because it was a very pure and fine level. When they, meaning their soul, moved down levels they could communicate but had to fall asleep so the ‘appointed’ one would properly guide them down. In our daily prayers, we use the Kaddish as a ‘bridge’ that allows us to move from one spiritual world to the other. It is used on the way up to Atzilut and on the way back down to the world of Asiah, Malchut.

After the Rabbis came down into their bodies they realized that the ‘punishment’ decreed on the spies and the Israelites was related only to their bodies. The evil speech of the spies and the cry of the nation corrupted their ‘vessel’ and it had to be broken and removed from this world before going into the Land of Israel.

Their souls cannot die and go through a correction path that would allow them to enter the Garden of Eden.

We may not be able to ascend high as the rabbis of the Zohar but we can combine Zohar study with a simple meditation that would elevate the soul to the higher level (according to the person’s purity). The focus is on the ‘nothing’, meaning pushing away ‘interruptions’ until one feels a disconnection from the body and ‘float’ in an empty space. In that space come thoughts and messages from the Light.

B”H in the new website that we are working hard to finish, I will add a special section for special meditations.

95. וְאוֹתוֹ תִּינוּק בְּנוֹ עוֹמֵד כָּל יוֹם לְפָנָי בְּצִלְאֵל בְּשַׁעַה שְׁיִרְדַּד מֵהִישִׁיבָה הָעֲלִיּוֹנָה, וְאוֹמֵר לְפָנָיו שְׁלֹשָׁה דְבָרִים, עַד שְׁלֹא יִפְתַּח בְּצִלְאֵל בְּסוּדוֹת סְתוּמִים שֶׁל הַחֲכֻמָּה, שֶׁכָּל דְּבָרָיו סוּדוֹת סְתוּמִים הֵם, (ישעיה סד) שְׁעִין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זוֹלָתָהּ. (מי) זֶה שֶׁאָמַר מִי

95. וְהֵהוּא יְנוּקָא בְרִיהַ, קִיּוּמָא בְּכָל יוֹמָא קָמִיָּה דְּבְצִלְאֵל, בְּשַׁעַתָּא דְּנִזְזִית מִבְּתִיבְתָּא עֲלֵאָהּ, וְאוֹמֵר קָמִיָּה תְּלַת מְלִין, עַד לֹא יִפְתּוּן בְּצִלְאֵל בְּרוּזִין סְתִיבִין דְּזוּכְמָתָא, דְּכָל מְלוּי רִזִּין סְתִיבִין אֵינֻן, (ישעיה ד) דְּעִין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים וּזְלָתָהּ. הָאִי (מֵאֵן) דְּאָמַר,

שפסק יפסק. מי שפוסק דברי תורה על דברים בטלים, יפסקו חיי מהעולם הזה, ודינו עומד באותו עולם. מי שקצר יתקצר – מי שקצר אמן ולא מאריך בו תוך מנוחה, יתקצר מחיי העולם הזה. מי שקצר יתאריך – מי שאומר אחד, צריך לחטף אלף ולקצר קריאתה, ולא יעכב באות הזאת כלל. מי שעשה כן, יתארכו חיו.

מאן דפסק יתפסק. מאן דפסק מלין דאורייתא, על מלין בטלין, יתפסקון זייהי מהאי עלמא, ודיניה קיימא בההוא עלמא. מאן דקצר יתקצר, מאן דקצר אמן, ולא מאריך ביה זו זייווא, יתקצר מוויין דהאי עלמא. מאן דקצר יתאריך, מאן דאמר אונד, אצטריך לזוטפא אלה, ולקצרא קריאה דילה, ולא יעכב בהאי את כלל. ומאן דעביד דא, יתארכון זייו.

The child stands every day in front of Bezalel as he comes down from the supernal Yeshiva and before he starts with concealed secrets, the child tells him three things; 'Whoever stops, shall be stopped' – whoever stops the study of Torah for useless things, is judged to have his life stopped in this world.

'Whoever shortens, shall be shortened' – whoever shortens the saying of 'Amen', his life is shortened in this world.

'Whoever shortens, shall be prolonged' – Whoever shortens the saying of Alef of the word 'Echad' of the Shema Israel, prolongs his life.

96. אמרו לו, עוד אמר, שנים הם, ואחד השתתף בהם, והם שלשה. וכשהיו שלשה, הם אחד. אמר להם, אלה שני שמות של שמע ישראל, שהם ה' ה'. אלהינו השתתף בהם, והוא חותם הטבעת, אמת. וכשמתחברים באחד, הם אחד ביחוד אחד.

96. אמרו ליה, תו אמר, תרין אינון, וונדא אשתתף בהו, ואינון תלתא. וכד הוו תלתא, אינון זוד. אמר לון, אלון תרין שמוהן דשמע ישראל, דאינון יי יי. אלהינו אשתתף בהו, ואיהו זוותמא דגושפנקה, אמת. וכד מתוזברן כונדא אינון זוד ביזודא זודא.

He further said: 'They are two and one joins them'. The three are one. The two names YHVH, YHVH and "אלהינו" "Our Elohim" that joins them make the seal of 'אמת', 'Truth'. The unification is expressed in the word 'אחד' 'Echad'.

Lesson;

The study of Torah is a connection to the Tree of Life and interrupting it for useless things, cuts the flow of life, and that energy is 'wasted'. If for some unexpected reason, one needs to redirect his attention to something important then he better complete the section of his study and have the consciousness that he is coming back to the study soon or the next time he scheduled time for study. It's better to ignore useless issues until after the study. It's better to ignore phone calls until after the study.

When we answer 'Amen' to a blessing, we should say it properly not short like 'Ame-' or '-men'. Amen represents the unification of Zeir Anpin and Malchut. The numerical value of the word 'Amen' and the two names 'א-ה-ו-ה' is 91, same as the word 'מלאך', 'Angel'. If we shorten the word, we lose the connection to the 'Angel' that connects the light of the blessing or Kadish to us.

The sixth word of the Shema is 'אחד'. It means 'One', pronounced 'Echad'. The 'א', Alef represents the upper level, Keter and the 'ד' Dalet, the lower, Malchut. The 'ח' in the middle represents the unification. The Alef should be 'shortened' to initiate the connection to the upper level and say the Dalet longer to bond the Light to Malchut.

97. עוד אמר, שנים הם, ואחד תזר. בששולט, טס על בנפי הרוח ושט במאתים אלף, ונסתר. אמר להם, אלו שני כרובים

97. תו אמר, תרין אינון וזוד אתהדר. כד שלטי. טאס על גרפי רוזא, ושאט במאתן אלה, ואתטומר. אמר לון, אלון תרין כרובים, דהוה רכיב בהו קודשא בריך

שהיה רוכב בהם הקדוש ברוך הוא. ומיום שנגנז יוסף מאחיו, נגנז הוא (אחד), ונשא אחד אצל בנימין. זהו שכתוב (תהלים יח) וירכב על כרוב ויעף וידא על כנפי ריח. ונגנז במאמים אלה עולמות, ונסתר אותו שרוכב עליו, שהם מאמים אלה גנזים, הם שלו ברוך הוא.

הוא. ומן יומא דאנגניו יוסף מאזווי, אנגניו איהו (ס"א חד), ואשתאר זוד לגבי בנימין, הדא הוא דכתיב, (תהלים יח) וירכב על כרוב ויעף וידא על כנפי ריח. ואנגניו במאתן אלה עלמין ואתמור, ההוא דרכיב עליה, דאינן מאתן אלה גנזין, אינן דיליה, בריה הוא.

The Zohar explains another aspect of two + one. Metat- and Sandal- are two angels of the highest levels. We are not allowed to pronounce their name, only in a short form. They are chariots for the unification of Zeir Anpin and Malchut of the world of Atzilut. This unification is expressed in the Holy Ark that is in the Holy Temple. Above the Ark were two cherubs representing the two angels and the unification in the world of Atzilut. For that reason, the Holy One Blessed be He is also called ‘the Cherubs rider’. When there is no unification, the Holy One Blessed be He ‘rides’ only on one angel.

Psalms 18:11

”וירכב על כרוב ויעף וידא על כנפי ריח”

“And He rode upon a cherub, and flew; He flew upon the wings of the wind.”

When Joseph who was the chariot for the Sefira of Yessod ‘disappeared’ from his father, the angel Metat- got disconnected from Malchut and Sandal- was left to connect to Benjamin, Joseph’s brother. Joseph was the male aspect of Yessod and Benjamin was the female aspect of Yessod.

98. צאו מכאן, אשריכם. יצאו. נתן להם אותו ממנה שושנה (אחרת) אחת ויצאו. כשיצאו, נסתם פי המערה ולא נראה כלל. ראו אותו נשר שהיה יורד מאותו עץ ונכנס למערה אחרת. הריחו הם באותה שושנה ונכנסו לשם, מצאו אותו נשר על פי המערה. אמר להם, הנסו צדיקי אמת חברים, שהרי לא ראיתי שמחת החברותא מיום שאני כאן, אלא בכס.

98. פוקו מהכא, זכאין אתון, נפקו, יהב לון ההוא מבניא וורדא (אחרא) זודא ונפקו. כד נפקו אסתים פום מערתא, ולא אתנוזי כלל. זמנו ההוא נשרא, דהיה גזיית מההוא אילנא, ועאל גו מערתא אזרא. ארוזו אינן בההוא וורדא, ועאלו תמן, אשכוזו ההוא נשרא אפום מערתא, אמר לון עולו זכאי קשוט זכרין, דהא לא זמניא זודות דזכרותא, מן יומא דאנא הכא, אלא בכו.

The ‘appointed’ one gave them a rose that is the secret of Malchut in the aspect of the Lower Chokmah. He told them to move out of the cave because they deserve a greater spiritual elevation. They got out and couldn’t see the cave’s entrance again. Then they saw the Eagle come down from a tree and enter a different cave. They smell the rose to connect to Chokmah and enter the same place. The eagle welcomed them with happiness and told them that since he first came to this place, he didn’t see the joy of true righteous people in their studies like they have.

Lesson;

The ‘appointed one’ is a spiritual entity that came to support Rabbi Yitzchak and Rabbi Chiya in the spiritual ‘trip’.

The ‘Eagle’ as explained in #94 above is Rabbi Iali.

==

Jacob, who is the Center Column, Tiferet, couldn’t see his son Joseph and the flow of Light on the Center Column was suspended. The angel Metat- is on the gate of Yessod and had to go up to Chokmah until the connection to Yessod is fully restored. Jacob

couldn't connect and reveal Light in Malchut because he didn't have Joseph/Yessod to continue Light from the upper levels to Malchut.

The Cherub Rider is YHVH that connects to the Holy Ark in the Holy Temple He can't connect properly if the path from Binah and Zeir Anpin to Malchut is not complete.

99. נכנסו. הגיעו לפרדס אחר, ואותו נשר עמהם. כשהגיעו לאותם בעלי משנה, חזר אותו נשר בדמות אדם בלבוש נכבד מאיר כמותם, וישב אתם באחד. אמר לאותם שיושבים, תנו כבוד לבעלי המשנה שבאו לכאן, שהרי רבונם הראה להם נפלאות גדולות כאן. אמר אחד מהם, יש בכם סימן? אמרו, הן. הוציאו שני שושנים והריחו בהם. אמרו, שבו בעלי הישיבה, שבו צדיקי אמת. אחזו בהם וישבו. באותה שעה למדו שם שלשים הלכות שלא ידעו מקדם, וסודות תורה אחרים.

99. עאלו מאטו לפרדס אורא, וזהו נשר אהדיהו, כד מטו לגבי אינון מאריהון דמשנה, אתהדר ההוא נשרא בדיוקנא דאדם, בלבוש יקר, מנהרא פותייהו, ויתיב עמהון כוודא, אמר לאינון דיתבי, הבו יקר למארי מתניתא דאתו דכא, דהא מאריהון אזמי לון פליאן רברבן דכא. אמר זוד מנייהו, אית פכו סימנא. אמרו הין. אפיקו תרין ורדין, וארוזו בהו. אמרו, תיבו מארי מתבתא, תיבו זכאי קשיט, אזידו בהו, ויתבו. בההיא שעתא, אולפו תמן תלתין הלכות, דלא הוו ידעי מקדמת דנא, ורוין אורין דאורייתא.

They continued with the 'Eagle' to another 'Orchard', which is a different spiritual level. When they arrived at the place where Torah scholars were studying, the 'Eagle' took back the shape of humans like them with precious and glowing garments.

They sat together and the 'Eagle' asked the scholars of that place to honor the two rabbis that just came because their 'Master' opened their wisdom to reveal great wonders. They agreed and one of the scholars asked the two to show that they are worthy of that level of study. To prove that they are worthy, they took out two roses and smelled them.

The scholars in that Yeshiva realized that they are truly righteous and they sat together to study 30 Torah laws and other secrets that they never knew.

100. חזרו לפני אותם בעלי מקרא, ומצאו שהיו אומרים, (שם פב) אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון בלבם. אני אמרתי, בשעה שהקדמתם עשיה לשמיעה, שהרי אלהים אתם וגו'. כיון שנמשכתם אחר יצר הרע – אכן באדם תמותון וגו'. מה מיתתו של אדם מורידתו לעפר כדי שימחה אותו יצר הרע

100. אהדרו לגבי אינון מארי מקרא, אשכוזו דהו אמרי, (תהלים פב) אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון בלבם. אני אמרתי, בשעתא דאקדימותון עשיה לשמיעה. דהא אלהים אתם וגו'. כיון דאמישכותון פתר יצר הרע, אכן באדם תמותון וגו'. מה מיתתו של אדם אזוית ליה לעפרא, בגין דיתמוזי ההוא יצר הרע

די בגויה, ויהוא יצר הרע איהו דמיית, ואתעפל שבתוכו, ואותו יצר הרע הוא שמת ונתעפל בגויה. (דף קס"ב ע"ב)

Psalms 82:6,7

“אני אמרתי אלהים אתם ובני עלין כלכם.” “אכן כאדם תמותון וכאחד השרים תפלו”

“I said, “You are gods, And all of you are children of the Highest.” “But you shall die like men, And fall like one of the princes.”

They studied that the words “I said, ‘You are gods’” were said by God when they accepted the Torah on Mount Sinai before hearing the commands.

“you shall die like men” is when the people follow the evil inclination. Death brings the person to the ground where the evil inclination is wiped as the body is decayed and breaks down to nothing.

Lesson;

The ‘Orchard’ in Hebrew is ‘פרדס’, a word that represents the four levels of Torah study, from the literal to the secrets behind words and letters of the Torah. Rabbi Chiya and Rabbi Yitzchak took a spiritual trip and ascended high where they can join high souls with deeper studies. They proved themselves by ‘smelling’ the roses that represent Malchut and Binah, which is the ‘bridge’ they created to elevate their souls higher.

The tzadikim of old times lived in a world with fewer temptations when compared to what we are exposed to in this lifetime. They could achieve purity and ability to elevate their souls to higher levels with great awareness and interactions in the higher levels. Nowadays the ‘gravity’ of the negative side is so strong that only a few righteous people can reach a high spiritual level. They disconnect themselves from this world and dwell only in the Torah studies and are able to ascend with awareness.

When we study Zohar with focus, we can elevate our souls a few levels higher but without awareness. Some may feel sensations of out of body experience, sleepiness, and or teary eyes.

Even if we fall asleep while studying we draw great benefits because when the soul goes higher it achieves cleansing and greater purity.

101. אמר יהוא סבא דעליהו, אוף הכא כתיב, ופגריכם אתם יפלו במדבר הזה. מאי פגריכם. דא יצר הרע, כליל דכר ונוקבא. זוסרונין דאית בכו, דיצר הרע גזיית תדיר לזוסרוניא, ולא סליק. בקדשי מעלין ולא מורדין, במסאבו מורדין תדיר, ולא מעלין. ועל דא אקרוין פגריכם, זוסרונין דלכוון. כמה דאת אמר (שמואל א ל) אשר פגרו מעבור את הנזול וגו', סופא דקרא אוכוז, דכתיב יפלו, ולא תפלו. ועל דא, במדבר הזה יתמו אינון פגרים ושם ימותו, בגין דרעותא דקודשא בריה הוא לשיצאה להני פגרים מעלמא, לעלם.

101. אמר אותו זקן שעליהם, גם כך כתוב, ופגריכם אתם יפלו במדבר הזה. מה זה פגריכם? זה יצר הרע, כולל זכר ונקבה. חסרונות שיש בכם, שייצר הרע יורד תמיד לחסרון, ולא עולה. בקדש מעלים ולא מורידים. בטמאה מורידים תמיד ולא מעלים. ועל זה נקראו פגריכם, חסרונותיכם, כמו שנאמר (שמואל א ל) אשר פגרו מעבור את [ה]נחל וגו'. סוף הפסוק מוכיח, שכתוב יפלו, ולא תפלו. ועל כך, במדבר הזה יתמו אותם פגרים ושם ימותו, משום שרצון הקדוש ברוך הוא להשמיד אותם פגרים מהעולם לעולם.

Numbers 14:32

“ופגריכם אתם יפלו במדבר הזה”

“But as for you, your carcasses shall fall in this wilderness.”

Ten of the twelve spies that Moses sent into the Holy Land spoke negatively about it when they came back. It was a sin that demonstrated their lack of faith and selfishness. They thought that when they get into the land, the nation will be in unity and they will lose their status as leaders of tribes.

The carcasses is the aspect of the evil inclination. The word ‘carcasses’ is in plural form because it has male and female aspects.

“Your carcasses shall fall” tells that the evil inclination and all negative and impurities have aspects of going down while the Holy is in the up direction. ‘Shall fall’ is in future tense to tell us that destroying the evil by the Holy One Blessed be He is a continuous process.

102. אָמַר לָהֶם רַבִּי אֵילָאִי, צְדִיקֵי אָמַת, הִכְנִסוּ וּרְאוּ, שְׁהָרִי רְשׁוֹת נְמֻסָּה לְכֶם לְהִכְנִס עַד אוֹתוֹ מְקוֹם שְׁפָרְכַת פְּרוּסָה. אֲשֶׁרִי חִלְקֶכֶם. קָמוּ וּנְכַנְסוּ לְתוֹךְ מְקוֹם אֶחָד, וְהָיוּ שֵׁם בְּעֵלֵי אֲגָדָה, וּפְנִיָהֶם מְאִירִים בְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ. אָמְרוּ, מִי אֱלֹהִים? אָמַר לָהֶם, אֱלֹהִים בְּעֵלֵי אֲגָדָה, וְרוֹאִים בְּכָל יוֹם אוֹר הַתּוֹרָה פְּרָאוִי. עָמְדוּ וּשְׁמְעוּ בְּמַה דְּבָרִים חֲדָשִׁים בַּתּוֹרָה, וְלֹא נִתְּנָה לָהֶם רְשׁוֹת לְהִכְנִס לְתוֹכָם.

102. אָמַר לָהֶם רַבִּי אֵילָאִי, זְכַאי קְשׁוּטָא, עוֹלוּ וְתַזְוִמוּ, דְּהָא רְשׁוֹ אַתְמַסֵּר לְכוּ, לְמִיעֵל עַד הָהוּא אַתְר דְּפְרוּכְתָא פְּרִיסָא. זְכַאָה זְוִלְקִכּוֹן. קָמוּ וְעֵאלוּ גֵו דְּוִכְתָּא זְוִדָא, וְהָיוּ תַמָּן מְאִרִיהוֹן דְּאֲגָדָה, וְאִנְפִיהוֹן מְנַהֲרָן כְּנִהִירוֹ דְּשִׁמְשָׁא. אָמְרוּ מֵאֵן אֵלִין. אָמַר לָהֶוּן, אֵלִין מְאִרִיהוֹן דְּאֲגָדָה. וְזִמְמָן בְּכָל יוֹמָא נִהִירוּ דְּאוֹרִיָּתָא פְּדָקָא יְאוּת. קָיִבוּ, וּשְׁמַעוּ כְּמַה מְלִין זְוִדְתִּין בְּאוֹרִיָּתָא, וְלֹא אַתְיָהִיב לִוֵן רְשׁוֹ לְמִיעֵל לְזוּיָהוּ.

Rabbi Ilai told the truly righteous rabbis that they were given permission to enter a special place. They got into a place where there were scholars of great knowledge, and their faces were bright like the sunlight. They asked Rabbi Ilai who they were and he answered that they are scholars that see the pure light of Torah every day. They were not allowed to join these scholars but stood near to hear new revelations of Torah secrets.

Lesson;

Righteousness and holiness is a spiritual state and that is why it has the aspect of ‘Up’. Evil, sins, and impurities relate to the desires of the self alone in this world and they have the aspects of ‘Down’. The impurities ‘circulate’ in our blood and drive us to continue doing more negative actions.

To cleanse ourselves from sins and or impurities we push away our selfish desires with repentance and personal commitments to do good and avoid the bad. One of the effective ways is to fast. During fasting we distance ourselves from food that has the natural aspect of desire for the self. Fasting ‘breaks’ the desire of the body for itself and the soul can have better control and spiritual connections. The Holy Ari would prescribe different number of fasting days to cleanse different sins.

We can have better health in body and soul if we fast frequently, even if we disease to make fasting between meals, skip certain meals and morning to night.

103. אָמַר לָהֶם רַבִּי אֵילָאִי, הִכְנִסוּ לְמְקוֹם אַחַר וְתִרְאוּ. נִכְנְסוּ לְתוֹךְ גְּנֵה אַחֲרַת, וּרְאוּ גַם כֶּךָ בּוֹרִים קְבָרִים, וּמִיד מַתִּים, וְחוֹזְרִים חַיִּים בְּגוֹפּוֹת מְאִירִים קְדוּשִׁים. אָמְרוּ לוֹ, מַה זֶה? אָמַר לָהֶם, זֶה עוֹשִׂים בְּכָל יוֹם, וּמִיד שְׁשׁוֹכְבִים, מִתְעַבְּלַת אוֹתָהּ זִמְמָה רְעָה

103. אָמַר לֵיהֶם רַבִּי אֵילָאִי, עוֹלוּ לְדוּכְתָא אֲזוּרָא וְתַזְוִמוּ. עֵאלוּ לְגוֹ גְּנֵתָא אֲזוּרָא, וְזִמְמוּ אוּף דְּכִי פְרָאן קְבָרִין, וּמִיד מַתִּין. וּמִתְהַדְרִין זְוִיין בְּגוֹפִין מְעִהֲרָן קְדִישִׁין. אָמְרִי לֵיהֶם, מֵאִי הָאִי. אָמַר לֵיהֶם, דָּא עֲבָדִי בְּכָל יוֹמָא, וּמִיד דְּשִׁכְבִי מִתְעַבְּלָא הָהוּא זִמְמָא בִּישָׁא

שקבלו בתחלה, ועומדים מיד בגופים חדשים מאירים, באותם גופים קדושים שעמדו על הר סיני, כמו שאתם רואים, עמדו כלם על הר סיני בגופים ללא לכלוף כלל. כיון שהמשיכו עליהם יצר הרע, חזרו בגופים אחרים של גופים ראשונים, גופים נכריים, זהו שכתוב (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב.

דקבילו בקדמיתא, וקיימין מיד בגופין זודתיין מנהרין, באינן גופין קדישין דקיימי על טורא דסיני, בגוונא דאתון זמאן, קיימו כלהו על טורא דסיני, בגופין בלא לכלוכא כלל, כיון דאמשיכו עליהו יצר הרע, אתהדרו בגופין אזורנין, דגופין קדמאין, גופין נוכראין, דא הוא דכתיב, (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב.

Rabbi Ilai brought Rabbi Chiya and Rabbi Yitzhak to the garden where they saw people dig graves and die immediately, then return to life in bright holy bodies.

They asked for an explanation and rabbi Ilai told them that every day, they lie down in the graves they dug for themselves and the impurities they carried before get consumed and they can stand back in new and pure bodies.

The Israelites stood on Mount Sinai in pure bodies but after they sinned, the evil inclination got attached to them and pushed away from their holiness as we read in Exodus 33:6

“ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב.”

“So the children of Israel stripped themselves of their ornaments by Mount Horeb.”

104. קול התעורר: לכו התבנסו, הרי אהליאב עומד על עמדו, וכל אותן קתדראות עמו. לשעה פרחו כלם ולא ראו דבר. נשארו לבד תחת אילנות הגנה. ראו פתח אחר, נכנסו לשם, ראו היכל אחד, נכנסו וישבו שם. שני עלמים היו שם. הרימו עינים, וראו משכן אחד מרקם בכל מיני ציורים וגונים של העולם, ועליו פרוסה פריסת אור נוצצת שלא יכולות העינים להסתכל. (וכפי שני מלין ראו תוך אותו המשכן עד מקום פריסת הפרכת שלא ראו) משם והלאה לא ראו כלום.

104. קלא אתער, זילו אתבנשו, הא אהליאב קאים על קיימיה, וכל אינן קתדראין קמיה. לשעתא פרוזו כלהו, ולא זמו מדי, אשתארו בלוודייהו תזוזת אינן דגנתא. זמו פתוא אזורא, עאלו תמן, זמו היכלא זודא, עאלו ויתבו תמן. תרין עולימין הוו תמן. זקפו עינין, וזמו זוד משכנא מרקמא בכל זיני צירין וגוונן דעלמא, ועליה פריס פריסא דגהורא מנצנא, דלא יכלין עינין לאסתכלא (וכפון תרין מלין חמו גו ההוא משכנא עד אתר פרוכתא פריסא דלא חמו), מתמן וכלהא לא זמו כלום.

A voice came out and announced, “Go and congregate because Aholiav stands in his place ready to speak”. The scholars that were present flew away, leaving the Rabbis in the garden. They noticed another opening and entered there. They saw a large room with two youths. They entered and sat down and when they looked around they saw a decorated dwelling with artistic embroideries and different colors of the world. Above the room was a curtain of sparkling light that their eyes were not able to look at. They couldn’t see anything beyond the curtain.

Lesson;

The sin of the Golden Calf drew great negativity to the people. The sin of the evil speech made by the 10 spies that came later, caused greater negativity that couldn’t enter the Holy Land. God decreed that the generation that left Egypt will die in the wilderness. Every day, the people were digging their own grave and lying in them during the night. In the morning the living rose up and the dead were buried. This was going on every day until one day they all of them got up from their graves and it was a great joy for all. This event is one of the reasons we celebrate the 15th of Av, the day death stopped.

At older times, righteous people used to dig their own grave and visit it from time to time to keep reminding themselves that life is temporary and the focus is on how to make their soul better forever. Nowadays we can draw and write our own tombstone and look at it to remind us what is truly important in our lives.

B”H we see the day when death is stopped forever.

105. הרפינו אוננים, ושמעו קול אחד שהיה אומר: בצלאל רביעי הוא לאורות עליונים. יוסף רביעי הוא תוף אורות אדם הראשון. עליה של מעלה חביבת הכל, עליה כתוב (במדבר כח) ונספו רביעית ההין בקדש וגו'. מי שישתבל ויראה, יסמאו עיניו. מי שלא יסתבל, יראה ויפתחו עיניו. עץ של שמנה עשרה, בשמתכופף, יקוף ויעמד. אם לא מתכופף, נחש רע יאכל אותו. מי שמכניס שני כרובים לפניו, רצונו יעשה. מי שמעין רחוק מרצונו, קרבן התינוק שלם להתקבל. פסק אותו הקול.

105. ארפינו אונדין, ושמעו זוד קלא דהיה אומר, בצלאל רביעאה איהו לנהורין עלאין. יוסף רביעאה איהו גו נהורין דאדם קדמאה. סליקו דלעילא, וזביבא דכלא. עליה פתיב, (במדבר כח) ונספו רביעית ההין בקדש וגו'. מאן דיסתכל וזומי, יסמון עיניה. מאן דלא יסתכל, זומי ואתפתוז. אילנא דתבני סרי, כד כפיף, יקוף ויתקיים. אי לא כפיף, זומי בישא אכיל ליה. מאן דעאל תרין כרובין לגו, רעותיה אתעביד. מאן דמעין, רוזיק מרעותיה. קרבנא דרביא, שלים לאתקבלא. פסק ההוא קלא.

They heard a voice saying “Betzael is the fourth for the supernal Lights, Joseph is the fourth in the lights from Adam. Whoever gazes and looks and looks, will be blind. Whoever doesn't, his eyes will open to see. A tree of 18 when bends itself, will rise and stand. If not, a Snake would consume him. Wherever brings in two Cherubs, his wish will be fulfilled.

106. אמרו אותם שני עלמים, סימן יש בכנס? אמרו, הן. הוציאו שני שושנים והריחו בהם. אמרו, שבו עד שתשמעו שני דברים בסודות עתיקים מתוך ראשי הישיבה, ויהיו תמיד בסוד בתוככם. אמרו, הן.

106. אמרו אינן תרין עולימין, סימנא אית בגוייכו. אמרו הין. אפיקו אינן תרין ורדין, ארוזו בהו. אמרו תיבו, עד דתשמעון תרין מלין, ברזין עתיקין, מגו מארי מתיבתא, ויהון תדיר ברזא בגוייכו. אמרו הן.

The two youths asked for a sign from the Rabbis and like before, they took out their roses and smelled them. Then the youths offered them to sit and study with them two deep secrets from the leaders of the Yeshiva but they should keep the secret with them forever. They agreed.

107. אמר רבי שמעון, כל הדברים הללו וכל מה שראו, כתבו. וכשהגיעו לכאן, היה כתוב (תהלים לט) אשמרה דרכי מחטוא בלשוני. ואני שאלתי לאבי אבא, כמה היו אותם שני דברים? ואמר לי, חייך בני, אותם שני דברים בנו עולמות והחריבו עולמות מי שהשתמש בהם.

107. אמר רבי שמעון, כל הני מלין, וכל מה דזומו, כתבו. וכד מטו הכא, הנה פתיב (תהלים לט) אשמרה דרכי מחטוא בלשוני. ואנא שאילנא לאבי אבא, כמה הוו אינן תרין מלין, ואמר לי זייד ברי, אינן תרין מלין, באנו עלמין, וזריבו עלמין, מאן דאשתמש בהו.

Rabbi Shimon said, everything they saw, they wrote, and when they came here, they kept the secrets as it says in Psalms 39:2 “I said, “I will guard my ways, Lest I sin with my tongue; I will restrain my mouth with a muzzle, While the wicked are before me.”

He asked his father about the weight of the two secrets and was answered that these two have built worlds and destroyed worlds for whoever used them.

Lesson;

These Zohar paragraphs are hard to understand but the explanations come later in the Zohar from Paragraph 127 through #232. Every word and symbol has great and wide meanings. To make the study a little sweeter for you, I'll 'borough' a little from the 'future' and explain that the fourth is the aspect of Yessod and Malchut. The fourth is the point where the Light is gathered from the three lines of the Tree of Life. Betzalel and Joseph had the level of the 'fourth'.

==--==

We were created in the image of the Tree of Life. the human spine has 18 main links. When a person bends his back with humility to God, he gets the merits to stand at the time of the Resurrection.

==--==

The Torah conceals the secrets of Creation. Some deep secrets have the power to create and destroy. Rabbi Shimon, the Holy Ari, and many great kabbalists had the power to bend and control the forces in this world. We may not achieve their level but when we study the secret of the Torah from the Zohar we get closer to these powers and our lives become better. When we get resurrected, all negativity will be removed from the world and we will feel the power of the Torah in our lives. Destroying worlds would be out of our consciousness but we will be able to build worlds.

108. בין דשמעו אלין תרין מילין, אמרו אינון זנקי, פוקו פוקו, לית לכו רשותא יתיר למשמע. אפיק זוד מנזיהו, תפוזו אזור, ויהב לון. ואמר, ארוזו ברא, ארוזו ביה, זנקו, ומכל דזוזבו לא אנשו כלום. זנקו.

108. בין ששמעו שני דברים אלו, אמרו אותם תינוקות, צאו צאו! אין לכם רשות יותר לשמעו! הוציא אחד מהם תפוז אחד, ונתן להם ואמר, הריחו בזה, הריחו בו. ויצאו, ומכל מה שראו לא שכחו כלום. יצאו.

After they heard the two secrets, the youths rushed them out saying that they have no permission to hear more. One of them took out an apple and gave them to smell before going out. They remembered every detail of what they saw.

109. הא מנזא אזורא, אתא אמר לון, זוכרייא, רבי איכאי שדרני לכו, תורכו ליה הכא אפום מערתא, והוא ייתי וידע לכו מלין עלאין דלא ידעתון. דאיהו תבע מגזו (דף קס"ג ע"א) מתיבתא, דיהא ליה רשו לזקלאה לכו מלין. זנקו בהדיה ואורכו אפום מערתא, והו מהדרין מלי דא לרא, מכל מה דזוזבו ואולפו תמן.

109. הרי ממנה אחר בא ואמר להם, חברים, רבי אילאי שלחני אליכם, חפו לי כאן על פי המערה, והוא יבא וידע לכם דברים עליונים שלא ידעתם. שהוא תבע מתוך הישיבה שיהיה לו רשות לגלות לכם דברים. יצאו אתו וחפו על פי המערה, והיו מחזירים דברים זה לזה מכל מה שראו ולמדו שם.

Another 'appointed' came and told them that he was sent by Rabbi Ilai. He asked them to stay by the opening of the cave and wait for Rabbi Ilai to come and reveal secrets that they never knew. He asked permission from the supernal Yeshiva to reveal secrets to them.

While they were waiting they discussed what they just saw and learned.

110. אדהכי, הא רבי איכאי אתא, זהיר כשמשיא. אמר ליה אורייתא זודתא שמעתא. אמר לון ודאי, כשמשי. אמר לו, תורה חדשה שמעת? אמר

וְרָשׁוּ יִהְיוּ לִי לְמִימְרֵי לְכוּ מִלִּי. אֲתוּזְפָרָא כְּזוּדָא אַפּוּם
 מְעַרְתָּא, וְיִתְבוּ. אָמַר לֹוּן זְכַאֲן אֲתוּן, דְּאֲזוּמִי לְכוּן
 מְאָרִיכוּן כְּזוּזָא דְעֵלְמָא דְאֲתִי, וְהָא לִית לְכוּ דְזוּיְלוּ
 וְאֲמַתְנוּ, אָמְרוּ וְדָאִי הָא אֲתִנְשִׁי מִנֵּן אֲרוּזָא דְבְנֵי נְשָׂא,
 וְתוּזָא אִיהוּ עַל כָּל מַה דְּזוּמִינֵן בְּהָאִי טוּרָא.
 לָהֶם, בּוּדָאִי! וְנָתַנוּ לִי רְשׁוּת לֹוּמַר לְכֶם
 דְּבָרִים. הִתְחַבְּרוּ כְּאֶחָד עַל פִּי הַמְעָרָה וְיָשׁבוּ.
 אָמַר לָהֶם, צְדִיקִים אַתֶּם, שְׂרַבּוּנְכֶם הֲרָאָה
 לְכֶם כְּמוֹ הָעוֹלָם הַבָּא, וְהָרִי אֵין לְכֶם פֶּחַד
 וְאִימָה. אָמְרוּ, וְדָאִי הָרִי נִשְׁכַּח מֵאֲתַנּוּ דְרָף
 בְּנֵי אָדָם, וְתַמְיָהָהּ הִיא עַל כָּל מַה שְׂרָאִינוּ
 בְּהָר הַזֶּה.

Rabbi Ilai came and was shining bright like the sun. They asked him for new Torah studies and he said that he received permission to reveal that to them. They sat by the cave and Rabbi Ilai praised them for being Tzadikim and that the Holy One Blessed be He shows them what is like the world, and they have no fear. They said that they must have forgotten the ways of man on earth and everything they saw on this mountain wonders for them.

Lesson;
 The rabbis of the Zohar could make elevations to higher spiritual levels. They could meet with righteous souls and enter Yeshivas where Torah scholars continue revealing secrets on higher levels.
 We have the soul level of Nefesh that keeps us alive in this world. We can achieve the levels of Ruach and Neshamah as we grow spiritually. There are two more levels of Chaya and Yechida that are beyond this world
 The Torah has many layers and even in the Garden of Eden, there are Yeshivas of great souls that continue teaching the Torah on levels beyond our ability to understand in this world, or while in the body.
 Those who study the Zohar and have merits will be able to join these Yeshivas. The rewards described in this study as fragrances. The Rabbis had the roses with them when they ascended and could gain access to more secrets, then they had permission to enter a different Yeshiva with greater secrets and they could enjoy the scent of Apples.

Why the sense of smell?
 God ‘pushed’ the soul of Adam into his body through his nostrils. (Genesis 2:7) “and breathed into his nostrils the breath of life”. The sense of smell was not part of the first sin and it is purer than the other senses. The Torah tells us many times that the scent of the sacrifices and Ketoret please YHVH.

Leviticus 1:9 “an offering made by fire, a sweet aroma to YHVH”
 It tells us that the ‘aroma’ is a higher connection to the spiritual levels.
 When Mashiach comes he will evaluate the merits of people by their scent.

Isaiah 11:3
 “וְהָרִיחוּ, בִּירְאֵת יְהוָה; וְלֹא-לְמַרְאֵה עֵינָיו יִשְׁפּוֹט, וְלֹא-לְמִשְׁמַע אָזְנוֹ יוֹכִיחַ”
 “And He will smell the fear (Awe) of YHVH, And He will not judge by what His eyes see, Nor make a decision by what His ears hear;”
 Those who won’t have the special pure scent won’t have merits for the Resurrection and the immortal state at the time when Mashiach rules the world.

111. אָמַר לֹוּן, זְוִמִיתוּן אֲלִין טוּרָא, כְּלָהוּ רְאִשֵׁי
 מְתִיבְתֵי לְעַמָּא דָּא דְבְמִדְבָּרָא. וְזָכוּ הַשְּׁתָּא, מַה דְּלָא
 זָכוּ כַּד הוּוּ בְּזוּיָן. וְאֲלִין רִישֵׁי מְתִיבְתֵי, כְּלָהוּ בְּרִישֵׁי
 יְרוּזֵי וְשִׁבְתֵי וּמוֹעֲדֵי, מִתְכַּפְּשִׁי לְגַבֵּי טוּרָא דְאֲהָרָן
 111. אָמַר לָהֶם, רְאִיתֶם הָרִים אֵלֶּה? בְּלֶם
 רְאִשֵׁי יְשִׁיבוֹת לְעַם הַזֶּה שְׂבַמְדָּבָר. וְזָכוּ בְּעַת
 מַה שְׁלֹא זָכוּ בְּשִׁהִי בְחַיִּים. וְאֵלֶּה רְאִשֵׁי
 יְשִׁיבוֹת, בְּלֶם בְּרִאשֵׁי חֲדָשִׁים וְשִׁבְתוֹת
 וּמוֹעֲדִים מִתְכַּפְּשִׁים לְהָר אֲהָרָן הַבְּהָן

ומתעוררים אליו, ונכנסים לתוך ישיבתו ומתחדשים שם בטהר הטל הקדוש שיוצא על ראשו, ושמן משחה ששופע עליו, ועמו מתחדשים כלם בחדושים אהובים של המלך הקדוש, עד שנקרא באן ישיבת האהבה.

כהנא, ומתערי לגביה, ועאלין זו מתיבתא דיליה, ומתודשן תמן, בדכיו דטלא קדישא דנזוית על רישיה, ומשוזו רבו דנגיד עליה, ועמיה מתודשן כלהו בזודושין דרוזימין דמלכא קדישא, עד דאקרי הכא מתיבתא דרוזימותא.

Rabbi Ilai calls the heads of the Yeshivas 'Mountains'. He told them that the 'Mountains' they saw are the head of Yeshivas for the generation of the Israelites that lived during traveling in the wilderness. Now they have merit to study what they couldn't in their life.

At times of Shabbat, new month, and holidays, these 'mountains' join the mountain of Aaron the high priest. They renew themselves with the Holy dew that comes down on his head and the anointing oil that flows down on him. With him, they reveal new beloved secrets of the King, and his Yeshiva is called the Yeshiva of love.

Psalms 133:2

“כשמן הטוב על הראש ירד על הזקן זקן אהרן שירד על פי מדותיו”

“It is like the precious oil upon the head, Running down on the beard, The beard of Aaron, Running down on the edge of his garments.”

112. והוא לוקח בכל ישיבה, בסתר דקיק מתעופפים בנשרים לתוך ישיבת האור, והיא ישיבת משה, וכלם עומדים בחוץ ולא נכנסים פנימה, פרט לאהרן לבדו, ולפי שעה נקראים בשם.

112. ואיהו נטיל בכל מתיבתא, בטמירו דקיק מתעפפן כנשרין זו מתיבתא דנהורא, ואיהי מתיבתא דמשה, וכלהו קיימי לבר, ולא עאלין לגו, בר אהרן בלזודוי וכפום שעתא אהרון בשמא.

Aaron travels with the entire Yeshiva and secretly they fly like eagles into the Yeshivah of Light, which is the Yeshiva of Moses. Aaron goes in alone and all the rest stay outside until they are called at a specific time, meaning on Shabbat and Rosh Chodesh.

113. ואין מי שיראה את משה, שהרי אותו מסוה שעל פניו פרוש לפניו, ושבעה ענני כבוד סביבו. אהרן עומד תוך הפרגוד שלמטה ממשה. ופרגוד פוסק, ולא פוסק בתוכם. וכל ראשי הישיבות מחוץ לפרכת הפרגוד הזה, וכל השאר מחוץ לאותם עננים. וכפי חדושי אור התורה שמאירה, כך מאירים אותם עננים.

113. ולית מאן דזומי ליה למשה, דהא ההוא מסוה דאנפוי, פריס קמיה. ושבע ענני יקר סוזרניה. אהרן קאים זו פרגודא דלתתא מן משה. ופרגודא פסיק, ולא פסיק בגמיהו. וכל רישי מתיבתתי, לבר מפרוכתא דפרגודא דא. וכל שאר, לבר מאינון עננין. וכפום זודושי דנהירו דאורייתא דאתנהרא, הכי מנהרן אינון עננין.

Moses has a veil on his face and no one can see him. Surrounding him are seven clouds of Glory. Aaron stands inside a curtain that separates him from Moses but this curtain separates and not separates between them. It means that this curtain doesn't make a complete separation.

All the heads of the Yeshivas stand outside this curtain and the students of the Yeshivas are outside the seven clouds.

The clouds shine bright and illuminate according to the Torah secrets that are revealed inside the Yeshiva of Light.

Lesson;

The 'dew' is the Light of Zeir Anpin and the anointing oil is the Light of Chokmah.

The name of Zeir Anpin is 'יד-הא-ואו-הא' and its Light is the top three 'יד-הא-ואו' with the numerical value of 39. It is the same as for 'Dew' טל. The last two letters of the name 'הא' are for Malchut that represent the vessel.

Oil, 'שמן' is numerically 390 and represents Chokmah that is the Light that comes to Zeir Anpin.

The scent/Aroma that we studied in the previous DZ is at the level of Binah.

114. ונהיים קלושים בדקיקות האור, עד שנראה אותו מסוה, ומתוך אותו מסוה רואים אור שמאיר יותר מכל אורות העולם, והם פני משה. פניו לא נראים כלל, ואין מי שיראה אותם, פרט לאותו אור שיוצא מתוך אותו מסוה אחר כל אותם העננים.

114. ואתקלישו בדקיקו הנהורא, עד דאתוויי ההוא מסוה, ומגו ההוא מסוה, וזמאן נהורא הנהיר יתיר מכל נהירין דעלמא. ואינון אנפי משה. אנפוי לא אתוויין כלל, ולית מאן דזומי לון, בר ההוא נהירו דנפיק מגו ההוא מסוה, בתר כל אינון עננין.

The two rabbis were close to the Light of Moses and they achieved a level of purity that enabled them to see behind the veil that was on his face. It was a light with a brightness that is above all the Lights in the world. No one could see the face of Moses except for the light that comes out from his veil and shown behind the clouds.

115. משה אמר דבר סתם לאהרן, ואהרן מפרש לגדולי הישיבות. במה מפרש? בכל אותם מבויעים שנסתמו ממנו בשהגיע זמנו של יהושע. וכעת הוא מחזיר להם בכמה פלאות, ומקורות ומבויעים ונחלים שנובעים מכל דבר ודבר.

115. משה אמר מלה סתם לאהרן, ואהרן פריש לרבבבי מתבתי. במה פריש. בכל אינון מבויעין דאסתמו מניה, כד מטא זמניה דיהושע. והשתא איהו מחדר לון. בכמה פליאן, ומקורין ומבויעין ונחלין דנבעין מכל מלה ומלה.

After Moses was taken by God, the flow of knowledge and understanding was blocked from Joshua and all Israel.

Now Moses says one thing to Aaron and he explains it to the heads of the Yeshivas. On this level, Moses can reveal all the wonders, sources, springs, and streams of knowledge from each and every matter that was concealed from them before.

116. כל נשים צדקניות של הדור הזה באות למרים גם כן בזמנים הללו, ואז עולות בלן בתמרות עשן לתוך המדבר הזה, ואותו יום נקרא יום ההלולא. נשים בלילי שבתות ובלילי ימים טובים, בלן באות למרים, וידעות השתדלות בידיעה של רבון העולם. אשרי דור זה מכל דורות העולם. יוצאים משיבת משה, ופורחים לישיבת הרקיע, ואלה שנראים פורחים לישיבה העליונה. על אותו דור בתוב, (תהלים קמד) אשרי העם שצכה לו אשרי העם שה' אלהיו.

116. כל נשין זכין דהאי דרא, אתאן למרים אוף הכא בהני זמנין. וכדין סלקין בלהו, כתמרות עשן גו מדברא דא. והוא יומא, אקרי יומא דהלולא. נשין בלילי שבתות ובלילי יומין טובין, בלהו אתאן לנבי מרים, וידעין אשתדלותא בידיעה דמארי עלמא. ופאה דרא דא, מכל דרין דעלמא. נפקי ממתבתא דמשה, ופרווי לנבי מתבתא דרקיעא, ואינון דאתוויין פרווי לנבי מתבתא עלאה. על ההוא דרא פתיב, (תהלים קמד) אשרי העם שצכה לו אשרי העם שיי אלהיו.

All the righteous women from the generation that left Egypt come to Miriam. They Ascend to her like pillars of smoke from the desert. These events are called days of Joy. On Shabbat and Holiday nights the women come to Miriam and study about the master of the world.

The generation of the desert is praised more than any other generation. They go from the Yeshiva of Moses and fly to the Yeshiva of heavens that is led by the archangel Metat-.

The most worthy righteous fly to the supernal Yeshiva of the Holy One Blessed be He. On this generation it says;

Psalms 144:15 “אֲשֶׁרֵי הָעַם שֶׁכָּכָה לֹו אֲשֶׁרֵי הָעַם שִׁיְהוּנָה אֱלֹהֵיו”

“Happy are the people who are in such a state; Happy are the people whose God is YHVH!”

The word ‘שֶׁכָּכָה’ ‘in such a state’ has the numerical value of 345, same as for ‘משה’, ‘Moses’.

Lesson;

We studied above that Aaron was a channel for the heads of the upper Yeshivas to study from Moses. The Zohar is our channel to study from the Yeshiva of Rabbi Shimon that like Aaron was a channel for the teaching of Moses. When we study the Zohar, we join the great rabbis of the Zohar in their spiritual travels in the upper worlds. The veil and clouds surround the lights from these levels, but we can still get some light behind the cloud.

Chodesh Tov

Today is the first day of Tamuz and the Hilulah of Yosef HaTzadik. As a chariot for the Sefira of Yessod, he channels the light of sustenance to this world. Below, you will find a Zohar text that connects us to Joseph and the Light of sustenance. It is recommended to give Tzedaka to open the gate of Yessod. Even dropping a few coins in a Tzedakah box/jar at home is good. Everyone according to their abilities.

TZEDAKAH

To read more about Joseph: <https://dailyzohar.com/tzadikim/52-Yosef-HaTzaddik-Joseph-The-Righteous>

Zohar to connect to Joseph and light of sustenance. (Download link below)

[Download \(PDF, 95KB\)](#)

117. פִּתּוּז רַבִּי אֵילָאֵי וְאָמַר, (דְּבָרִים יח) תָּמִים תְּהִיָּה עִם ה' אֱלֹהֶיךָ. מִה בֵּין תָּם לְתָמִים? בְּאֲבָרְהָם בְּתוּב, (בְּרֵאשִׁית יז) הִתְהַלַּךְ לִפְנֵי וְהָיָה תָּמִים. יַעֲקֹב שֶׁהִשְׁתַּלֵּם יוֹתֵר, בְּתוּב בּוֹ, (שֵׁם כה) וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם. לְמָה נִקְרָא אִישׁ תָּם? מִשּׁוֹם שֶׁלֹּא נִשְׁאַר בּוֹ פְּסוּלָת כָּלֵל, שֶׁהָרִי פְּרִיעָה הָיְתָה בּוֹ.

117. פִּתּוּז רַבִּי אֵילָאֵי וְאָמַר, (דְּבָרִים יח) תָּמִים תְּהִיָּה עִם ה' אֱלֹהֶיךָ. מִה בֵּין תָּם לְתָמִים. בְּאֲבָרְהָם בְּתוּב, (בְּרֵאשִׁית יז) הִתְהַלַּךְ לִפְנֵי וְהָיָה תָּמִים. יַעֲקֹב דְּאֲשֶׁתְּלִים יוֹתֵר, בְּתוּב בֵּיהּ, (בְּרֵאשִׁית כה) וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם. אֲבֵימָי אֲקָרִי אִישׁ תָּם. בְּגִין דְּלֹא אֲשֶׁתְּאָר בֵּיהּ פְּסוּלָת כָּלֵל, דְּהָא פְּרִיעָה הָוָה בֵּיהּ.

The words ‘תָּם’ (Pronounced ‘Tam’) and ‘תָּמִים’ (Pronounced ‘Tamim’) have similar and complex meanings. These words describe a state of a person who is innocent, naive, blameless, whole-hearted (no negative thoughts), pure, one with strong faith, and sometimes it can mean gullible (because a naive person has no negative thoughts). Also means complete, flawless, without blemish, final state.

The Torah asks us to be תָּמִים with YHVH our God.

Deuteronomy 18:13 “תָּמִים תְּהִיָּה עִם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ” “You shall be blameless (תָּמִים) before YHVH your God.”

Before God changed Abram’s name to Abraham, he asked him to be תָּמִים with him.

Genesis 17:1 “walk before Me and be blameless (תמים).”

Jacob was described as תם.

Genesis 25:27 “but Jacob was a peaceful man (תם), living in tents”

Rabbi Ilai asks what is the difference between ‘תמים’ and ‘תם’ and why Jacob was called ‘תם’? And continue to explain that Jacob was pure without any kind of negativity because his circumcision process was complete.

118. בְּמַה אֶתְּפָרַע, (ס"א פריעה הוה ביה דאתפרע) וְאֶתְּדָכִי מֵהָהוּא פְּסוּלָת בְּגִין דְּהָהוּא אֶתְר דְּאֶתְקִיף לְפָסוּלָת, דְּלָגוּ אֶתְר דְּפְרִיעָה שְׂאֲרִי, אִיהו שׂוֹר, דְּיוֹקְנָא דְשִׂמְאָלָא דְכָרְסִיָא דִילִיָה. וְהָהוּא שׂוֹר, אֶקְרִי שׂוֹר תָּם. דְּהָא רְתִיכָא דְכָרְסִיָא, רְשִׁימָא דְבְרִית אִית בֵּיה. וְעַל דָּא, הָאִי שׂוֹר אֶקְרִי תָּם. וְיַעֲקֹב אֲזוּזִיד בֵּיה בְּגוּוּיָה, וּבְהָאִי שׂוֹר עֶבֶד פְּרִיעָה, וְאֶעְבֵּר זְוִיָּהּ אֶתְּפָרַע לְפָסוּלָת כְּלָא.

118. בְּמַה נִּפְרַע (פְּרִיעָה הִתָּהּ בּוּ שְׂנִפְרַע) וְנִטְהַר מֵאוֹתָהּ פְּסוּלָת? מִשּׁוּם שְׂאוֹתוֹ מְקוּם שְׂמִחָא פְּסוּלָת, שְׁלִתוּף מְקוּם הַפְּרִיעָה שׂוֹרָה, הוּא שׂוֹר, דְּמוֹת הַשְּׂמָאֵל שֶׁל כְּסָא שְׁלוֹ. וְאוֹתוֹ שׂוֹר נִקְרָא שׂוֹר תָּם, שְׂהָרִי מְרַבְּבַת הַכְּסָא, רָשָׁם שֶׁל בְּרִית יֵשׁ בּוּ. וְעַל זֶה שׂוֹר זֶה נִקְרָא תָּם, וְיַעֲקֹב אָחִזוּ בּוּ בְּתוֹכוֹ, וּבְשׂוֹר זֶה עוֹשִׂים פְּרִיעָה, וּמַעְבִּירִים זְוִיָּהּ הַפְּסוּלָת כְּלָא.

The penis is the aspect of Yessod that represents the channel of Light to the world. The foreskin covers the opening of Yessod and allows the Klipa to drain the light from Yessod. To remove the Klipa we do the circumcision. After the removal of the foreskin, another process that is called ‘פריעה’ (Heb. P’riah) is made to remove another Klipa. It’s done by tearing the skin that is revealed in the first step and folding it to the sides of the penis.

The process of circumcision removes four types of Klipot and because Jacob had a perfect circumcision process, he was called ‘תם’, pure/complete.

119. בְּמִתְנִיתָא דְבְּצִלְאֵל כְּתִיב, (בראשית ל) וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת רָחוּל. בְּשָׂרָה כְּתִיב (בראשית כא) פְּקִידָה, וּבְרָחוּל וּבְרָחוּל כְּתִיב וְזִכְרָה, אֲמַאי. בְּגִין דְּזָכוֹר אֶתְרִשִׁים בְּיַעֲקֹב, דְּאִיהוּ בְרִית שְׁלִים, כּד (אתעביד) אֶתְיִלִּיד יוֹסֵף. וּבְמַה. כּד נָטַל שׂוֹר בְּהַדְרִיָה, דְּלָא יִתְקִיף לְסִטְרָא אֲזוּרָא. וּבְגִין כֶּה, אֶתְקִרִי יוֹסֵף (דְּבָרִים ל) בְּכוֹר שׂוֹר, בְּכוֹר דְּהָהוּא שׂוֹר (דף קס"ג ע"ב) דְּנָטַל יַעֲקֹב בְּכוֹר שׂוֹרוֹ, (ודחי להווא שור).

119. בְּמִשְׁנַת בְּצִלְאֵל כְּתוּב, (שם ל) וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת רָחוּל. בְּשָׂרָה כְּתוּב פְּקִידָה, וּבְרָחוּל כְּתוּב זִכְרָה. לְמַה? מִשּׁוּם שְׂזָכוֹר נְרָשָׁם בְּיַעֲקֹב, שְׂהוּא בְרִית שְׁלָם בְּשִׁנְעָשָׂה (כְּשׂוֹלֵד) יוֹסֵף, וּבְמַה? כְּשִׁנְטַל שׂוֹר עִמּוֹ שְׁלָא יִתְחַזֵּק לְצַד הָאֲחֵר, וּמִשּׁוּם זֶה נִקְרָא יוֹסֵף בְּכוֹר שׂוֹר, בְּכוֹר שֶׁל אוֹתוֹ שׂוֹר שְׁלִקַח יַעֲקֹב (דְּבָרִים ל) בְּכוֹר שׂוֹרוֹ.

Genesis 30:22

“וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת רָחוּל וַיִּשְׁמַע אֵלֶיהָ אֱלֹהִים וַיִּפְתַּח אֶת רַחְמָהּ.”

“Then God remembered Rachel, and God listened to her and opened her womb.”

Genesis 21:1

“וַיְהִי וַיִּבְרַח אֱלֹהִים אֶת שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמַר וַיַּעַשׂ וַיְהִי לְשָׂרָה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר.”

“And YHVH visited Sarah as He had said, and YHVH did for Sarah as He had spoken.” GOD ‘remembered’ Rachel and ‘visited’ Sarah. ‘Remember’ is the aspect of male, זכר and Yessod that was in perfect state in Jacob. He brought Joseph to the world that became the perfect channel for Yessod.

Deuteronomy 33:17

“בְּכוֹר שׂוֹרוֹ הָדָר לוֹ וְקִרְנֵי רֵאִם קִרְנָיו בְּהֵם עַמִּים יִגְנַח יְחִדּוּ אֶפְסֵי אֶרֶץ וְהֵם רַבּוֹת אֶפְרַיִם וְהֵם אֶלְפֵי מְנַשֶּׁה.”

“His glory is like a firstborn bull And his horns like the horns of the wild ox; Together with them, He shall push the peoples To the ends of the earth; They are the ten thousands of Ephraim, And they are the thousands of Manasseh.”

This was the blessings of Jacob to Joseph. It mentions the ‘firstborn bull’ that is the aspect of the Right of the Left. It gives Joseph control over the ‘bull’ of the Left that is all negative.

Lesson;

The process of circumcision is made as the first Tikkun a child experiences in his life. It connects him to the Tree of Life and gives him a greater ability to overcome the hardship of the Tikkun.

The sin with the Snake caused a disconnection from the Tree of Life and connected Adam and Eve to a physical body. The foreskin is a thick skin that covers the ‘crown’ of the penis, which is the aspect of Yessod, the Sefira, and the channel of Light to Malchut.

If you are not circumcised and you feel that your soul brings you closer to the Light, you have to act quickly before the other side pulls you away. You may or may not go through full conversion later but if you want to feel the light on higher levels then act and do the circumcision as soon as you can. Abraham performed it on himself but you should ask a local Rabbi or check online on this procedure. It will increase the Light that you can add to your vessel.

120. וְדָאֵי, וְהָהוּא שׁוֹר שׁוֹר תָּם, (בראשית כה) וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם. רַבּוֹן וְשְׁלִיט, בְּעַל הַבַּיִת, שְׁאוֹתוֹ שׁוֹר תָּם שְׂרׁוֹי בְּתוֹכוֹ. מִשׁוֹם שְׁיֵשׁ שׁוֹר מוֹעֵד בְּצַד עֲרֻלָּה פְּרִיעָה. וְכַמָּה מִמְּנִים עַל הַחֲקִים יוֹצְאִים מִמֶּנּוּ עַד דְּרָגָה אֲחֵרוֹנָה שְׁנִקְרָאת שְׁאִיָּה, אוֹתוֹ שְׁמִפִּיל בְּתֵי הָעוֹלָם שְׁלֵא דְרִים בְּהֵם אֲנָשִׁים. וְכֵלִם יוֹצְאִים מֵאוֹתוֹ שׁוֹר מוֹעֵד. וְזֶה בַחֲבוּר עִם חֲמוֹר רַע. וּמִשׁוֹם זֶה (דְּבָרִים כב) לֹא תִחַרֵּשׁ בְּשׁוֹר וּבַחֲמוֹר יַחְדָּו, כְּדֵי לֹא לְעוֹרֵר אוֹתָם.

120. וְדָאֵי, וְהָהוּא שׁוֹר שׁוֹר תָּם, וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם. רַבּוֹן וְשְׁלִיט, מֵאַרְיָה דְּבֵיתָא, דְּהָהוּא שׁוֹר תָּם שְׂאֵרֵי בְּגוּוּיָהּ. בְּגִין דְּאִית שׁוֹר מוֹעֵד בְּסִטְר עֲרֻלָּה פְּרִיעָה. וְכַמָּה גְּרֵדִינֵי נִימוּסִין נְפֻקִין מִנְיָה, עַד דְּרָגָא בְּתַרְיִיתָא דְּאַקְרֵי שְׁאִיָּה. הָהוּא דְּאַפִּיל בֵּיתִין דְּעֵלְמָא, דְּלֹא דִּיִּרִין בְּהוּ בְּנֵי נְשָׂא. וְכֵלְהוּ נְפֻקָא מֵהָהוּא שׁוֹר מוֹעֵד. וְדָא בְּזוּבוּרָא דְּזוּמוֹר בִּישָׂא. וּבְגִין כֶּךָ (דְּבָרִים כב) לֹא תִחַרֵּשׁ בְּשׁוֹר וּבַחֲמוֹר יַחְדָּו. בְּגִין דְּלֹא לְאַתְעָרָא לְהוּ.

Jacob was ‘pure’, ‘Tam’ with control and ownership of the ‘firstborn bull’/Ox that became part of him. The other side is bad and it is called ‘goring bull’. It is the aspect of the foreskin and P’riah (פְּרִיעָה) that is removed during the circumcision. From this side comes out judgments down to the last level that is called ‘שְׁאִיָּה’ (Heb. Sheiyah). This negative force brings down houses that are empty from occupants.

‘Evil Donkey’ is the secret of harsh judgment and if it connects to the ‘goring ox’, they form together with a destructive force. That is why the Torah tells us not to put them together.

Deuteronomy 22:10 “You shall not plow with an ox and a donkey together.”

121. וּבָהָהוּא מוֹתִיבְתָא דְּבַצְלָאֵל, וְכֵן בְּתַרְיִין מוֹתִיבְתָא, וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם, בְּעֵלְהָ שְׁלֵא אוֹתוֹ תָּם. וּמִיָּהוּ אִי? סוֹד וְיָוִי. וְכִשְׁהִיוּ כָּלֵל זָכָר וְנִקְבָּה בְּאַחַד, אִזּוּ נוֹטֵל כָּל אוֹתִיוֹת אֵלָה אֶת־סָם, וְהוּא

121. וּבָהָהוּא מוֹתִיבְתָא דְּבַצְלָאֵל, וְכֵן בְּתַרְיִין מוֹתִיבְתָא, וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם, בְּעֵלְהָ דְּהָהוּא תָּם. וּמֵאֵן אִיָּהוּ אִי רָזָא דְּוִי. וְכֵן הוּוּ כָּלֵל דְּכֹר וְנִקְבָּא כּוּוּדָא, כְּדִין נְטִיל כָּל

אתוון אליו אתם, ואיהו אמ"ת. (מיכה ז) תתן אמת וינקבה באחד, שלימו דכלא.
 אמת. (מיכה ז) תתן אמת ליעקב. כלל זכר ונקבה באחד, שלמות הכל.

In the Yeshiva of Betzalel and the Yeshivot of Metat- and the Holy One Blessed be He, they say that 'Jacob was a pure man (תם) (Genesis 25:27) means that he is the 'husband' of 'תם' 'Tam' that is Malchut.

Jacob is the Center Column, Zeir Anpin that is represented by the letter ו (spelled ואו) of the YHVH name. The 'husband' is the א Alef in the spelled Vav, 'ואו'. Malchut is 'תם' and it includes the male and female aspects. Jacob takes the letters of תם and joins them with the א to make the word 'אמת' 'Truth' that represents a complete/perfect state of unification between male and female.

Micha 7:20

”תתן אמת ליעקב חסד לאברהם אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם”

“You will give truth to Jacob And mercy to Abraham, Which You have sworn to our fathers From days of old.”

122. אברהם לא אתפקד על פריעה, וכד עאל, עאל ליהאי תם, ולגו דרגין דיכיה, דאקרוין כוזדא ים. והיינו תמים. לבתר אסתלק אברהם, ועאל לגו, ואתקשר עם ימינא עלאה.

122. אברהם לא הצטווה על פריעה, ובשנכנס, נכנס לתם זה ולתוף דרגותיו, שנקראו באחד ים, והיינו תמים. אחר כך התעלה אברהם, ונכנס פנימה, ונקשר עם ימין העליון.

Abraham was not told to do the step of 'פריעה' P'riah in his circumcision but after that, he entered the levels of 'תם', 'Tam' that is called 'ים' 'im' and together it makes 'תמים', 'Tamim' (see #117 above). Then Abraham rose and connected to the upper Right that is Chessed and the correction of 'פריעה' P'riah was left for Jacob.

Lesson;

To avoid a 'visit' from the negative forces of the night like 'שא"ה', the sages tell us not to sleep alone in a house. It's okay if there are other people in other rooms or in other apartments in the building.

In any case, it's better to have Light enter the room from the external room and or even street light. A small night light is good.

123. תמים תהיה עם ה' אלהיך ודאי, כמו תמים ככלא וזדא, אופ אנת תהא עמיה תמים, עמיה ודאי. במה אתעביר בר נש תמים, דיהא ת"ם ים. תם כמה דאתמר. י"ם כל אינון דרגין קדישין דיכיה אקרוין י"ם, ולא אתפרשן מניה לעלמין. (תרי נוסחי) אופ אנת כזוונא דא, לאעדאה בנה דרגין זוכראין, ולאאתקשרא בתמים, לבמיהוי בך דרגין קדישין, רזא דים, ודרגא קדישא, ת"ם. לקבלא א רזא דיעקב. בר נש אצטרף לבמיהוי בכל יומא, ת"ם י"ם. כזוונא דא במיש.

123. תמים תהיה עם ה' אלהיך ודאי, כמו שהוא תמים, כלל אחד, גם אתה תהיה עמו תמים, עמו ודאי. במה נעשה בן אדם תמים, שיהיה ת"ם י"ם? ת"ם – כמו שנתבאר. י"ם – כל אותן דרגות קדושות שלו נקראים י"ם, ולא נפרדים ממנו לעולמים. (שתי גססאות) גם אתה כמו זה, להעביר מדרך דרגות נכריות, ולהתקשר בתמים, להיות בך דרגות קדושות, סוד של ה"ם, ודרגה קדושה ת"ם, כנגד א' סוד של יעקב. בן אדם צריך להיות בכל יום ת"ם י"ם כמו זה ממש.

Deuteronomy 18:13 “תמים תהיה עם יהוה אלהיך” “You shall be blameless (תמים, Tamim) before YHVH your God.”

The Torah asks us to be 'Tamim', in the aspect of complete and pure because YHVH is revealed with the Zeir Anpin and Malchut.

Zeir Anpin has Chassadim from the Right and Chokmah from the Left that is the secret of 'תם', 'Tam'. Malchut is 'ים', 'im' that is the secret of the holy levels in Malchut. The connection from Malchut with Holiness to Zeir Anpin makes the state of 'תמים', 'Tamim', which is what the Torah asks us to be. In that state, we can receive the Alef 'א' from the 'ואו', Vav of Zeir Anpin and create the connection to 'אמת', Truth.

The Zohar tells us to do the connection of 'תם' and 'ים' every day.

124. כַּעַת פָּרַשׁ מֵה שֶׁפָּרַשׁ בְּיָשׁוּבָה, שֶׁהִלְבֵּנָה הַקְדוּשָׁה יָפָה הִיא בְּלִבָּן, וְכָל הַגּוֹנִים נוֹצְצִים בָּהּ וּמְרַקְמִים, וְהִיא כְּאוֹתוֹ יָפִי וְלִבָּן הַשֶּׁמֶשׁ מִמֶּשׁ. וּבְאוֹתוֹ הַיּוֹם שָׁלַח בְּתוֹךְ שִׁבְעִים שָׁנָה יוֹצֵא דָג אֶחָד, וּמוֹצִיא מִמֶּנָּה גּוֹן תְּכֵלֶת, וְהִיא לוֹקַחַת גּוֹן זֶה וּמִתְקִינָה אוֹתוֹ, וּמִתְחַפֶּה בַּחוּץ בְּגוֹן הַזֶּה. לֹא שָׂגוּן זֶה הוּא לְבוּשָׁה, שֶׁהָרִי (מִשְׁלֵי לֹא) שֵׁשׁ וְאַרְגָּמָן לְבוּשָׁה. אֲבָל צְפוּי חִיצוֹנִי הוּא הַגּוֹן הַזֶּה. כְּמוֹ זֶה הָיָה הַמִּשְׁכָּן, שֶׁבָּלוּ בִּיפֵי מְרַקֵּם לְפָנָיִם, וְאַחֲרֵי כֵן – (בַּמְדַּבֵּר ד) וּפָרְשׁוּ בְּגַד כְּלִיל תְּכֵלֶת. מֵהַ שְׁטַעַם? מִשּׁוּם שֶׁתַּחַת יָם זֶה יֵשׁ מְצוּלוֹת יָם, כְּלִיל שֶׁל זָכָר וּנְקֵבָה, וַיֵּשׁ לָהֶם עַיִן הָרַע לְהִסְתַּכֵּל. וּכְשֶׁמִּסְתַּכְּלִים, מִזְדַּמְּן לְעֵינֵיהֶם צִבְעֵי תְּכֵלֶת, וְלֹא יִכּוֹלֵה עֵינָם לְשַׁלֵּט, וְהִיא מִתְתַּקֶּנֶת לְפָנָיִם בְּכָל גּוֹנִים מְרַקְמִים כְּרֹאוּי, מִתְתַּחֲמִים לְאַרְבַּעַת צַדֵּי הָעוֹלָם.

124. הַשֵּׁתָּה פָּרִישׁ מֵאֵן דְּפָרִישׁ, בְּמִתְיַבְתָּהּ, דְּסִיְהָרָא קַדִּישָׁא שְׁפִירָא, אִיהוּ בְּזוֹרוּרֵי, וְכָל גּוֹנִין מְנַצְּצִין בָּהּ וּמְרַקְמִין, וְאִיהוּ כְּהוּא שְׁפִירוּ וּזוֹרוּרֵי דְשִׁמְשָׁא מִמֶּשׁ. וּבְהוּא יָמָא דִּילָהּ, גּוֹ שִׁבְעִין שְׁנִין, נִפְקָא גּוֹנָא וְזָדָא, וְאַפִּיק מִנִּיהּ גּוֹן תְּכֵלֶת, וְאִיהִי זְטָלָא גּוֹן דָּא, וְתִקְיֵנֶת לִיהּ, וְאַתְּזוּפִיָּא לְכַר בְּהֵאִי גּוֹן. לֹא דְהֵאִי גּוֹן לְבוּשָׁא דִילָהּ, דְהֵאִי (מִשְׁלֵי לֹא) שֵׁשׁ וְאַרְגָּמָן לְבוּשָׁה. אֲבָל זוּזְפָּאָה דְלְכַר הֵאִי גּוֹן הוּא. כְּגוֹנָא דָּא הוּא מִשְׁכָּנָא, דְכוּלִּיהּ בְּשִׁפִּירוּ מְרַקְמָא לָגוּ, וְלְכַתֵּר (בַּמְדַּבֵּר ד) וּפָרְשׁוּ בְּגַד כְּלִיל תְּכֵלֶת. מֵאִי טַעַמָּא. בְּגִין דְתַזוּזוּת יָם דָּא, אִית מְצוּלוֹת יָם, כְּלִיל דְכַר וְנְקֵבָא, וְאִית לֹאן עֵינָא בִישָׁא לֹאִסְתַּכְּלָא, וְכַד מִסְתַּכְּלִין, זְמִין לְעֵינֵיהוּ גּוֹן תְּכֵלֶת, וְכֹא יִכּוֹלֵה עֵינֵיהוּ לְשַׁלְטָאָהּ, וְאִיהִי אֲתַתְּקֵנֶת לָגוּ, בְּכָל גּוֹנִין מְרַקְמִין כְּדָקָא יְאוּת, מִתְּזוּזְמִין לְד' סְטָרִין דְעֻלְמָא.

The moon is the aspect of Malchut and its white color is the light of Chessed. All the colors are in the white, including the light of Chokmah. It reveals the white color from the Sun that is Zeir Anpin.

Malchut receives the three Lines from the Sun. The Right with the white color, the Left with the red color and green in the Center. The color of Malchut is black or blue (Light blue).

The letters 'ים' 'im' that represent the holiness in Malchut, literally means 'Sea'. From this sea comes the color blue that protects Malchut from the forces of the other-side. Most of the tools used in the Holy Tabernacle were covered with blue cloth to protect them from the negative side and evil eyes.

Numbers 4:6

”וַתָּנוּ עָלָיו כְּסוּי עוֹר תַּחֲשׁוּ וּפָרְשׁוּ בְּגַד כְּלִיל תְּכֵלֶת מִלְמַעְלָה וְשָׂמוּ בְדָוִי”

“Then they shall put on it a covering of badger skins, and spread over that a cloth entirely of blue; and they shall insert its poles.”

The sea depths that under the blue sea have male and female aspects with evil eyes. When they see the blue color they lose the power they have in their eyes and they can't inflict harm.

Lesson;

The Blue color protects from evil eyes and the negativity from the dark side of Malchut. Many people buy objects that look like blue eyes and or Hamsa for protection but the

best protection is to avoid Jealousy. If we look at people or things with jealousy we bring weakness into our eyes and allow evil eyes to affect us easily.

Psalms 33:18

“הנה עין יהוה, אל-יראיו; למיחלים לחסדו.”

“Behold, the eye of YHVH is on those who fear (see with awe) him, on those who hope in his steadfast love,”

God’s eye (The eye of protection) is always on those who look to him for protection. It means that we need to have a vessel for the Light in order to have protection. Daily Zohar studies and avoiding negative places and people add to our protection.

For protection from evil eye and evil speech use this:

[11 verses for protection](#)

For protection from all kind of evil and witchcraft use:

<https://dailyzohar.com/wp-content/uploads/2011/01/protection-from-evil-scan.pdf>

<https://dailyzohar.com/daily-zohar-2475/>

The Zohar refers to the Talmud that teaches us how to connect to Joseph to block evil eyes.

Source: Berakhot 55b

<https://www.sefaria.org/Berakhot.55b.12?lang=bi>

Another began and said: One who enters a city and fears the evil eye should hold the thumb [zekafa] of his right hand in his left hand and the thumb of his left hand in his right hand and recite the following: I, so-and-so son of so-and-so, come from the descendants of Joseph, over whom the evil eye has no dominion, as it is stated: “Joseph is a fruitful vine, a fruitful vine by a fountain [alei ayin]; its branches run over the wall” (Genesis 49:22). Do not read it as alei ayin; but rather, read it as olei ayin, who rise above the eye and the evil eye has no dominion over him. Rabbi Yosei, son of Rabbi Ḥanina, said: Derive it from here, from what is stated in Jacob’s blessing of Joseph’s sons: “And let them grow like fish into a multitude in the midst of the earth” (Genesis 48:16): Just as fish in the sea are covered by water and the evil eye has no dominion over them as they cannot be seen, so too the offspring of Joseph, the evil eye has no dominion over them. And if he is concerned about his own evil eye, lest it damages others, he should look at the side of his left nostril.

Graves are painted in blue for protection

125. כְּזוֹנָא דְּא בַר זָשׁ דְּלִבִּישׁ צִיצִית, אֲתַעְבִּיד בְּכֹל יוֹמָא תַמִּים. ת”ם, בְּד’ כְּנָפִים מִתְקַנֵּן כַּדְקָא יְאוּת. י”ם, בְּהֵוֹא תְכֵלֶת דְּזוֹנָא, דְּשִׁבְעִין דְּרִגְזִין דְּיִבְמָא, סִטְרָא בִישׂא כַד אֲסִתְכַל בְּהֵאִי בַר זָשׁ לֹא יְכִיל לֵאבְאֵשׂא 125. כְּמוֹ זֶה בֶּן אָדָם שְׁלוּבֵשׁ צִיצִית, נַעֲשֶׂה בְּכֹל יוֹם תַּמִּים. ת”ם, בְּאַרְבַּע כְּנָפִים מִתְקַנּוֹת כְּרָאוּי. י”ם, בְּאוֹתוֹ תְכֵלֶת שֶׁל הַדָּג שֶׁל שִׁבְעִים דְּרָגוֹת הַיָּם, צַד הָרַע בְּשִׁמְסִתְכֵל בְּאָדָם זֶה לֹא יִכּוֹל לְהַזְיִקוּ בְּעֵין הָרַע, וְאִזּוּ הוּא

תם י"ם עם ה' אלהיו ממש בתקון אחד, הוא למעלה, והוא למטה.

לית בעינא בישא. וכדין איהו תם י"ם, עם יי אלהיו ממש, בתקונא זודא, איהי לעילא, ואיהו לתתא.

126. אחר כך מסתלקת היא לתוך דרגות עליונות. גם כך הבן אדם עולה הוא אחר כך בתפלין לתוך דרגות עליונות. ועל זה תמים תהיה עם ה' אלהיו, עמו ודאי. ודאי בשעה אחת, ברגע אחד, היא מתקנת למעלה, ובן אדם מתקן למטה.

126. לבתר אסתלקת איהי זו דרגין עלאין. אוף הכי בר נש, אסתלק איהו לבתר בתפלין, זו דרגין עלאין. ועל דא תמים תהיה עם יי אלהיה, עמיה ודאי. ודאי בשעתא זודא, ברגעא זודא, איהי אתקנת לעילא, ובר נש אתקן לתתא.

127. אמר רבי אילאי, כל אלו של כאן, כמו זה מתקנים להיות כל אחד תמים עם ה'. ועל סוד זה, במדבר הזה יתמו. אם תאמרו שבשנאמר, לרע נאמר – כך זה בודאי, שהיה להם להיות כל אחד תמים עם ה' בארץ הקדושה, מקום שה' שרוי שם, להיות פנים בפנים באחד עמו, וכעת כל אחד היה תמים במדבר זה לחוץ, מקום רחוק משם, שלא יסתכל פנים בפנים אתו להיות עם ה' בראוי. ושם ימותו, כמו שראיתם שעושים בכל יום.

127. אמר רבי אילאי, כל אלין דהכא, כנונא דא מתקנן, למהוי כל זוד תמים עם יי. ועל רזא דא, במדבר הזה יתמו. אי תימרון דכד אתמר לביש אתמר, הכי הוא ודאי, דהוה לון למהוי כל זוד תמים עם יי בארעא קדישא, אתר דיי שארי תמן, למהוי אפין באפין כוונא עמיה, והשתא כל זוד הוי תמים במדברא דא לבר, אתר רוזיק מתמן, דלא יסתכל אנפין באנפין בהדיה למהוי עם יי פדקא יאות. ושם ימותו, כמה דנומיתון דעבדין בכל יומא.

128. אשרי חלקכם, חברים קדושים, שזכותם לכל זה. שתי מערות אלה אחרות שלכם, שלא תמצאו כל זה שם, שהם תוף ישיבת משה יושבים מרחוק. ועל זה כתוב במשה, (במדבר יב) ענו מאד מכל האדם. ונביא עליון קבלם לישיבתו מיום שהתר לראות כל זה עד אותה שעה שבעה ימים. והרי לא היו מסתכלים בעולם הזה כלום.

128. זכאה זולקכון זובריא קדישין, דזכיתון לכל האי. הני תרי מערתי אזורגין דילכו, דלא תשכחו כל דא תמן, דאינון זו מתיתבתא דבושה, יתבי מרוזיק. ועל דא כתיב במשה, (במדבר יב) ענו מאד מכל (דף קס"ד ע"א) האדם. ונביאה עלאה, קביל לון למתיתבתא דיליה, מיומא דשארי למזומי כל דא, עד הדיא שעתא שבעה יומין. והא לא הוו מסתכלין בהאי עלמא כלום.

129. אמר לו רבי אילאי, צדיקים קדושים, אמר לכם דברים ששמעתם. ודבר ראשון בשתדעו מדידת המשחה בשם חקוק מפרש, תדעו (שאף על גב) שבצלאל הוא רביעי של אורות עליונים, שכתוב (שמות לא) ואמלא אתו רוח אלהים בחכמה ובתבונה ובדעת. מי שלא הסתכל, רואה ונפקח.

129. אמר לון רבי אילאי, זכאין קדישין, אימא לכו מלין דשמעתון. ומלה קדמאה פד תנודעון מדידו דמשזזתא, בשמא גליפא מפרש, תנודעון (ואף על גב) דבצלאל רביעאה איהו, דנהורין עלאין. דכתיב, (שמות לא) ואמלא אותו רוח אלהים בזכמה ובתבונה ובדעת. מאן דלא אסתכל זומי ואתפתוז.

130. מי שלא הסתכל באותם שלשה דברים טמירים, מה למעלה מה למטה וכו', עתיד הוא להפקח בתורה ולפקח בה עיניו. עץ של שמונה עשר, שדרת הבן אדם, בשמתבופף

130. מאן דלא אסתכל, באינון תלת מלין טמירין, מה לעילא, מה לתתא וכו'. זמין איהו לאתפתוזא באורייתא, ולפקוזא עינין בה. אילנא דתמני סרי, שדרתו דבר נש, פד כפיף קמי מאריה, זקוף ויתקייים

לפני רבוננו, יזקף ויעמד לתחית המתים. אם לא כופף במודים, נעשה נחש, ואין לו תקומה לאותו הזמן.

131. מי שנכנס לבין שני כרובים פנימה, מי שנכנס שעור שני פתחים לתוך בית הכנסת, נדבק ברבוננו, ורצונו נעשה. מי שמעין בתפלתו ומסתכל בה, רחוק מרצונו ששואל. קרבן התינוק פשמקריב אדם בנו לבית ספר או למילה, זה קרבן שלם להתקבל. מכאן ולהלאה, אהובים, לכו.

132. אלעזר בני, יפה אמרת כפי מה שלמדתי. אבל חס ושלום, שאף על גב שרחל הייתה עקרה באותו זמן, יעקב חכם הייה. ואלמלא לא ידע יעקב שלא אשתו, לא קבר אותה במערה להתחבר עמו בחבור אחד, ויקבר אותה מחוץ לארץ. אבל את לאה הכניס לתוך הארץ, ורחל שם בחוץ. מת יעקב, נקבר בתוכה בחבור אחד.

133. כמו שעשו כל שאר האבות, גם בן אדם. מתה חיה בתחלה, וקברה שם, ושם ידע אדם שזה מקום ראוי לו. מת אדם, נקבר בתוכה בחבור אחד. מתה שרה, נקברה שם, וחיה ראתה ושמתה לקראתה וקמה וקבלתה. שעור חיה לגבי שרה, שעור של שתי אמות ולא יותר. מת אברהם, נקבר ליד שרה בחבור אחד. מתה רבקה, נקברה שם, ושרה ראתה וקמה וקבלתה. מת יצחק, נקבר אתה בחבור אחד. מתה לאה, נקברה שם, ורבקה ראתה וקמה וקבלתה. מת יעקב, התחבר אתה בחבור אחד. וכלם זכר ונקבה כאחד בחבור אחד.

134. סודרם איך שוכנים? נשים ליד נשים, וזכרים ליד זכרים. אדם בראש, חיה סמוכה לו. שרה ליד חיה. אברהם סמוך לשרה. יצחק סמוך לאברהם. רבקה סמוכה ליצחק. לאה סמוכה לרבקה. יעקב סמוך ללאה. נמצא אדם בצד זה ויעקב בצד זה, זה ראש וזה סוף.

לתזוית מתייא. אי לא כפיף במודים, אתעביד זוויא, ולית ליה תקומה לההוא זמנא. מאן דעאל בין תרין כרובים לגו.

131. מאן דעאל שיעור תרין פתוזין, לגו בי כנשתא, אתדבק במאריה, ורעותיה אתעביד. מאן דמעין בצלותיה, ואסתכל בה, רוזיק מרעותיה השאיל. קרבנא דרבנא, כד קרב בר נש בריה לבי ספרא, או למילה, דא קרבנא שלים לאתקבלא. מכאן ולהלאה רוזימין, זילכו. (חסר)

132. אלעזר ברי, שפיר קאמרת, כפום מה דאוליפת. אבל זוס ושלום, דאף על גב דרוזל הות עקרא בההוא זמנא, יעקב זוכים הוה. ואלמלא לא ידע יעקב, דלאה אנתתיה, לא קביר לה במערתא, לאתזבירא בהדיה, בזבירא זודא, ויהא קביר לה לבר מארעא. אבל ללאה אעיל לה זו ארעא, ולרוזל שוי לבר. מית יעקב, אתקבר בצווה, בזבירא זודא.

133. כמה דעברו כל שאר אבהן, אוף הכי אדם. מתה זווה בקרבמיתא, אתקברת תמן. ותמן ידע אדם, דהאי דוכתא אתזווי ליה. מית אדם, אתקבר בצווה בזבירא זודא. מתה שרה אתקברת תמן, וזווה זמאת, וזודאת לקבלה, וקמת וקבלה לה. שיעורא דזווה לגבי שרה, שיעורא דתרין אמין, ולא יתיר. מת אברהם, אתקבר לגבי שרה, בזבירא זודא. מתה רבקה, אתקברת תמן, ושרה זמאת, וקמת וקבלת לה. מת יצחק, אתקבר בהדיה בזבירא זודא. מתה לאה, אתקברת תמן, ורבקה זמאת, וקמת, וקבלה לה. מת יעקב, אתזביר בהדיה בזבירא זודא. וכלהו דכר ונקבא כזודא, בזבירא זודא.

134. סודרא דלהון הין שכני. נשין לגבי נשין, ודכורין לגבי דכורין. אדם ברישא, זווה סמיה ליה. שרה לגבי זווה. אברהם סמיה לשרה. יצחק סמיה לאברהם. רבקה סמיה ליצחק. לאה סמיה לרבקה. יעקב סמיה ללאה. אשתכוז אדם בסטרא דא, יעקב בסטרא דא, דא רישא, ודא סיפא.

135. בספר שלמה המלך הוא פראוי, וכך זה: אדם וחוה בתחלה, ושרה ואברהם סמוכים להם. יצחק ורבקה לזוית אחרת, בדרך ישר בשורה אחת. יעקב ולאה באמצע. ואותם נשים ליד נשים, וזכרם ליד זכרים. ואדם וחוה, שרה ואברהם, יעקב ולאה, רבקה ויצחק. אדם בצד זה, ויצחק בצד זה, ויעקב באמצע. יצחק ליד אביו לא דרך העולם. ועם כל זה יעקב צריך באמצע.

135. בספרא דשלמה מלכא איהו כדקא יאות והכי הוא, אדם וזוהו בקדמיתא. ושרה ואברהם סמוכי לון. יצחק ורבקה לזוית אחרת, בארז מישר בשורה זורא. יעקב ולאה באמצעיתא. ואינון גשין לגבי גשין. ודכורין לגבי דכורין. ואדם וזוהו, שרה ואברהם, יעקב ולאה, רבקה ויצחק. אדם בסטרא דא, ויצחק בסטרא דא, ויעקב באמצעיתא. יצחק לגבי אביו לאו ארזו עלמא. ועם כל דא יעקב אצטריך באמצעיתא.

136. ובכל הזוגות הללו, כמו שנקברו – כך יקומו וכך ימצאו. לאה תשמח עם משיח בן דוד שיצא ממנה לפנים. רחל תשמח במשיח בן יוסף שיצא ממנה מחוץ לירושלים, והכל למקומותיהם.

136. ובכל אינון זוגין, כמה דאתקברו, הכי יקומו, והכי ישתכזזו. לאה תזודי בהדי משיחו, בריתה דדוד, דנפיק מנה לגו. רחל תזודי בהדי משיחו, בריתה דיוסף, דנפיק מנה לבר מירושלם. וכלא לדוכתייהו.

137. אלה כאן ואלה כאן. שהם (מגדלים) מרגליות של אבן טובה בלם. בין כל המגדלים יש מגדל אחד של אבן טובה באמצע, וזה עולה לרום הרקיע, ולא נראה בעת, עד אותו זמן שיתגלה. ראש הישיבה ראה אותו, והיה רשום שם פסוק זה למעלה, (משלי יח) מגדל עז שם ה' בו ירוץ צדיק ונשגב. ופרש ראש הישיבה פסוק זה, מגדל עז – זו בנסת ישראל. בו ירוץ צדיק – בו רצון הצדיק תמיד. ועל זה, ונשגב אותו מגדל שלא יפל לעולמים כמו שהיה.

137. אלין הקא ואלין הקא. דאינון (ס"א מגדלין) מרגלאן דאבן טבא פלהו. בין פלהו מגדלין אית זוד מגדל דאבן טבא באמצעיתא. ודא סליק לרום רקיעא, ולא אתזוזי השתא, עד ההוא זמנא דיתגלי. רב מתיבתא זומא ליה, והיה רשום ביה לעילא האי קרא, (משלי יח) מגדל עז שם ה' בו ירוץ צדיק ונשגב. ופריש רב מתיבתא קרא דא, מגדל עז: דא בנסת ישראל. (דף קס"ד ע"ב) בו ירוץ צדיק: ביה רעותיה דצדיק תדיר. ועל דא, ונשגב ההוא מגדל, דלא ינפול לעלמין, כמה דהיה.

138. ורבי פרוספדאי חמוד הלב פרש פסוק זה עד שלא הסתלק, ופרש יפה. מגדל עז – זו תבה. וספר תורה שהוא עז, לשים בו, ולהוציאו מתוך ההיכל, דמות היכל הפנימי, שממנו יצאה תורה, ואותו מגדל שם ה' הוא ודמותו, וצריך בשש דרגות.

138. ורבי פרוספדאי זומיד לבא, פריש האי קרא עד לא אסתלק, ופריש שפיר. מגדל עז: דא תיבה, וספר תורה דאיהו עז, לשואה ביה, ולאפקא ליה מגו היכל, דיוקנא דהיכל פנימאה, דמניה נפקא תורה, וההוא מגדל שם ה' איהו, ודיוקנא דיליה ואצטריך בשית דרגין.

139. בו ירוץ צדיק, במאן. במגדל, או בספר תורה. אלא קרא דריש בהאי ובהאי. כד דרש במגדל, אצטריך צדיק דא דליהוי זון הכנסת, וכאה דקשוט, ודיוקנא דצדיק עלאה. כד דריש לספר תורה, מאן דסליק לספר תורה למקרי אורייתא, אצטריך צדיק.

139. בו ירוץ צדיק, במאן. במגדל, או בספר תורה. אלא קרא דריש בהאי ובהאי. כד דרש במגדל, אצטריך צדיק דא דליהוי זון הכנסת, וכאה דקשוט, ודיוקנא דצדיק עלאה. כד דריש לספר תורה, מאן דסליק לספר תורה למקרי אורייתא, אצטריך צדיק.

תורה לקרא בתורה, צריך צדיק, וצדיק נקרא. מי נקרא צדיק מכלם? הששי שעולה מאותם שבעה. אמר רבי שמעון, ודאי שהוא לא עולה כל ימיו, אלא ששי לאותם שעולים. בו ירוץ צדיק, בספר תורה ירוץ דברי צדיק זה. ונשגב ממה? מפחד מלאך המות, שהרי מאריך ימים. ונשגב שלא ינזק לעולם.

וצדיק אקרי. מאן אקרי צדיק מפלהו. שתיתאה, דסליק מאינון שבעה. אמר רבי שמעון, ודאי, דאיהו לא סליק כל יוביו, אלא שתיתאה לאינון דסלקין. בו ירוץ צדיק, בספר תורה ירוץ דברי צדיק דא. ונשגב ממאן. מדוזילו דמלאך המות, דהא אוריה יובין. ונשגב דלא יתנזק לעלמין.

140. באותו מגדל שעולה בין אותם מגדלים קים אור אחד בדמות ספר תורה. כשבאה אותה צפור, לוקחת אותו מגדל ממקומו, ועומדת תוך אמצע העזרה תוך בנפי הכרובים הנה. (ומה שהיה), רומז לרום השמים נשפל ונכנס תחת אותם כרובים, וחומותיו בין ראשי הכרובים.

140. בההוא מגדל דסלקא בין אינון מגדלין, קיימא נהירו זוד, בדיוקנא דספר תורה, כד אתי ההוא ציפרא, נטלא ההוא מגדל מאתריה, וקאים זו אמצעיתא דעזרה, זו דרפי דכרובים הוה. (ס"א ומה דהוה). רומיה לרום שמיא מאיך ועאל תזוזת אינון כרובים, ושורוי בין רישי כרובים.

141. שלש מאות פתחים שם, בפתח האמצעי עומד מאור זה, דמות ספר תורה, בו עתיד מלך ישראל לקרא בפרשת הקהל, וזה יהיה מלך המשיח, ולא אחר.

141. תלת מאה פתוזין תמן, בפתוזא דאמצעייתא, קיימא נהירא דא, דיוקנא דספר תורה, ביה זמין מלך ישראל למקרי בפרשת הקהל. ודא ליהוי מלכא משיחוא, ולא אזורא.

142. ובאותו ספר תורה של אותו אור, אי חסיד קדוש, אשרי מי שמפיו ישמעו קול נעיונות של דבריו מאותם דברים שתומים שפרש בתורה. בכל ראש חדש ושבתות ומועדים וחגים, בשרוצים כל בני הישיבה לעלות למעלה לתוך ישיבת הרקיע, כלם מתכנסים אל מלך המשיח, והוא מפרש דברים, ומתוך מתיקות דבריו בערגה עולים. כל עשרת הדברים גנוזים לך מאותם דברים שפרש ליום של השאלות שלך.

142. ובההוא ספר תורה דההוא נהירו, אי זוסידא קדישא, זכאה איהו דמפומיה ישמעו, קל זעימו דמלוי מאינון מלין סתימין דפריש באורייתא. בכל ריש ירוזי, ושפתי ומועדייא זמנייא, כד בעאן כל בני מתיבתתי לסלקא לעיקא לגזו מתיבתא דרקיעא, כלהו מתכנפי לגבי מלכא משיחוא, ואיהו פריש מלין, ומגזו מתיקו דמלוי בתיאובתא, סלקין. כלהו עשר מלין, גניזין לך מאינון מלין דאיהו פריש, ליומא דשאלתין דילך.

143. בשעומד אותו מגדל באמצע העזרה ופתח זה פותח, פותחים אותם כרובים פיהם, ופורשים בנפיהם, ומאיר אור עליון על אותו פתח. ואותו ספר תורה נפתח, ואותם כרובים פותחים ואומרים: (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגו'. נסגרים הפתחים, וספר התורה נגלל.

143. כד קיימא ההוא מגדל באמצעו דעזרה, ופתוזא דא פתוז, פתוזין אינון כרובין פומיהו, ופרישי דרפייהו, ונהיר עלאה על ההוא פתוזא. וההוא ספר תורה פתיז, ואינון כרובים פתוזי ואמרי (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגו'. סגירו פתוזין, וספר תורה אתגליל.

144. מי ראה אור המאיר של אותו ספר תורה, בלו אור מאיר, אותיות שלו, שלקבות אש מארבעה גונים שהם מעולם עליון, כלם

144. מאן זמא, נהירו דנהירא דההוא ספר תורה, כוליה נהירא דנהיר, אתון דיליה, שלהובי דאשא

בולטים ונוצצים, אין מי שיכול לעמד בהם פרט למשיח.

מד' זוני, דאינון דעלמא עלאה, פלהו בלטי ומנצצי, לית מאן דיכיל למיקם בהו, בר משיזו.

145. נסגר פתח זה, וכרובים שוככים, ואותו מגדל פורח ועומד במקומו בין שאר המגדלים.

145. סגיר פתוזא דא, כרובים משתככי. וההוא מגדל פרוז, וקיימא באתריה בין שאר מגדלין.

146. באותו פתח אמצעי יש עטרת פז עליונה ונכבדה גנוזה, שלא נראית בעת, גלופה וחקוקה בכל מיני אבנים יקרות, ועתידה להיות על ראש מלך המשיח בשעולה באותו מגדל, ושני נשרים, זה מצד זה וזה מצד זה, לוקחים אותו בידיהם.

146. בההוא פתוזא דאמצעיתא, אית עטרה דפז עלאה ויקרא גניא, דלא אתוזוי השתא, גליפא ומזוקקא בכל זיני אבני יקר, וזמינא למיהוי על רישא דמלכא משיזוא, כד סליק בההוא מגדל, ותרין נשרין, דא מסטרא דא, ודא מסטרא דא, נטלי ליה בידייהו.

147. בשעולה מלך המשיח, מתתקנים הנשרים, ולוקחים עטרה זו בשעה שיתחיל לקרא, ופתח פתח אחר, ומשם תצא אותה יונה ששלח נח בימי המבול, שכתוב (בראשית ח) וישלח את היונה. היונה, אותה הנודעת, ולא דברו בה הקדמונים ולא ידעו מה היא, אלא מפאן יצאה ועשתה שליחותה.

147. כד סליק מלכא משיזוא, מתתקנין נשרין, ונטלי עטרא דא, בשעתא דישרי למקרי, יתפתוזו פתוזא אזורא, ומתמן תפוק ההיא יונה, דשדר גזו בימי טופנא, דכתיב, (בראשית ח) וישלחו את היונה, היונה: ההיא דאשתמודעא, ולא מליכו בה קדמאי, ולא ידעו מה היא, אלא מהכא נפקת, ועבדת שליחותא.

148. ובשעה שכתוב ולא יספה עוד, לא ידע בר גש לאן אולת, והיא תבת לאתרה, ואתגנזות בפתוזא דא ואיהי תטול עטרה בפומהא, ותשוי על רישיה דמלכא משיזוא, מטי ולא מטי, וכדין כתיב, (תהלים כא) תשית לראשו עטרת פז.

148. ובשעתא דכתיב ולא יספה עוד, לא ידע בר גש לאן אולת, והיא תבת לאתרה, ואתגנזות בפתוזא דא ואיהי תטול עטרה בפומהא, ותשוי על רישיה דמלכא משיזוא, מטי ולא מטי, וכדין כתיב, (תהלים כא) תשית לראשו עטרת פז.

149. וכיון שיקרא מלך המשיח בספר תורה, יקומו שני נשרים, זה מפאן וזה מפאן, ויונה מתכופפת, ומלך המשיח יורד, ועטרה על ראשו, עד מדרגה אחרונה. ושני נשרים פורחים למעלה על ראשו, ויונה שבה ועטרה בפיה, ויקבלו אותה שני נשרים אלו.

149. וכיון דיקרי מלכא משיזוא בספר תורה. יקומו תרין נשרין, דא מפאן ודא מפאן, ויונה מאיה, ומלכא משיזוא גוזית, ועטרה על רישיה, עד דרגא בתראה. ותרין נשרין פרוזין לעילא על רישיה, ויונה תבאת (דף קס"ה ע"א) ועטרה בפומה, ויקבלון לה אלון תרין נשרין.

150. דוד המלך נקרא זית רענן לפני הקדוש ברוך הוא, שכתוב (תהלים נב) ואני כזית רענן בבית וגו'. עלה זית – זה מלך המשיח בן דוד. וזהו שרמזה יונה זו בימי נח, שכתוב (בראשית ח) והנה עלה זית טרף בפיה. אותו עלה זית טרף ונחטף לכבודו,

150. דוד מלכא, זית רענן אקרי קמיה קודשא בריך הוא, דכתיב, (תהלים נב) ואני כזית רענן בבית וגו'. עלה זית, דא מלכא משיזוא בריה דדוד. ודא איהו דרמיז יונה דא פיומוי דגזו, דכתיב, (בראשית ח) והנה עלה זית טרף בפיה. ההוא עלה זית, טרף וזוטף

במה? בפיה. שעומדת על ראשו, ומקבל כבוד מיונה זו. ומה שכתוב טָרַף וְלֹא טָרְפָה, (אלא) כְּזֶכֶר הַזֶּה שְׁעוֹשֶׂה חֵיל וּמְנַצֵּחַ. בִּישִׁיבַת הַרְקִיעַ יוֹנָה זָכַר הוּא. מִתּוֹךְ שֶׁנִּקְרָא יוֹנָה כְּתוּב כְּנֻקְבָה, וְכָתוּב כְּזָכַר בְּזִמְנֵי שֶׁמִּקְבֵּל כְּבוֹד זֶה.

151. מְגִדֵּל זֶה בְּשֵׁשׁב לְמִקוּמוֹ, מֵאִיר בְּאוֹר עֵינַי הַשְּׁמֵשׁ, שְׁכָתוּב (תהלים פט) כִּסְאוֹ בְּשֵׁמֶשׁ נִגְדִי, וְאֵף שֶׁכֶּסֶא אַחַר יְהִי לֹו בְּנִסִּים וְאוֹתוֹת גְּדוּלִים. בְּרֵאשׁ מְגִדֵּל זֶה יֵשׁ עוֹפוֹת אֵשׁ (דָּרוֹר) שֶׁמְצַפְצָפִים, בְּשְׁעוֹלָה הַבִּקְרָה, צְפָצוּף שֶׁל נְעִימוֹת, שְׁאִין נֶעֱמֵם וְנִגּוֹן בְּאוֹתָהּ נְעִימוֹת.

152. לְמַעַלָּה מִכָּל מִינִים אַחֲרֵים וְיוֹנִים אַחֲרֵים שֶׁפּוֹרְחִים בְּאוֹר, עוֹלִים וְיורְדִים, יורְדִים וְעוֹלִים, לֹא שׁוֹכְכִים לְעוֹלָמִים. אוֹתוֹת גְּדוּלוֹת וְאוֹתוֹת קִטְנוֹת פּוֹרְחוֹת בִּינֵיהֶם.

153. אִי חֲסִיד קְדוֹשׁ, בְּשִׁעָה שֶׁהֵאוֹתוֹת פּוֹרְחוֹת, רוֹאֶה הָאֵדָם בְּאוֹתוֹת גְּדוּלוֹת. כְּתוּב בְּאוֹר לְפִי שְׁעָה, בְּרֵאשִׁית בְּרֵא אֱלֹהִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ. (וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְהוֹ וְנִבְהוּ וְגו', מִכָּאן חוֹזְרוֹת הָאוֹתוֹת הַגְּדוּלוֹת כְּבַמְחֻלָּה) מִכּוֹת אוֹתוֹת קִטְנוֹת בָּהֶם וּפּוֹרְחוֹת, וְנִרְאֶה מִהֵן כְּתוּב, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וְגו', וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֵת הָאוֹר וְגו'. אַחַר כֵּן חוֹזְרוֹת אוֹתוֹת קִטְנוֹת וּמִכּוֹת בְּאוֹתוֹת גְּדוּלוֹת, וְנִרְאֶה מִהֵן שְׁכָתוּב, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ וְגו'. וְכֵן כָּל מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית, פְּלֹאוֹת גְּדוּלוֹת, וְשִׁמְחָה לְעֵינַיִם מַעֲשִׂים שֶׁל אוֹתוֹת אֱלוֹ. אֲשֶׁרֵי הָעַם שֶׁלְכָל זֶה מְצַפִּים.

154. אִי חֲסִיד קְדוֹשׁ, מִי שֶׁשׁוֹמֵר בְּרִית, שֶׁם אוֹתוֹ אַחֲרָיו, וְהוּא לְהַתְחַלָּה. וְאִם תֹּאמַר, מִי שׁוֹמֵר לְאַחֲרוֹ? הֲרֵי שְׁמִירָה גְדוּלָה וְעֵלְיוֹנָה מִכָּל שֶׁשׁוֹמְרוֹ. וְמִי הוּא? צְדִיק עֲלִיּוֹן בְּאַהֲבָה רַבָּה. נִכְנָס בֵּין צְדִיק וְצְדִיק, וְנִמְצָא שְׁמוֹר מִכָּל הַצְּדִיקִים. אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁשׁוֹמֵר בְּרִית זוֹ. וְעַל כֵּן יִשְׂרָאֵל נִרְאִים כָּל הַזְּכָרִים שֶׁשׁוֹמְרִים אוֹת בְּרִית זוֹ לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ. מִיְהוּ שֶׁיְכוּל

לִיקְרָא דִּילֵיהּ. בְּמִתָּה. בְּפִיהּ. דְּקִיָּמָא עַל רִישֵׁיהּ, וּמִקְבֵּלָא יְקָר מִהֵאֵי יוֹנָה וְהֵאֵי דְכָתִיב טָרַף, וְלֹא טָרְפָה, (אלא) כְּזֶכֶר זֶה דְעֵבִיר זֵוִילָא וְנִצְוֹ. בְּמִתִּיבְתָא דְרְקִיעַ, יוֹנָה דְכַר הוּא, מִזֵּו דְאֶקְרִי יוֹנָה, כְּתִיב כְּנֻקְבָא, וְכָתִיב כְּזָכַר זֶה, בְּזִמְנֵי דְמִקְבֵּלָא יְקָר (חֲסֵר) דָּא.

151. מְגִדֵּל דָּא כַּד תֵּב לְאַתְרֵיהּ, נִהִיר כְּנִהִירוֹ דְעֵינָא דְשִׁמְשָׁא, דְכָתִיב, (תהלים פט) כִּסְאוֹ בְּשֵׁמֶשׁ נִגְדִי. וְאֵף דְכָרְסִיָּא אֲזוּרָא לִיהוּי לִיהּ בְּנִסִּין וְאֵתִין רַבְרַבִּין. בְּרִישׁ מְגִדֵּל דָּא, אֵית עוֹפוֹן דְנֹר (דְרוֹר) דְקָא מְצַפְצָפָאן, כַּד סְלִיק צְפָרָא, צְפָצוּף דְנְעִימוֹ, דְלִית נְעִימוֹ וְנִגּוֹן כִּהוּא נְעִימוֹ.

152. לְעִילָא מִכָּלְהוּ, זֵינִין אֲזוּרִין, וְשִׁפְזִינִין אֲזוּרִין, דְקָא פְרוּזִין בְּאוֹרָא, סְלִקִי וְנִזְוִתִי, נִזְוִתִי וְסְלִקִי, לֹא מִשְׁתַּכְּכִין לְעֵלְמִין. אֵתוּן רַבְרַבִּין, וְאֵתוּן זְעִירָן, פְרוּזִין בִּינֵיהוּ.

153. אִי זִוְסִידָא קְדִישָׁא, בְּשִׁעָתָא דְאֵתוּן פְרוּזִין, זִוְמִי בְּרֵי זֵשׁ בְּאֵתוּן רַבְרַבִּין. כְּתִיב בְּאוֹרָא לְפִי שְׁעָתָא, (בראשית א) בְּרֵאשִׁית בְּרֵא אֱלֹהִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ (וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְהוֹ וְנִבְהוּ וְגו', מִהֵכָא אַהֲדִיר אֵתוּן רַבְרַבִּין כְּמִלְקַדְמִין) בְּטִשְׁי אֵתוּן זְעִירָן כִּהוּ, וּפְרוּזִין, וְאֵתוּזִי מִנֵּיהוּ כְּתִיב, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וְגו', וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֵת הָאוֹר וְגו'. לְכַתֵּר מִהֲדָרֵי אֵתוּן זְעִירָן, וּבְטִשְׁי בְּאֵתוּן רַבְרַבִּין, וּמִתוּזִי מִנֵּיהוּ דְכָתִיב, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ וְגו'. וְכֵן כָּל עוֹבְדָא דְבְרֵאשִׁית, פְּלִיאֵן רַבְרַבִּין, וְזוּדוֹ לְעֵינִין עוֹבְדָאן דְאֵתוּן אֲלִין, זְכָאָה עֲמָא דְכָל דָּא מוּזְכָּאן.

154. אִי זִוְסִידָא קְדִישָׁא, מֵאֵן דְנִטִיר בְּרִית, שְׁוִי לִיהּ אַבְתְּרוֹי, וְאִיהִי לְקָמָא. וְאִי תִימָא, מֵאֵן נִטִיר לְאֲזוּרָא. דָּא נִטִירוֹ רַב וְעֵלְמָה מִכָּלְהּ, דְנִטִיר לִיהּ. וּמֵאֵן אִיהוּ. צְדִיק עֲלָאָה בְרוּזִימוֹ סִנִּי. עֵאל בֵּין צְדִיק וְצְדִיק. וְאֵשְׁתַּכּוּזוֹ נִטִיר מִכָּל סְטָרִין. זְכָאָה מֵאֵן דְנִטִיר בְּרִית דָּא. וְעַל דָּא יִשְׂרָאֵל, אֵתוּזוּן כָּל דְכּוֹרִין, דְנִטִירִין אֵת קִיָּמָא דָּא, קָמִי מִלְכָּא קְדִישָׁא. מֵאֵן אִיהוּ דְיָכִיל

להזיק לבן שהוא באמצע אביו מכאן, ואמיה מכאן, והוא ביניהם? וזה כשהוא אחרי ה'.

לנוקא לברא, דאיהו באמצעו אבוה מכאן, ואמיה מכאן, ואיהו ביניהם. ודא פד איהו אוזרי יי.

155. בא וראה, אותו רקיע כשנבב בגלגול, מנגן בנגון, ומקול נהמת המים הנובעים לא ידוע אותו נגון. כל אותם האגנים שבארבעה צדדים מתמלאים מנביעת המים שנובעים. מי שהוא בפנים, בשני צדדים עומד שם. אחד בשמחה, שאין שמחה באותה שמחה בעולם, לקים (שם ק) עבדו את ה' בשמחה. ואחד ביראה, שאין יראה באותה יראה בעולם, לקים (שם ב) עבדו את ה' ביראה.

155. תא וזוי ההוא רקיע פד סוזרא בגלגולא מנגנא בנגונא, ומקל נהימו דמיין דנבעין, לא ידיע ההוא נגונא. כל אינון אננין די בארבע סטריין, מכליין מנביעו דמיין דנבעין. מאן דאיהו לגו, בתריין סטריין קיימא תמן. וזד בוזדוה, דלית וזדוה כההיא וזדוה בעלמא, לקיימא (תהלים ק) עבדו את יי בשמחה. וזוד ביראה, דלית דוזילו כההוא דוזילו בעלמא, לקיימא (תהלים ב) עבדו את יי ביראה.

156. מעין מים אחד שנובע מצד מזרח, זהו שאמר יחזקאל הנביא. ממעין זה לא יכולים לסים שבח כל בני העולם. במקום שנוולד שם לצד מזרח, אין עמק ורום שלו אלא זרת, ולא יותר.

156. וזד מעיינא דמייא, דנביע מסטר מזרח, דא הוא דאמר יחזקאל נביאה. מהאי מעיינא, לא יכלין לסימא שבחא כל בני עלמא. באתר דאתייליד תמן לסטר מזרח, לית עומקא ורומא דיליה, אלא זרתא ולא יתיר.

157. כשנובעים המים ועולים, עולים כל מיני מרגליות שבעולם, ולא נופלים בחוץ. בעת נראים בגון אחד, לפי שעה נופלים אלה, והנה עולים אחרים בגון אחר בכל מיני גונים שבעולם. נופלות אותן מרגליות, ולא נופלות בחוץ.

157. פד נבעין מיא וסלקין, סלקין כל זיני מרגלאן דעלמא, ולא נפלין לבר, השתא אתוזוזן בגון וזד, לפום שעתא נפלין אלין, והא סלקין, אוזרנין, כגון אוזרא, בכל זיני גוונין דעלמא. נפלי אינון מרגלאן, ולא נפלי לבר.

158. סביב אותה נביעה סובבים בפתור ופרח, ולא יכולים כל בני העולם לעמד על אותם גונים, כלם שלהבות לזהטות, ולא יכולים להסתפל בהם. לא ידוע חשיבות המעשה. העלים שלהם נוצצים בכמה גונים.

158. סוזרנין דההוא נביעו, וזיזור ושושן סוזריין. ולא יכלין כל בני עלמא למיקם על אינון גוונין, כלהו שלהובין מלהטאן, ולא יכלין לאסתכלא בהו. לא ידיע וזשיבו דעובדא. טרפין דלהון מנצצן בכמה גוונין.

159. מעשה ציור, אמנות רבון העולם, מכסים על שלש מאות ושבעים וחמשה פרושים שתחתיהם, אחר שבכים אחרים לפנים. ואותם שבכים סביב העזרה לפנים.

159. עובד ציור, אומנו דמארי עלמא, וזפיין על תלת מאה ושבעין וזומשה פרושין דתוזותיהו, בתר שבכין אוזרנין לגו. ואינון שבכין סוזר דעזרה לגו.

160. ולמעלה מהם אותן גפנים פרושות, תחת הגפנים אותם פרושים, כלם בכנפים פרושות משלבות אלו באלו. פאן אמר ראש הישיבה, שכל מי שמשתדל באותן גפנים, מאירים פניו כאור השמש.

160. ולעילא מנהון, אינון (דף קס"ה ע"ב) גופנין פרישאן, תוזות גופנין אינון פרושין, כלהו גרפין פרישאן, משלבין אלין באלין. הכא אמר רב מתיבתא, דכל מאן דאסתכל באינון גופנין, מנהרין אנפוי כנהירו דשמשא.

161. אותם שבכים שתוחמים סביב סביב לעזרה, כלם מרקמים בחוטים שמאירים בגונים גדולים, לוחטים בארבעה מיני זהר של אש. שלהבות עולות, וגונים נוצצים, ולפעמים השלהבות שוככות, ואורות וגונים עולים ומכים אלה באלה.

162. ששת אלפים אגנים לגבי אותם שבכים, ארבעה גונים לארבעה צדדים של העזרה. אלה הם גדולים, ונביעת המים החיים בכל הצדדים. והם נופלים באותם אגנים, ונבלעים במקומם, ומים אלה לא יודעים לאן הולכים.

163. באמצע העזרה יקומו כל ישראל ויראו לפני המלך הקדוש. בצד דרום בעזרה זו נולד מעין מים אחד, ונדמה (והתרבה) שישטפו המים את כל העולם. מי שיכנס בהם, יהיו עד הברפים. יכנס בהם גבור גדול, ויכנס בהם עד הברפים. אם תינוק בן יום, עד הברפים. מי ששותה מהם יתחכם, ויתפקח בחכמה.

164. מעין זה יוצא מתוך מרגלית קטנה אחת בכתל דרום. אותם המים נבלעים תוך המקום (תוך המקום הזה), ומשם יצאו החוצה מהמקדש, שעד שיעלו לנחל שטים, ישטפו אותה זמה שילדו המים שבשטים. ועל כך מים אלה בעזרה, בגלל אלו שגראו שם זכרים, היו שותים מהמים, לא נתעוררו לנקבות בבואם להתראות לפני המלך הקדוש. ועוד, שהרי יתפקחו לדעת דברים סתומים של המלך העליון, תוך המקדש הזה כל ההרהורים נשכחו, פרט להרהור של חדות המלך הקדוש.

165. ענף אחד יוצא בתוך אמצע אותו מעין. אמר ראש הישיבה, בשהתקרבותי לאותו ענף שבתוך המעין, עלה ענף למעלה למעלה. כל מה שהתקרבותי – כך עלה. יסוד ושרש אותו ענף אינו רק במים. אותו ענף מכסה עולמות. כל גוני העולם באותם הענפים שלו. פרוי לא ידוע מהו, ולא יכולים לדעת. ואמר ששאל את המשיח על אותו פרי, ואמר, פרי זה

161. אינן שבכין דאתנומן סוזור סוזור דעזרה, כלהו מרקמן, בזוטין דנהרין בגוונין סגיאין, מלהטן בד מיני זהורין דאשא. שלהובין סלקין, וגוונין מנצצין, ולחובין שלהובין משתככי, ונהורין וגוונין סלקין, ובכשי אלין באלין.

162. שיית אלה אגנין, לגבי אינן שבכין, ד' גוונין, כד' סטרין דעזרה, אלין אינן רברבין, ונביעו דמיין זיין בכל סטרי. ואינן נפלי באינן אגנין, ובלעי באתרייהו ואלין מיין לא ידעי לאן אזלין.

163. באמצעו דעזרה, יקומו ישראל, ויתנוון קמי מלכא קדישא. בסטר דרום בעזרה דא, אתייליד זוד מעינא דמיא, ואתרמי (ס"א ואתדמי) (ס"א ואתרבי) דקא ישטפון מיא כל עלמא. מאן דייעול בהו, יהון עד ברפים, ייעול בהו גיבר רב ייעול בהו עד ברפים, אי תינוק בר יומא עד ברפים. מאן דייתי מנייהו יתחכם, ויתפקח בזכמתא.

164. מעינא דא נפיק מגו מרגלא זודא ועירא, בכותלא דדרום. אינן מיין בלעי גו אתרא (ס"א גו אתר דא), ומתמן יפקון לבר ממקדשא, עד דייעלו לנחל שטים, ישטפון ההוא זמה, דאולדין מיא דשטים. ועל דא מיין אלין בעזרה, בגין אינן דאתנוון תמן דכורין. הוון שותאן מן מיא, לא זישי בגנוקבי, במיתיהון לאתנוואה קמי מלכא קדישא. תו, דהא יתפקוון למנדע מלין סתימין דמלכא עלאה, גו מקדשא דא כל הרהורין ישתכוון, בר הרהורא דזודות דמלכא קדישא.

165. ענפא זוד נפיק, גו אמצעו דההוא מעינא. אמר רב מתיבתא, כד קריבנא לההוא ענפא גו מעינא, אסתלק ענפא לעילא לעילא, כל מה דקריבנא, הכי אסתלק, יסודא ושרשא דההוא ענפא לאו איהו אלא במיא. ההוא ענפא זופי עלמין. כל גוונין דעלמא באינן טרפין דיליה. איבא דיליה, לא ידעי מהו. ולא יכלין למנדע. ואמר, דקא שאיל למשיזו על ההוא

גנוז (זכריה ח) לאיש משענתו בידו מרב ימים. מי שזוכה לדעת זה – שיידע.

איבא, ואמר, איבא דא גניז, (זכריה ח) לאיש משענתו בידו מרוב ימים. מאן דזכי למנדע דא, לינדע.

166. רקיע אחד יש על אותו ענף פרוש למעלה. מאותו רקיע הולך טל על גבי אותו מעין, ולא יותר. כשמסתכל אדם על אותו רקיע מרחוק, דומה תכלת יותר קרב, דומה אדם. קרב יותר, דומה ירק. קרב יותר, דומה לבן, שאין בעולם לבן כמותו. טל שהולך ממנו נשאב באותו ענף, ועושה פרי זה ומתגדל. אותו רקיע הוא הולך בגלגול יותר ממה שעינינו יכולות להסתכל.

166. רקיע ווד אית על ההוא ענפא, פריש לעילא. מההוא רקיע, אזיל טלא על גבי מעינא דא, ולא יתיר. כד אסתכל בר נש לההוא רקיע מרחוק, דמי תכלא. קריב יתיר, דמי סומקא. קריב יתיר, דמי ירוק קרוב יתיר, דמי זוור, דלית זוור בעלמא כגנייה. טלא דקא אזיל מניה, אשתאיב בההוא ענפא, ועביד איבא דא, ואתרבי. ההוא רקיעא, איהו אזיל בגלגולא יתיר, ממה דעינינו יכלין לאסתכלא.

167. כל אותם שומרי ברית הקדש (רוצים) שרוצים להראות לפני המלך, שהרי לא נראו אלא בשביל להראות שהם בני מילה קדושה. ועל זה, (שמות כג) יראה כל זכורך, אותם בני ברית קדש. דיק ראש הישיבה, זכורך ולא זכרף, שהרי זכר כתוב, ולא זכור. מה זה זכורך? אלא כל אותם ששמרו ברית קדש ולא חטאו בו, הם היו בני המלך שבכל יום משתבח בהם וזכר אותם תמיד. ועל כן זכורך, ההוא שיש בו ברית קדושה, שזכר אותם המלך בכל יום, שאין שבת לפני המלך העליון (אלא) כמי ששומר ברית זו.

167. כל אינון זטורי קיימא קדישא, (ס"א בעון) דבעון לאתוואה קמי מלכא, דהא לא אתוואון, אלא בגין לאוואה דאינון בני גזירו קדישא. ועל דא, (שמות כג) יראה כל זכורה, אינון בני קיימא קדישא. דייק רב מתיבתא, זכורה, ולא זכרף. דהא זכר פתיב, ולא זכור, מאי זכורה. אלא כל אינון דנטרין קיימא קדישא, ולא זובאן ביה, אינון הוו בני מלכא, דבכל יומא משתבוז בהו ודכיר לון תדיר. ועל דא זכורה, דהוא דאית ביה קיימא קדישא, דדכיר לון מלכא בכל יומא, דלית שבוזא קמי מלכא עלאה, (אלא) כמאן דנטיר קיימא דא.

168. ועל כן צריך להראות שלש פעמים בשנה לפניו. שלש פעמים למה? אלא בגלל אבות הראשונים שקבלו ברית זו ראשונה לכל מצוות התורה, ומשום כך שלש פעמים הם בשנה. אברהם קבל ברית, יצחק קבל ברית, יעקב היה שלם מכלם, ועל כן כתוב בו (בראשית כה) ויעקב איש תם, שלם מהכל.

168. ועל דא בעי דיתוואון תלת זמנין בשתא קבייה. תלת זמנין אמאי. אלא בגין אבהן קדמאי, דקבילו להאי ברית, קדמאה לכל פקודין דאורייתא, ובגין כך תלת זמנין אינון בשתא. אברהם קביל ברית. יצחק קביל ברית. יעקב הוה שלים מכלהו, ועל דא פתיב ביה, (בראשית כה) ויעקב איש תם, שלים מכלא.

169. אברהם נקרא תמים, ולא היה כל כך שלם, אבל תם – שלם מהכל. מה כתוב בנח? (שם ו) איש צדיק תמים היה בדרתיו. היה רשום ברשם קדוש ביניהם. ואמר ראש הישיבה, בכל מקום שכתוב תמים, שרשום ברשם קדוש באות קיום הברית, ומשום

169. אברהם תמים אקרי, ולא הוה כל כך שלים, אבל תם: שלים מכלא. מה פתיב בגנו, (בראשית ו) איש צדיק תמים היה בדרותיו. הוה רשים ברשימו קדישא ביניהו. ואמר רב מתיבתא, בכל אתר דכתוב תמים, דרשים ברשימו קדישא, באת קיימא דברית, ובגין (דף קס"ו ע"א) דנטר ברית, אקרי תמים

שְׁשֹׁמֵר הַבְּרִית נִקְרָא תַּמִּים בְּדַרְתָּיו, מַה שְּׁלֹא
הָיוּ כָּלֶם בְּךָ, שֶׁהֵם מַחְבְּלִים דְּרַבֵּיהֶם.

בְּדוֹרוֹתָיו. מַה דְּלֹא הָיוּ פְּלֵהוּ הָכִי, דְּאִינוּן מִזּוּבְלָן
אֲרוּזֵיהוּ.

170. וְעַל זֶה כְּתוּב אֵת הָאֱלֹהִים הִתְהַלֵּךְ נַח.
וְכִי מִי יִכּוֹל לְלַכֵּת עִמּוֹ? אֲלֵא כָּל מִי שְׁשׁוּמֵר
בְּרִית קֹדֶשׁ, מְזַדְּגָת בּוֹ שְׂכִינָה וְשׁוֹרֵה עָלָיו.
וּמִשׁוּם בְּךָ, (דְּבָרִים יח) תַּמִּים תִּהְיֶה עִם ה' **אֱלֹהֶיךָ.**
תַּמִּים תִּהְיֶה, וְאַחַר בְּךָ עִם ה' אֱלֹהֶיךָ.
בְּזוּג אַחַד. שְׂפִינָן שְׁשׁוּמֵר בְּרִית זוֹ, עִם ה' **לְהוֹיָת,**
וְלֹא נִפְרַד מִמֶּנּוּ.

170. וְעַל דָּא כְּתִיב, אֵת הָאֱלֹהִים הִתְהַלֵּךְ נַח. וְכִי מִאֵן
יִכֹּיל לְמִיִּהָ עִמִּיהָ. אֲלֵא כָּל מִאֵן דְּנִטִיר בְּרִית
קֹדֶשׁ, אֲזִידְוּגָת בֵּיהּ שְׂכִינָתָא, וְשָׂרִיאַת עָלֵיהּ. וּבְגִין
בְּךָ, (דְּבָרִים יח) תַּמִּים תִּהְיֶה עִם יי אֱלֹהֶיךָ. תַּמִּים
תִּהְיֶה, וּלְבַתֵּר עִם יי אֱלֹהֶיךָ. בְּזוּגָא זָדָא. דְּכִינָן דְּנִטִיר
בְּרִית דָּא, עִם יי לְהוֹי, וְלֹא אֶתְפְּרֵשׁ מִנֵּיהּ.

171. בְּאַבְרָהָם כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית יז) הִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי
וְהָיָה תַּמִּים, וְזִירוּ דָּאֵת קִיּוּמָא. הִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי, מִהַכָּא, דְּלֹא
יְהִי גָבֵר בְּתֵר אֶתְתָּא, אֲלֵא קִמְתָּא, אֲרוּז כֶּשֶׁר אִיהוּ.
וְהָא כְּתִיב, (שְׁמוֹת כג) הִנֵּה אֲנֹכִי שׁוֹכֵן מִלְּאָךְ
לְפָנֶיךָ. (שְׁמוֹת לג) וְשָׁכַחְתִּי לְפָנֶיךָ מִלְּאָךְ. לְאַבְרָהָם
שְׁלֹא
הָיָה מְהוּל, דְּחָה אֹתוֹ לְפָנֶיךָ. וְעַל כֵּן לֹא כְּתוּב
הָיָה תַּמִּים וְהִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי, אֲלֵא הִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי,
שְׁלֹא רָאוּי אֵתָּה עַד שֶׁתִּהְיֶה תַּמִּים. וְכֵן בְּכָלֶם,
כִּינָן שְׂבָן אֲדָם תַּמִּים וְשׁוּמֵר אֹתוֹ, מִיָּד הִיא
לְפָנָיו, וְהוּא אַחֲרֵיהּ, כֶּשֶׁר הוּא לְזוּה. לְחֶסְרוֹן
מַה כְּתוּב? (שְׁמוּאֵל א טו) כִּי שָׁב מֵאַחֲרַי.

171. בְּאַבְרָהָם כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית יז) הִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי וְהָיָה
תַּמִּים, וְזִירוּ דָּאֵת קִיּוּמָא. הִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי, מִהַכָּא, דְּלֹא
יְהִי גָבֵר בְּתֵר אֶתְתָּא, אֲלֵא קִמְתָּא, אֲרוּז כֶּשֶׁר אִיהוּ.
וְהָא כְּתִיב, (שְׁמוֹת כג) הִנֵּה אֲנֹכִי שׁוֹכֵן מִלְּאָךְ
לְפָנֶיךָ. (שְׁמוֹת לג) וְשָׁכַחְתִּי לְפָנֶיךָ מִלְּאָךְ. לְאַבְרָהָם
דְּלֹא הָיָה זָיִיר, דְּזוּהָ לִיָּה לְקָמָה. וְעַל דָּא לֹא כְּתִיב
הָיָה תַּמִּים, וְהִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי. אֲלֵא הִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי, דְּלֹא
יֵאֵוֹת אֵתָּה, עַד שֶׁתִּהְיֶה תַּמִּים. וְכֵן בְּכָלֶהוּ, כִּינָן דְּבֵר נִשְׁ
תַּמִּים, וְנִטִיר לִיָּה, מִיָּד הִיא לְקָמִיהָ, וְאִיהוּ אַבְתֵּרָה,
כֶּשֶׁר אִיהוּ לְדָא. לְגֵרְעוּנָא מַה כְּתִיב, (שְׁמוּאֵל א טו) כִּי
שָׁב מֵאַחֲרַי.

172. נַח מְהוּל הָיָה וְתַמִּים, פְּרִיעָה לֹא הָיְתָה
בוֹ, וּמִשׁוּם שְׁלֹא הָיְתָה בּוֹ פְּרִיעָה, מַה כְּתוּב?
אֵת הָאֱלֹהִים, וְלֹא אַחַר הָאֱלֹהִים. לְפָנִים לֹא
הָיָה, מִשׁוּם שֶׁהָיָה מְהוּל. לְאַחֹר לֹא הָיָה,
מִשׁוּם שְׁלֹא נִפְרַע. אִזְ אִיךְ הָיְתָה אֵת הָאֱלֹהִים,
סְמוּךְ לוֹ, וְלֹא יִכּוֹל לְהִסְתַּבֵּל בּוֹ, שְׁלֹא כָּל בְּךָ
כֶּשֶׁר.

172. נַח זָיִיר הָוֵה, וְתַמִּים, פְּרִיעָה לֹא הָוֵה בֵּיהּ, וּבְגִין
דְּלֹא הָוֵה בֵּיהּ פְּרִיעָה מַה כְּתִיב, אֵת הָאֱלֹהִים, וְלֹא
אַחֲרֵ הָאֱלֹהִים, לְקָמָא לֹא הָוֵה, בְּגִין דְּהָוֵה זָיִיר,
לְאַזְזוּרָא לֹא הָוֵה, בְּגִין דְּלֹא אֶתְפְּרַע. אִיךְ הָוֵה. אֵת
הָאֱלֹהִים, סְמוּךְ לִיָּה, וְלֹא יִכֹּיל לְאַסְתַּכְּלָא בֵּיהּ, דְּלֹא
כֶּשֶׁר כָּל בְּךָ.

173. בְּיִשְׂרָאֵל כְּתוּב, (שְׁמוֹת יג) וְה' הִלֵּךְ
לְפָנֶיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן [וְגו'] וְלַיְלָה בְּעַמּוּד
אֵשׁ וְגו'. כִּינָן שְׁאֲמְרוּ יִשְׂרָאֵל (שֵׁם יד) הַמַּבְּלִי
אֵין קָבְרִים בְּמִצְרַיִם וְגו', כִּי טוֹב לָנוּ עַבְדָּא אֵת
מִצְרַיִם – כִּבְיָכּוֹל נַחֲלֵשׁ דְּעָתוֹ. כְּתוּב וַיִּסַּע
מִלְּאָךְ הָאֱלֹהִים הִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל
וַיִּלֶּךְ מֵאַחֲרֵיהֶם. וַיִּסַּע, לְעֲשׂוֹת בְּהֶם נְקָמוֹת.

173. בְּיִשְׂרָאֵל כְּתִיב, (שְׁמוֹת יג) וַיִּי הוֹלֵךְ לְפָנֵיהֶם יוֹמָם
בְּעַמּוּד עָנָן וְלַיְלָה בְּעַמּוּד אֵשׁ וְגו'. כִּינָן דְּאֲמְרוּ
יִשְׂרָאֵל, (שְׁמוֹת יד) הַמַּבְּלִי אֵין קָבְרִים בְּמִצְרַיִם וְגו'. כִּי
טוֹב לָנוּ עַבְדָּא אֵת מִצְרַיִם. כִּבְיָכּוֹל, אֶתְזוּלֵשׁ דְּעָתָא.
כְּתִיב וַיִּסַּע מִלְּאָךְ הָאֱלֹהִים הִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל
וַיִּלֶּךְ מֵאַחֲרֵיהֶם, וַיִּסַּע לְמַעַבְדָּא בְּהוּ זְנוּקְמִין. (חֲסֵר)

174. וְעַל זֶה שְׁמַח הַמְּשִׁיחַ וְשְׁמַח רֹאשׁ
הַיְשִׁיבָה, שֶׁהִתְבַּשֵּׁר בְּזוֹה. וְאָמַר רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה,
שְׁחָרִי דִּיק לְמְשִׁיחַ וְאָמַר, מִנֵּין הָיָה לְדִנְיָאֵל

174. וְעַל דָּא זָדִי מְשִׁיחוֹ, וְזָדִי רַב מְתִיבְתָּא, דְּקָא
אֶתְבַּשֵּׁר בְּדָא. וְאָמַר רַב מְתִיבְתָּא, דְּהָא דִּיִּיק לְמְשִׁיחוֹ
וְאָמַר, מִנָּא הָוֵה לְדִנְיָאֵל דְּקָאֲמַר, (דְּנִיאֵל ה) פְּרִיס

שאמר, (דניאל ה) שבר מלכותך לשנים ונתנה למדי ופרס? מאותן אותיות של ופרסין נשמע לו. וכאן מהו? אמר לו, כך זה ודאי, פרס פריסת מלכותך (שבר מלכותך) הרשעה על ידי משיח אחר, ואחר כך ישלט מלך פרס ויטל ממלכות רבות, וישלט על ארץ הקדש שנים עשר חדשים, וישלט ויהרג רבים ואותו משיח, ואחר כך יפל, ויקבלו את המלכות קדושים עליונים. ועל זה ופרסין, מלך פרס נשמע כאן.

175. אי חסיד קדוש, כמה חדוה על חדוה באותו מעין. באותו מעין מגדלים כל מיני אילנות שהציב הקדוש ברוך הוא בגן עדן, וכלם קימים לרפואה, עלים ופרות וענפים, ולשמחת הלב תמיד. ואין ביניהם רעב ודאגה ואנחה לעולמים. אשרי העם שלכל זה מצפים וכל זה גנוז להם.

176. אמר רבי שמעון, בקרקע המקדש הזה יש מאותן הפלאות. אמר לו, אי רבי, אי רבי, אשרי חלקך שכל זה באותו על גבי אותו מעין רקום, אבל אין מי שיכול להסתכל בו. לפעמים אורו אור, לפעמים חשך, לפעמים גון ארגמן, נוצצים שהעינים לא יכולות להסתכל למעלה. (ההיא) היא ששאלת, חסיד קדוש, מאותו קרקע המקדש, ראש הישיבה לא נפרד ממנו, שהרי גנוז הוא בתוך הירדן, ורחי אמרתי לך מה שאמרתי, אבל נשאל דבר זה, ותדע מה שתדע.

177. ירדן זה נכנס ונמשך זמן אחד בשנה לתוך אותו נהר שיצא מעדן, ולא מאותם ארבעה נהרות שנמשכים ממנו, אלא בו ממש. כיון שהגיע אליו, הוא נמשך ומתפשט ונכנס לתוך הירדן. וכיון שמגיע לתוך קרקע המקדש, נמצא שם שלשה ימים, ולא מתפשט ולא נמשך למקום אחר. ואמר ראש הישיבה, שבשחזור אותו נהר למקומו, משאיר שם כל מיני ציורים שעושה הקדוש ברוך הוא בגן עדן, שאותם ציורים גנוזים תחת מקומם.

פריסת מלכותך ויהיבת למדי ופרס. מאינן אתון דופרסין אשתמע ליה. והכא מאי הוא. אמר ליה, הכי הוא ודאי, פריס פריסת מלכותך וזיבא, על ידי דמשיחו אזורא, ולבתר ישלוט מלך פרס, ויטול מלכוון סגיאין, והוא ישלט על ארעא קדישא תריסר ירוזי, והוא ישלוט ויקטול סגיאין, והוא משיחו, ולבתר יפול, ויקבלון מלכותא קדישי עליון. ועל דא, ופרסין, מלכא דפרס, אשתמע הכא.

175. אי זסידא קדישא, כמה זודוה על זודוה, בההוא מעינא. בההוא מעינא, מגדלא כל זני איכנין, דנציב קודשא בריה הוא בגן עדן, וכלהו קיימי לאסוותא, טרפין ואיבין וענפין, ולזודו לכא תדיר. ולית בינייהו כפנא, ודאגה, ואנחה, לעלמין. זכאה עמא דכל דא מזוכאן, וכל דא גניז לון.

176. אמר רבי שמעון, בקרקע דהאי מקדשא, אית מאלין ם פליאן, אמר ליה, אי רבי, אי רבי, זכאה זולקך דכל דא. בההוא. על גבי ההוא מעינא רקימא, אבל לית מאן דיכיל לאסתכלא ביה, לזמנין גהירו דיליה גהורא. לזמנין זושוכא, לזמנין גוון ארנונא. מנצנן דלא יכלין עינין לאסתכלא לעילא. (ס"א ההיא) היא דשאלת זסידא קדישא, מההוא קרקע דמקדשא, רב מתיבתא לא פריש מניה, דנא גניז איהו זו ירדנא, והא אמניא לך מה דאמינא, אבל נשאל מלה דא, ותנדע מה דתנדע.

177. ירדן דא, עאל ואתמשה זמנא זודא בשתא, זו ההוא נהר דנפיק מעדן, לאו מאינן ארבע נהרין דאתמשכן מניה, אלא ביה ממש. כיון דמטי לגביה, איהו אתמשה ואתפשט ועאל זו ירדנא. וכיון דמטי זו קרקע דמקדשא, אשתכוז תמן תלת יומין, ולא אתפשט ולא אתמשה לאתר אזורא. ואמר רב מתיבתא, דכד אהדר ההוא נהר לאתריה, שביק תמן, כל זני ציורין, דקא עביד קודשא בריה הוא בגן עדן, דאינן ציורין גניזין, דתזוזות הוכתייהו. (חסר)

178. אלה כאן ואלה כאן, ועולים ויורדים במקדם. באותו צד דרום יש שלש מאות וחמשים עמודים מכל מיני מרגליות. ואלה אותם שמאירים תמיד, ונוטפים בשמים נסתרים שלא התגלו מעולם. ארבעה אגנים בכל עמוד ועמוד נעוצים. וכשאותם בשמים נוטפים מאותם עמודים, נופלים בהם, ומתמלאים כל האגנות, ולא יוצאים הבשמים החוצה.

179. מאותם בשמים עתידים לעתיד לבא להקטיר בכל יום קטרת לפני המלך הקדוש, שלא יהיו מכתישת בני האדם. אותם בשמים לא ידוע עקרם, וממה היו, אלא מאותם עמודים שנופלים שם.

180. שני נשרים בכל עמוד ועמוד נוצצים ולהטים בכל הגונים. שבע מאות נשרים הם, פורחים אלה כאן ואלה כאן בגלגול העמודים. בשמסתובבים, לא יכולות העינים להסתכל המקום שבהם.

181. שלש אותיות בולטות ופורחות מפה זה לפה זה. בגלגול העמודים ונשרים. כל אותן אותיות מרקמות באש לבנה וזהב ירק. אלפים ומאה מנורות תלויות בין אותם עמודים, ואלפים ומאה נרות בכל מנורה ומנורה. דולקים ביום, ובלילה דועכים על צער ישראל. בשמגיע הבקר דולקים כלם מעצמם.

182. עד שהיו יושבים, אמרו, הרי ירד הלילה. אמר לו לרבי שמעון, אי חסיד קדוש, אור העולם, קח פנקס של תיק זה, וקח נר וכתב דברים אלו, שהרי הגיע זמננו לפקד כל אחד ואחד לתוף קברו עד חצות הלילה, שהקדוש ברוך הוא נכנס לתוף הגן להשתעשע יחד עם הצדיקים, ואז כל אחד ואחד פורח לשם. ולמחר נהיה אצלך, הואיל ונתנו לנו רשות להשלים דרונו שמשלחים לך. פרחו, ובכה רבי שמעון וגעה.

178. אלון הכא ואלון הכא, וסלקי ונזותי כדקדמיתא. ביהוא סטר דרום, אית תלת מאה וזומשין עמודין, מכל זיגי מרגלאן. ואלון אינון דנהרין תדיר, ונטפין בוסמין טמירין, דלא אתגלו לעלמין. ארבע אגנין בכל (דף קס"ו ע"ב) עמודא ועמודא נעיצין. וכד אינון בוסמין נטפין, מאינון עמודין, נפלי בהו, ואתמליין כלהו אגנות, ולא נפקין בוסמין לבר.

179. מאינון בוסמין, זמינון לזמנא דאתי, לאקטרא בכל יומא קטורתא, קמי מלכא קדישא. דלא יהו מכתישו דבני נשא. אינון בוסמין לא ידיע עקרא דלהו, וממה הו, אלא מאינון עמודין נפלין תמן.

180. תרין נשרין בכל עמודא ועמודא, מתנצנצין מתלהטין בכל גוונין. שבע מאה נשרין. אינון, פרוזין, אלון הכא ואלון הכא, בגלגולא דעמודין. כד אסתורין, לא יכלין עינין לאסתכלא, דוכתא דבהו.

181. תלת אתון בלטין ופרוזין, מפומא דא לפומא דא. בגלגולא דעמודין ונשרין. כל אינון אתון מרקמן באשא זוורא, ודהבא ירוקא. תרין אלפין ומאה מנרתין, תליין בין אינון עמודין. ותרין אלפין ומאה שרזין, בכל מנרתא ומנרתא. דלקין ביממא, ובליילא מתדעכי, על צערא דישראל. כד אתי צפרא, דלקין כלהו מנרבייהו.

182. אדהו יתבי, אמרי הא רמש ליליא. אמר ליה לרבי שמעון, אי זסידיא קדישא, גהירו דעלמא, טול פנקסא דאזמתא דא, וטול שרגא, וכתוב מלין אליון, דהא מטא זמנא דילן, לפקדא כל זוד וזוד לגו קבריה, עד פלגו ליליא, דקודשא בריך הוא עאל גו גנתא לאשתעשעא בהדי צדיקייא וכדין כל זוד וזוד פרוז לתמן. ולמזור גהוי גבר, הואיל ויהבו לן רשו, לאשכלמא דורונא דקא משדרי לך. פרוזי, בכה רבי שמעון וגעה.

183. פתוז ואמר, (משלי ה) אילת אהבים ויעלת זון דדיה ירווק בכל עת באהבתה תשגה אורייתא, גהירו דכל עלמין, כמה ימין, ונזולין, ומקורין, ומבועין, מתפשטי מנה לכול סטרין. מנה כלא, ענה קיימי עלאין ותתאין, גהירו עלאה (ודא) מנה נפקא. אורייתא אורייתא, מה אימא לגבה, אילת אהבים אנת, ויעלת זון (גבי) עילא ותתא רוזימין דילך. מאן יכפי לינקא מנה כדקא יאות. אורייתא אורייתא שעשועים דמארך, מאן יכיל לגלאה, ולמומר סטרין וגזיזין דילך. בכה, ואעיל רישיה בין ברפוי, ונשק לעפרא.

184. אדהכי זומא כמה דיוקנין דזובריא סוזרגיה. אמר ליה, לא תדזול בריה דיוזאי, לא תדזול בויגיא קדישא, כתוב וזדי גו זודה דמארך. כתב כל איזון מלין דשבע בההוא ליליא, ולעא לון, ולהג לון, ולא אנשי מלה. וההוא שרגא גהיר קמיה כל ההוא ליליא, עד דאתא צפרא. כד אתא צפרא, יקף עיניו, וזומא זוד גהירו דהנה גהיר ברקיעא, מאיך עיניו לתתא. אהדר כמלקדמין, וזומא גהירו בכל רקיע, דנהיר וסליק בההוא גהירו דיוקנא דביתא, בכמה ציורין. וזדא רבי שמעון, ולפום רגעה, אנניו ההוא גהורא.

185. אדהכי, הא איזון תרין שליוון אתיין. אשכזוהו רישיה בין ברפוי. אמרו ליה שלכמא עליה דמר, שלכמא למאן דעלאין ותתאין בעאן לאקדמא ליה שלם. קום. קום רבי שמעון וזדא בהו. אמרו ליה, ולא זומית גיזוא דרוזוא דעבד לך מארך, זומית גהירו דביתא ברקיעא. אמר לון זומינא, אמרו ליה ביה שעטא, אפיק תהומא בי מקדשא, ואעבריה קודשא בריה הוא בימא רבא, ומגהירו דיליה, הנה גהיר ברקיעא.

186. אמרו לו, ראש הישיבה דורש בשלומך, והרי יודע שאנו שליחים אליך, וכמה דברים חדשים עתיקים התחדשו בתורה בלילה הזה. אמר להם, בבקשה מכם, אמרו דבר אחד מהם. אמרו, לא נתנה לנו

183. פתח ואמר, (משלי ה) אילת אהבים ויעלת זון דדיה ירווק בכל עת באהבתה תשגה תמיד. תורה תורה, אור כל העולמות, כמה ימים ונחלים ומקורות ומבועים מתפשטים ממך לכל הצדדים. ממך הכל, עליך עומדים עליונים ותחתונים, אור העליון (בזה) ממך יוצא. תורה תורה, מה אמר לפניך? אילת אהבים את, ויעלת חו, (אצל) מעלה ומטה אהבים שלך. מי יזכה לינק ממך פראוי? תורה תורה, שעשועים של רבונך, מי יכול לגלות ולומר סתרים וגניזות שלך? בכה, והכניס ראשו בין ברפוי ונשק את העפר.

184. אדהכי זומא כמה דיוקנין דזובריא סוזרגיה. אמר ליה, לא תדזול בריה דיוזאי, לא תדזול בויגיא קדישא, כתוב וזדי גו זודה דמארך. כתב כל איזון מלין דשבע בההוא ליליא, ולעא לון, ולהג לון, ולא אנשי מלה. וההוא שרגא גהיר קמיה כל ההוא ליליא, עד דאתא צפרא. כד אתא צפרא, יקף עיניו, וזומא זוד גהירו דהנה גהיר ברקיעא, מאיך עיניו לתתא. אהדר כמלקדמין, וזומא גהירו בכל רקיע, דנהיר וסליק בההוא גהירו דיוקנא דביתא, בכמה ציורין. וזדא רבי שמעון, ולפום רגעה, אנניו ההוא גהורא.

185. אדהכי, הא איזון תרין שליוון אתיין. אשכזוהו רישיה בין ברפוי. אמרו ליה שלכמא עליה דמר, שלכמא למאן דעלאין ותתאין בעאן לאקדמא ליה שלם. קום. קום רבי שמעון וזדא בהו. אמרו ליה, ולא זומית גיזוא דרוזוא דעבד לך מארך, זומית גהירו דביתא ברקיעא. אמר לון זומינא, אמרו ליה ביה שעטא, אפיק תהומא בי מקדשא, ואעבריה קודשא בריה הוא בימא רבא, ומגהירו דיליה, הנה גהיר ברקיעא.

186. אמרו לו, ראש הישיבה דורש בשלומך, והרי יודע שאנו שליחים אליך, וכמה דברים חדשים עתיקים התחדשו בתורה בלילה הזה. אמר להם, בבקשה מכם, אמרו דבר אחד מהם. אמרו, לא נתנה לנו

רשות למה שבאנו אליה, אבל דבר חדש היה אליה בעת.

187. פתח ראש הישיבה ואמר, (בראשית יב) ויאמר ה' אל אברהם לך לך מארצך וגו'. זה בשביל שנראה בו אור כמו זה. מי שלא זוכה במקום זה, ילך וימקח עצמו למקום אחר ויזכה בו. עץ שדולק, והאור לא עולה ומאיר בו, ינענעו אותו ויעלה בו האור ויאיר. והיינו עתידים לשמע, אבל בשביל לבא אליה לא רצינו להתעכב. שמח רבי שמעון.

188. אמרו לו, אי חסיד קדוש, כל הדברים שבתוכנו בתורה, דברים קטנים הם בכל דבר ודבר. ואותם דברים קטנים, כמה הם דברים גדולים ועליונים עד שאין להם שעור? שהרי אין בנו ספק, אלא ברור התורה על בריה. וכעת ראש הישיבה פרש דברים סתומים על זה בגלל מה שעקר הנשמה למה לא מאיר במקום זה וזוכה להיות מואר במקום אחר? ועד עתה לא זכינו בזה בשביל לבא אליה.

189. ודבר אחר זכינו לשמע ממנו: רוח שהולכת ערמה באותו עולם בלי בנים, אשתו תעשה כלי לבנותו. מה הטעם? אשתו היא נר שנדלקת ממנו, ושניהם נר אחד היו, אור זה יוצא מאור זה. דעך זה, נדלק מתוך אורו ממש, משום שהיו אור אחד.

190. בעת, רבי, נחזר לדברים הראשונים, ובשנחזר למקומנו נטל רשות מראש הישיבה באותם דברים שנקבל ממנו, ונאמר לפניך. אשרי חלקך שאתה זוכה לאורות נסתרים מכל הצדדים מלמעלה ומלמטה מהעולם הזה ומעולם אחר. אמר רבי שמעון, דבר אחד רציתי לדעת, אם תוכל להודיע לי. נשים באותו עולם אם זכאיות לעלות למעלה, או איך הן שם? אמר לו, אי רבי אי רבי, בזה יש לנו סוד יתר (נכפד) בדי לא לגלות סודות של שם, אבל זה ילך וישל

זוד מלה מנייהו. אמרו, לא אתייהיב לן רשו למאי דאתינן לגברה, אבל מלה זודתא הוה לגברה השתא.

187. פתחו רב מתיבתא ואמר (בראשית יב) ויאמר ה' אל אברהם לך לך מארצך וגו', דא בגין דאתנהרא ביה נהירו פנונא דא. מאן דלא זכי באתר דא, יהך וינטל גרמיה לאתר אוזרא, וזכי ביה. אעא דדליק, ונהורא לא סליק ונהיר ביה, ינענעון ליה, ויסלק ביה נהורא, ונהיר. והוינן זמינן למשמע, אבל בגין למיתי גברה, (דף קס"ז ע"א) לא בעינן לאתעכבא, זודי רבי שמעון.

188. אמרו ליה, אי זוסידא קדישא, כל מלין די בגוון באורייתא, מלין זעירין אינון, בכל מלה ומלה. ואינון מלין זעירין, כמה אינון מלין רברבין ועלאין, עד דלית לון שיעורא. דהא לית בגוון ספקא, אלא ברירו דאורייתא על בורייה. והשתא רב מתיבתא פריש מלין סתימין על דא, בגין דעקרא דנשמתא, אמאי לא נהיר באתר דא, וזכי לאתנהרא באתר אוזרא. ועד בען לא זכינן בהו, בגין למיתי גברה.

189. ומלה אוזרא זכינן למשמע מניה, רוזא דאזכא בערטורא בההוא עקמא בלא בגין, אנתתיה יתעביד ליה מאנא לאתבגא איהו. מאי טעמא. אנתתיה איהי שרגא, דאתדליקת מניה, ותרומיהו שרגא זודא הווי, נהורא דא נפק מנהורא דא, אתדעה דא, אתדליק מגו נהוריה ממש, בגין דזודא נהורא הווי.

190. השתא רבי, נהדר למלין קדמאין, וכד נהדר לאתרין, נטול רשו מרב מתיבתא, באינון מלין דנקבל מניה, ונימא קפרי. זכאה זולקרה, דאת זכי לנהורין סתימין, מכל סטרין, מעיקא ומתתא, מיהאי עקמא, ומעקמא אוזרא. אמר רבי שמעון, מלה זודא בעינא למנדע, אי תיכול לאודעא לי. נשין בההוא עקמא, אי זכאין לסלקא לעיקא, או היה אינון תמן. אמר ליה, אי רבי אי רבי, בדי אית לן רוא יתירא (ס"א יקורא). בגין דלא לגלאה סטרין דתמן, אבל דא יהך ויטול רשו, ונימא לך. אדהכי פרוז זוד, ואתכסי מנייהו, ואזל ליה.

רשות, ונאמר לך. בין כך פרח אחד והתבססה מהם והלך לו.

191. ולפי שעה שב אליהם. אמר להם, עתיד הייתי להפנס, והיו כלם בעטור אחד, שדנו דין בן אדם אחד שעמד על פתח הגן עדן, ואותם כרובים אחזו בו, ולא נתנו אותו להפנס שם, והיה בצער ביניהם, וצוח צוחות על גבי הפתח, ושמעו כל הצדיקים ששם, וכעת היו מתכנסים כל בני הישיבה להפנס אל מלך המשיח לעין בדינו. ובאתי להודיע לכם, וזה חברי הצטרף ללכת לשם, שפרזו העבר בכל אותם בני הישיבות שיהיו מתכנסים בעת לפני המשיח. לקח פתקה אחת ונתן לרבי שמעון. אמר, קח את זה וענן במה ששם עד שנבא אליך. ופרחו שניהם.

192. ורבי שמעון לקח הפתקה וראה מה שראה בסודות ששם כל אותו יום. בלילה ראה נר, ונפלה עליו שנה, ונרדם עד הבקר. כשהאיר היום קם, ופרחה אותה פתקה ממנו, והנה שניהם באים. אמר לו, עמד רבי, אשרי חלקך. עמד. בגללך ראינו וזכינו לכמה סתרים עליונים, במה חדוה הראו לנו בשנתנו רשות לגלות לך כל מה שאתה רוצה. ראש הישיבה העליונה יצא אלינו ואמר: שאלו בשלום בר יוחאי, מקומו של בר יוחאי הרי פנוי לו מבמה ימים, אין מי שיקרב אליו, אשריו

193. רבי רבי, בשפרחנו ממך (בשבילך), נכנסנו וראינו כל בני הישיבות שהרי מתכנסים לתוף היכל אחד ששם המשיח, ודנו דין של אותו אדם שעמד על הפתח, ששמו אין לנו רשות לגלות. הצטער רבי שמעון על זה. אמר לו, אל תצטער רבי על זה, אתה תדע בלילה הזה בחלומך. אבל דין דנו עליו, שגזר משיח שיהיה אותו אדם בחוץ באותו צער ארבעים יום, ולסוף ארבעים יום יצערו אותו בדין בצער הגיהנם שעה וחצי.

191. ולפום שעתא תב לזבייהו, אמר לון, זמינא הוינא למיעאל, והוו פלהו בעטורא זודא, דדייני דינא דזוד בר נשי, דקאים על פתוזא דגן עדן, ואינון פרובין אזוידו ביה, ולא שבקו ליה למיעאל תמן, והוה בצערא בינייהו, וצווזו צווזין על גבי פתוזא, ושמעו פולהו צדיקייא דתמן, והשתא הוו מתכנפי כל בני מתיבתא, למיעאל לגבי מלכא משיזוא, לעיינא בדיניה. ואתינא לאודעא לכו, ודא זוכראי אצטריף למהר תמן, דכרוזא הוה אעבר בכל אינון בני מתיבתא, דליהוון כנישין השתא קמי משיזו. זטל פתקא זודא, ויהב לרבי שמעון. אמר, טול דא, ועיין במה דתמן, עד דייתי גבה, פרוזו תרווייהו.

192. ורבי שמעון זטל פתקא, וזומא מזה דזומא, ברזין דתמן, כל ההוא יומא. בליליא זומא שרגא, ונפיל ביה שינתא, ודמהר עד צפרא. כד גהר יממא, קם ופרוז והוא פתקא מניה, והא אינון תרווייהו אטיין, אמר ליה, קום רבי, זכאה זזולקה, קום. בגינה זזמינן וזכינן לכמה סתרין עלאין, במה זודוה אזויו לן, כד יהבו רשו לגלאה לך, כל מה דאת בעי. ריש מתיבתא עלאה נפק לגבן, ואמר, שאילו בשלמיה דבר יוזאי, אתריה דבר יוזאי, הא פנו ליה מכמה יומין. לית מאן דיקרב לגביה, זכאה איהו.

193. רבי רבי, כד פרוזנא (בגיןך) מגבה, עאלנא וזמינא כל בני מתיבתא, דהא מתכנפי לגו היכלא זודא, דמשיזו תמן, ודייני דינא דההוא בר נשי, דקאים על פתוזא, שמיה לית לן רשו לגלאה. אצטער רבי שמעון על דא, אמר ליה, לא תצטער רבי על דא, אנת תדע בדא ליליא בזולמה. אבל דינא דיינו עליה, דגזר משיזו, דלהוי ההוא בר נשי לבר בההוא צערא ארבעין יומין. לסוף ארבעין יומין, יצערון ליה בדינא, בצערא דיניהם, שעתא ופולנא.

194. וְכָל דָּא, בְּגִין דְּיוֹמָא זְוּדָא, זְוּד מִן זְוּבְרֵיָא הוּהּ פְּרִישׁ מַלְכִין דְּאוּרֵיָתָא, כּד מְטָא לְזוּד מַלְכָּה, יַדְעֵה אַי בְּרֵשׁ דְּיִתְכַשְׁל בֵּיהּ, וְאָמַר לְזְוּבְרֵיָא שְׂתִיקוּ, לֹא תִימְרוּן מוּדֵי. וּבְגִין דְּשְׂתִיקוּ זְוּבְרֵיָא אֲתַכְשְׁל בְּהוּא מַלְכָּה, וְאֲכַסְיָהּ. וְהוּא כְּסוּפָא. דְּגָרִים הָאֵי בְּרֵשׁ, דְּיִנְיָן לִיהּ בְּהָאֵי דִינָא (דָּף קס"ז ע"ב) קְשִׁיָא, בְּגִין דְּלֹא בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְשַׁבְּקָא זְוּבָא דְּאוּרֵיָתָא, אֲפִילוּ כְּמֹלָא גִימָא.

195. דְּנוּ דִינוּ, וְיִצְאוּ כָּל בְּנֵי הַיְשִׁיבָה, וְאָנִי שְׂאֵלְתִי רְשׁוּת, שְׁהָרִי בְּרֵי יוֹחָאֵי שְׂאֵל שְׂאֵלָה זֹ. וְעַל זֶה הָרָאוּ לִי מַה שְׂלֵא יַדְעָתִי מִלְפָּנַי כֵּן. אֵי רַבִּי, שְׂשָׁה הִיכְלוֹת הָרָאוּ לִי, בְּכַמְהָ עֲנוּגִים וְעֲדוּנִים, בְּמָקוֹם שְׂפָרְכַת פְּרוּשָׁה בְּגִנְהָ. שְׁהָרִי מֵאוּתָהּ פְּרָכַת וְלִהְלָאָה לֹא נִכְנָסִים זְכָרִים כָּלָל.

196. בְּהִיכַל אֶחָד יֵשׁ בְּתִיָּה בַת פְּרַעָה, וְכַמְהָ רַבּוּא וְאַלְפֵי נְשִׁים זֹכוֹת אֶתָּה, וְלָכֵל אַחַת וְאַחַת מֵהֶן יֵשׁ מְקוֹמוֹת שֶׁל אֹרוֹת וְעֲדוּנִים לֹא דַחַק כָּלָל. שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּכָל יוֹם הַכְּרוֹזוֹת מְכַרְזִים: הָרִי דְמוֹת מִשָּׁה נְבִיאָה הַנְּאֻמָּן בָּאָה! וּבְתִיָּה יוֹצֵאת לְמָקוֹם פְּרָגוּד אֶחָד שֵׁישׁ לָהּ, וְרוּאָה דְמוֹת מִשָּׁה וּמִשְׁתַּחֲוֶה אֵלָיו, וְאוֹמְרַת: אֲשֶׁרִי חִלְקִי שְׂגַדְלַתִי אֹרֵךְ זֶה. וְזֶה עֲנוּגִים שְׂלָהּ יוֹתֵר מִכָּלָם.

197. חוֹזְרַת לְנָשִׁים וּמִשְׁתַּדְּלַת בְּמַצּוֹת הַתּוֹרָה. כֵּלָן בְּאוֹתָן דְּמִיּוֹת שְׁהִיוּ בְּעוֹלָם הָזֶה בְּלָבוּשׁ אֹרֵךְ, (כְּלָבוּשׁ) בְּלָבוּשׁ הַזְּכָרִים, פְּרַט שְׂלֵא מֵאִירִים כְּדָּהּ מַצּוֹת הַתּוֹרָה שְׂלֵא זָכוּ לְקִיּוּמָן בְּעוֹלָם הָזֶה, מִשְׁתַּדְּלוֹת בְּהֵן וּבְטַעֲמִיהֶן בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. וְכָל הַנְּשִׁים הִלְלוּ שְׂוִיִּשְׁבוֹת יַחַד עִם בַּת פְּרַעָה נִקְרְאוֹת (יִשְׁעִיָּה ל"ב) נְשִׁים שְׂאֻנְנוֹת, שְׂלֵא הַצְּטַעְרוּ כָּלָל בְּצַעַר הַגִּיהֶנֶם.

198. בְּהִיכַל אַחַר יֵשׁ סְרוּז בַּת אֲשֶׁר, וְכַמְהָ נְשִׁים רַבּוּא וְאַלְפִים יַחַד אֶתָּה. שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּיוֹם מְכַרְזִים לְפָנֶיהָ: הָרִי דְמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק בָּאָה! וְהִיא שְׂמַחָה וְיוֹצֵאת לְגַבֵּי פְּרָגוּד אֶחָד שֵׁישׁ לָהּ, וְרוּאָה אֹרֵךְ דְּמוֹת יוֹסֵף, וּשְׂמַחָה,

194. וְכָל דָּא, בְּגִין דְּיוֹמָא זְוּדָא, זְוּד מִן זְוּבְרֵיָא הוּהּ פְּרִישׁ מַלְכִין דְּאוּרֵיָתָא, כּד מְטָא לְזוּד מַלְכָּה, יַדְעֵה אַי בְּרֵשׁ דְּיִתְכַשְׁל בֵּיהּ, וְאָמַר לְזְוּבְרֵיָא שְׂתִיקוּ, לֹא תִימְרוּן מוּדֵי. וּבְגִין דְּשְׂתִיקוּ זְוּבְרֵיָא אֲתַכְשְׁל בְּהוּא מַלְכָּה, וְאֲכַסְיָהּ. וְהוּא כְּסוּפָא. דְּגָרִים הָאֵי בְּרֵשׁ, דְּיִנְיָן לִיהּ בְּהָאֵי דִינָא (דָּף קס"ז ע"ב) קְשִׁיָא, בְּגִין דְּלֹא בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְשַׁבְּקָא זְוּבָא דְּאוּרֵיָתָא, אֲפִילוּ כְּמֹלָא גִימָא.

195. דְּיִנְיָנוּ דִינֵיהּ, וְנִפְקוּ כָּל בְּנֵי מִתִּיבְתָא. וְאָנִי שְׂאֵלְנָא רְשׁוּת, דְּהָא בְּרִיהּ דִּיזְוּאֵי, שְׂאֵיל שְׂאֵלְתָא דָּא. וְעַל דָּא אֲזוּזִיו לִי, מַה דְּלֹא יַדְעָנָא מִקְדַּמַת דְּנָא. אֵי רַבִּי, שִׁית הִיכְלוֹן אֲזוּזִיו לִי, בְּכַמְהָ עֲנוּגִין וְעֲדוּנִין. בְּאַתֵּר דְּפְרוּכְתָא פְּרִישָׁא בְּגִנְתָּא. דְּהָא מִזְהוּא פְּרוּכְתָא וְלִהְלָאָה, לֹא עֲאֻלִין דְּכוּרִין כָּלָל.

196. בְּהִיכַלָּא זְוּדָא, אֵית בְּתִיָּה בַת פְּרַעָה, וְכַמְהָ רַבּוּא וְאַלְפֵי נְשִׁין, וְכִיּוּן בְּהִדְהָ, וְכָל זְוּדָא וְזוּדָא מְנִיּוּהוּ, דְּוִכְתִּין דְּנִהוּרִין וְעֲדוּנִין, כָּלָא דְּזוּקָא כָּלָל אֵית לָהּ. תְּלַת זְמַנִין בְּכָל יוֹמָא, כְּרוּזֵי אַכְרִיוּ, הָא דִּיּוּקְנָא דְּמִשָּׁה נְבִיאָה מִזְהִימְנָא אֶתִּי, וּבְתִיָּה נִפְקַת, לְאַתֵּר דְּפְרָגוּדָא זְוּדָא דְּאֵית לָהּ, וְזוּמַאת דִּיּוּקְנָא דְּמִשָּׁה, וְסַגִּידַת לְגַבֵּיהּ, וְאֹמְרַהּ, זְכָאָה זְוּלְקֵי דְּרַבִּיתִי נִהִירוּ דָּא. וְדָא אִיהוּ עֲנוּגִין דִּילָהּ, יַתִּיר מִכָּלָהּ.

197. אַהֲדַרַת לְגַבֵּי נְשִׁין, וְאַשְׁתַּדְּלִין בְּפִקוּדֵי אוּרֵיָתָא. כָּלָהּ בְּאֵינוּן דִּיּוּקְנִין דְּהוּוּ בְּהָאֵי עֲלָמָא, בְּלָבוּשָׁא דְּנִהוּרָא, (ס"א כְּלָבוּשָׁא) בְּלָבוּשָׁא דְּזְכוּרִין, בְּרֵשׁ דְּלֹא נִהִירֵי הָכִי, פְּקוּדִין דְּאוּרֵיָתָא דְּלֹא זָכוּ לְקִיּוּמָא לֹון בְּהָאֵי עֲלָמָא, מִשְׁתַּדְּלֵי בְּהוּ, וּבְטַעֲמִיּהוּ, בְּהוּא עֲלָמָא. וְכָל הַנְּשִׁין, דִּיתְבִּין בְּהָדֵי בְּתִיָּה בַת פְּרַעָה, אֲקָרוּן נְשִׁים שְׂאֻנְנוֹת, דְּלֹא אֲצַטְעָרוּ בְּצַעַרָא דְּגִיהֶנֶם כָּלָל.

198. בְּהִיכַלָּא אֲזוּרָא, אֵית סְרוּז בַּת אֲשֶׁר, וְכַמְהָ נְשִׁין רַבּוּא וְאַלְפִין בְּהִדְהָ. תְּלַת זְמַנִין בְּיוֹמָא מְכַרְזִין קַמְהָ, הָא דִּיּוּקְנָא דִּיּוֹסֵף צַדִּיקָא אֶתָּא, וְאִיהִי זְוּדָתָא, וְנִפְקַת לְגַבֵּי פְּרָגוּדָא זְוּדָא דְּאֵית לָהּ, וְזוּמַאת נִהִירוּ דְּדִיּוּקְנָא

ומשתחוה אליו ואומרת: אשרי היום שעוררתי בשורתך לסבי. אחר כך חוזרת לשאר הנשים, ומשתדלות בתשבחות רבון העולם ולהודות לשמו. וכמה מקומות ושמה יש לכל אחת ואחת. אחר כך חוזרות להשתדל במצוות התורה ובטעמייהן.

199. בהיכל אחר יש יוכבד אם משה נביא הנאמן, וכמה אלפים ורבבות עמה. בהיכל זה לא מכריזים כלל, אלא שלש פעמים בכל יום ויום מודה ומשבחת לרבון העולם היא וכל הנשים שאתה. ושירת הים ממרות בכל יום, והיא לבדה אומרת מכאן, (שמות טו) ותקח מרים הנביאה וגו', את התוף בידה וגו'. וכל אותם צדיקי גן עדן מקשיבים לנעימות קולה, וכמה מלאכים קדושים מודים ומשבחים עמה לשם הקדוש.

200. בהיכל אחר יש דבורה, גם כך וכל שאר הנשים אתה מודות ומזמרות באותה שירה שהיא אמרה בעולם הזה. אי רבי, אי רבי, מי ראה חדות הצדיקים ושל נשים זכאיות שעושות לפני הקדוש ברוך הוא. לפני ולפנים של אותם היכלות יש ארבעה היכלות טמירים של האמהות הקדושות שלא נמסר להגלות, ואין מי שרואה אותן. בכל היום הן לבדן, כמו שאמרת לך, והגברים גם כן.

201. ובכל לילה נכללים כלם באחד, משום ששעת הזוג היא בחצות הלילה, בין בעולם הזה ובין בעולם הבא. זוג אותו עולם – התדבקות נשמה בנשמה, אור באור. זוג העולם הזה – גוף בגוף. והכל כמו שראוי, מין אחר מינו, זוג אחר זוג, גוף אחר גוף, זוג אותו עולם אור אחר אור. היכלי ארבע האמהות נקראים היכלות של בנות בטוחות (ישעיה לב), ולא זכינו בהם לראות. אשרי חלק הצדיקים, גברים ונקבות שהולכים בדרך ישר בעולם הזה, וזכאים לכל הענוגים של אותו עולם.

דיוסף, וזודאת, וסגידת לנביה, ואמרת, זכאה האי יומא, דאתערית בשורה דילך לנבי סבאי. לבתר אהדרת לנבי שאר נשין, ומשתדלין בתושבון דמארי עלמא, ולאודאה שמייה. וכמה דוכתיין וזודו, אית לכל זודא וזודא. ולבתר אהדרן לאשתדלא בפקודי אורייתא, ובטעמייהו.

199. בהיכלא אזורא, אית יוכבד, אמיה דמשה נביאה מהימנא, וכמה אלפין ורבבין בהדה. בהיכלא דא, לא מכרזי כלל, אלא ז' זמנין בכל יומא ויומא, אודת ומשבחות למארי עלמא, איהי וכל אינון נשין די בהדה. ושירתא דימא מוזמרין בכל יומא, ואיהי בלזודאה אמרת מהכא, (שמות טו) ותקוז מרים הנביאה וגו', את התוף בידה וגו'. וכל אינון צדיקייא די בגן עדן, צייתין לקל געימו דילה. וכמה מלאכין קדישין אודאן ומשבבון עמה לשמא קדישא.

200. בהיכלא אזורא, אית דבורה, אוף הכי וכל שאר נשין בהדה, אודן ומוזמרין בהיהיא שירתא דאיהי אמרת בהאי עלמא. אי רבי, אי רבי, מאן זומי זודוה דצדיקייא, ודנשין זכין דעבדין לנבי קודשא בריך הוא. לזו לזו דאינון היכלין, אית ארבע היכלין טמירין, דאמהן קדישין דלא אתמסרן לאתגלאה, ולית מאן דזומי לון. בכליה יומא אינון בלזודיהון, כמה דאמינא לך, וגוברין אוף הכי.

201. ובכל ליליא אתכלילין פלהו פוזדא, בגין דשעתא דזוגא איהו בפלגות ליליא, בין בהאי עלמא, בין בההוא עלמא. זוגא דההוא עלמא, אתדבקותא דנשמתא בנשמתא גהורא בנהורא. זוגא דהאי עלמא, גופא בגופא. וכלא כמה דאתזוזי, זינא בתר זיניה, זוגא בתר זוגא, גופא בתר גופא, זוגא דההוא עלמא, גהורא בתר גהורא. היכלין דארבע אמהן, אקרון היכלין דבנות בוטויות. ולא זכינו בהו למוזמי. זכאה זולקיהון דצדיקייא, גוברין ונבי דיאולי בארוז מישר בהאי עלמא, וזכאין לכלהו ענוגין דההוא עלמא.

202. אי רבי, אי רבי, אי רבי, אלמלא בר יוחאי אתה, לא נמסר לגלות. זווג אותו עולם נעשה פרי יותר מפרי שנעשה בעולם הזה. בזווג שלהם, בזווג אותו עולם, בערגה שלהם כאחד, כשהנשמות נדבקות זו בזו, עושות פרות, ויוצאים אורות מהם ונעשים גרות. והם הנשמות לגרים המתגרים, וכל אלה עולים להיכל אחד.

203. וכשמתגיר גר אחד, פורחת מאותו היכל נשמה, ונכנסת תחת כנפי השכינה, ונושקת אותה, משום שהיא פרי הצדיקים, ושולחת אותה לתוך אותו גר ושוורה בו, ומאותו זמן נקרא גר צדק. וזהו סוד הכתוב, (משלי יא) פרי צדיק עץ חיים. מה עץ החיים מוציא נשמות, גם צדיק פרו עושה נשמות.

204. ראש הישיבה אמר, כתוב (בראשית יא) ותהי שרי עקרה אין לה ולו. ממה שאמר ותהי שרי עקרה, איני יודע שאין לה ולו? מה זה אין לה ולו? אלא כך אמר ראש הישיבה, ולו לא הייתה מולידה, אבל נשמות הייתה מולידה בהתדבקות ערגה, שאותם שני צדיקים היו מולידים נשמות לגרים כל אותו זמן שהיו בתוך כמו שעשו צדיקים בגן עדן, כמו שכתוב (שם יב) ואת הנפש אשר עשו בחרן. נפש עשו בודאי.

205. שמח רבי שמעון, אמר לו אותו האיש, אי רבי, מה אמר לך, בכל ראש חדש ושבתות ומועדים וזמנים, אותם זכרים עולים להראות לפני המלך הקדוש, זכרים ולא נקבות, כמו שנאמר (שמות כג) יראה כל זכורך. וכשחוזרים, חוזרים בכמה דברים חדשים, ומחזירים דברים לפני ראש הישיבה.

206. יום זה החזירו דברים חדשים לפני ראש הישיבה על סודות עתיקים – צדיק וטוב לו, צדיק ורע לו. שכלם עולים תוך משקל האילן עד שלא יבאו לעולם, וכפי משקלת המשקל כך יש להם בעולם הזה. ראש הישיבה ירד

202. אי רבי, אי רבי, אלמלא בר יוחאי אתה, לא אתמסר לגלות. זווגא דההוא עלמא, אתעביד איבא (דף קס"ח ע"א) יתיר, מאיבא דאתעביד בהאי עלמא. בזווגא דלהון, בזווגא דההוא עלמא, בתיאובתא דלהון כזודא, כד מתדבקן נשמתין דא עם דא, עבדי איבין, ונפקי גהורין מנייהו, ואתעבדי שרזין. ואינן נשמתין, לזיורין דמתגירין, וכל הני עיילין להיכלא זודא.

203. וכד מתגירא גיורא זודא, פרוזא מיההוא היכלא נשמתא, ועאלת תזוות גרפחא דשכינתא, ונשקת לה, בגין דאיהו איבא דצדיקייא, ובשדרת לה לגו ההוא גיורא, ושראת ביה. ומההוא זמנא, אקרי גר צדק. והיינו רזא הכתיב, (משלי יא) פרי צדיק עץ חיים. מה איכנא דזוי אפיק נשמתין, אוף הכי צדיק, איבא דיליה עביד נשמתין.

204. רב מתיבתא אמר, כתיב (בראשית יא) ותהי שרי עקרה אין לה ולו. ממאי דאמר ותהי שרי עקרה, לית אנא יודע דלית לה ולו, מאי אין לה ולו. אלא הכי אמר רב מתיבתא, ולו לא הות מולדא, אבל נשמתין הות מולדא באתדבקותא דתיאובתא, דאינן תרין זכאין הוו מולדי נשמתין לזיורי כל ההוא זמנא דהוו בזורן. כמה דעבדין צדיקייא בגן עדן. כמה הכתיב, (בראשית יב) ואת הנפש אשר עשו בזורן, נפש עשו ודאי.

205. זודי רבי שמעון, אמר ליה ההוא גברא, אי רבי, מה אימא לך, בכל ריש ירוזי ושבתתי ומועדייא וזמנייא, אינן דכורין סלקין לאתזוזא קמי מלכא קדישא, דכורין ולא נוקבין, כמה דאת אמר (שמות כג) יראה כל זכורך. וכד אהדרן מיהדרן בכמה מלי זודתין, ואהדרן מלין קמי רב מתיבתא.

206. יומא דא אהדרן מלין זודתין קמי רב מתיבתא, על רזין עתיקין, צדיק וטוב לו, צדיק ורע לו. דכלהו סלקין גו מתקלא דאיכנא, עד לא ייתון לעלמא, וכפום טקלא דמתקלא, הכי אית לון בהאי עלמא.

וגלה ממה ששמע למעלה, דבר אחד גלה ולא יותר. עץ שלא עולה אורו, יכו בו ויאיר. גוף שלא עולה בו אור הנשמה, יכו בו ויעלה אור הנשמה, ויאחזו זה בזה להאיר. (שמי נסקאות)

207. משום שיש גוף שאור הנשמה לא מאיר בו עד שיכו בו, אז מאיר אור הנשמה ונאחזו בגוף, והגוף נאחזו בו. הגוף אז עולה אור מתוך הנשמה, מהדר מרומם ומשבת, מתפלל תפלתו ובקשתו, מברך לרבונו. הרי אז הכל מאיר, משום שיש גוף שאין הנשמה יכולה להאיר בו עד שיכו בו, ואז מאיר ונאחזו זה בזה. יש עץ שלא נאחזו באור, ולא עולה בו אור עד שיכו בו, ואז מאיר.

208. צד האחר רוצה לעשות כף, ומכה ברשעים, וכל מה שמכה, אז (משלי יג) ונר רשעים ידעף. מחרף ומגדף לכל הצדדים ולא יכול להאיר כלל, ואז כתוב (קהלת ב) כי מה האדם שיבוא אחרי המלך. ורוצה להדמות לו ולא יכול. ועל זה (תהלים יא) ה' צדיק יבחן, ומכה בו, ואז מאיר ומתחזק באור. יבחן, כמו שנאמר (ישעיה כח) אבן בחן. גחן רבי שמעון ונשק לעפר. אמר, דבר דבר אחרי רדפתי מיום שהייתי, וכעת נודע לי הדבר מתוך שרש ועקר הכל.

209. אמר לו, אי רבי, אי רבי, אי רבי, בשעולים למעלה, כל אותם רוחות זכרים ונקבות באותו זמן שומעים (כמה) דברים חדשים ועתיקים, יורדים ונכנסים לתוך הישיבה, ומחזירים דברים לפני ראש הישיבה, והוא מלמד דבר על קיומו. בשעולים, מתפשטים מלבושיהם ועולים. בשירדים, מתלבשים בלבושיהם של אותו גוף.

210. אי רבי, אי רבי, אי רבי, כמה דברים חדשים מתוך ראש הישיבה. אשריו מי שמקטין עצמו בעולם הזה, כמה הוא גדול ועליון בעולם ההוא. וכך פתח ראש הישיבה: מי שהוא קטן

רב מתיבתא, נזוית וגלי ממה דשמע לעילא, מלה זנדא גלי ולא יתיר. אעא דלא סליק זהוריה, יבטשון ביה ואנהיר. גופא דלא סלקא ביה זהורא דנשמתא, יבטשון ביה. ויסלק זהירו דנשמתא, ויתאזודין דא בדא לאנהרא. (תרי נוסחי)

207. בגין דאית גופא דזהירו דנשמתא לא זהיר ביה, עד דיבטשון ביה, כדין זהיר זהירו דנשמתא, ואתאזודת בגופא, וגופא אתאזוד בה. גופא כדין סליק זהירו מגו נשמתא, מהדר מרומם ומשבוז, מצלי אלותיה ובעותיה, מברך למאריה, הא כדין כלא זהיר. בגין דאית גופא, דלא יכילת נשמתא לאנהרא ביה, עד דיבטשון ביה, וכדין זהיר ואתאזוד דא בדא. אית אעא דלא אתאזוד בזהורא, ולא סליק זהורא ביה, עד דיבטשון ביה, וכדין זהיר.

208. סטרא אזורא, בעי למעבד הכי, ובטש בוזיביא, וכל מה דבטש, כדין (משלי יג) ונר רשעים ידעף. מזורף ומגדף לכל סטרין, ולא יכיל לאנהרא כלל, וכדין כתיב (קהלת ב) כי מה האדם שיבא אזורי המלך. ובעי לאתדמי ליה, ולא יכיל. ועל דא (תהלים יא) יי צדיק יבוזן, ובטש ביה, וכדין זהיר ואתקף בזהירו. יבוזן, כמה דאת אמר (ישעיה כח) אבן בוזן. גוזין רבי שמעון, ונשיק לעפרא. אמר, מלה מלה אבתרף רדיפנא, מיומא דהוינא, והשתא אשתמודעא לי מלה, מגו שרשא ועפרא דכלא.

209. אמר ליה, אי רבי, אי רבי, כד סלקין לעילא, כל אינון רוזין דכורין ונקבין, בההוא זמנא, שמעין (ס"א כמה) מלין זודתין ועתיקין, נזויתין ועאלין לגו מתיבתא, ואהדרן מלי קמי רב מתיבתא, ואיהו אוליף לון מלה על קיוביה. כד סלקין מתפשטין מלבושיהון וסלקין. כד נזויתין, מתלבשין בלבושיהון דההוא גופא.

210. אי רבי, אי רבי, כמה זודתין מלין מגו רב מתיבתא. ופאה איהו מאן דאער גרמיה בהאי עלמא, כמה איהו רב ועלאה בההוא עלמא. והכי

– הוא גדול, ומי שהוא גדול – הוא קטן, שכתוב (בראשית כג) ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. מאה, שהוא חשבון גדול, כתוב בו שנה, קטן השנים, לאחד הקטנים. שבע, שהוא חשבון קטן, הגדילו ורבה אותו, שכתוב שבע שנים. בא וראה שלא הגדיל הקדוש ברוך הוא אלא למקטין. לא הקטין אלא למי שהתגדל. אשרי מי שמקטין עצמו בעולם הזה, כמה הוא גדול בעליו באותו העולם.

211. בין כך שמעו שירת הים בקול נעים שלא שמעו מיום שנבראו, קול נעים של שירה באותה נעימה שהיו אומרים. וכשסיימו (שמות טו) ה' ימלך לעלם ועד, ראו ארבע דמיות ברקיע, ואחד מהם גדול ועליון מכלם. ואותו גדול ועליון מהם עורר קול ואמר, (ירמיה ב) כה אמר ה' זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולתיך וגו'. שט ברקיע ונגנו, עמד אחר אחריו ואמר, (ישעיה מב) והולכתי עורים בדרך לא ידעו בנתיבות לא ידעו וגו'. סים ושט ברקיע ונגנו.

212. פתח האחר ואמר, (שם לה) יששום מדבר וציה ותגל ערבה ותפרח כחבצלת. ושט ברקיע ונגנו. פתח האחר ואמר, (שם מג) כה אמר ה' בראף יעקב וגו'. (שם כה) אמר ה' הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה וגו', תכבדני חית השדה תנים ובנות יענה וגו'. סים ושט ברקיע ונגנו. אז פחד גדול ואימה נפל עליהם.

213. כשהאיר היום, קול התעורר במקדם ואמר: עם תקיף באריה, גבורים בנמרים, תנו כבוד לרבוונכם, שכתוב (שם כה) על בן יכבדוך עם עז וגו'. שמעו קול, חילות ומדבבות שהיו אומרים, (דברי הימים-א כט) לך ה' הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד וגו', עד (נחמיה ט) ומרומם על כל ברכה ותהלה. תמהו והלכו. בין כך האיר היום, החזירו ראש, וראו כל המדבר מבסה בענני כבוד מאירים, נוצצים בגונים רבים.

פתחו רב מתיבתא, מאן דאיהו זעיר, איהו רב. ומאן דאיהו רב, איהו זעיר. דכתיב, (בראשית כג) ויהיו (דף קס"ח ע"ב) זויי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. מאה דאיהו זושבון רב, כתיב ביה שנה, זעירו דשנין, זוד אזעיר ליה. שבע, דאיהו זושבון זעיר, אסגי ליה, ורפי ליה דכתיב שבע שנים. תא זוזי, דלא רפי קודשא בריה הוא, אלא לדאזעיר. לא אזעיר אלא לדרפי. זכאה איהו מאן דאזעיר זרמיה בהאי עלמא, כמה איהו רב בעלויא בההוא עלמא.

211. אדהכי שמעו שירתא דימא, בקל זעיבו דלא שמעו מיומא דאתבראו, קל זעיבו דשירתא, כההוא זעיבו דהו אמרי. וכד סיימו (שמות טו) יי ימלוך לעולם ועד. זומו ד' דיוקנין ברקיע. וזוד מנייהו רב ועלאה מפלהו. וההוא רב ועלאה מנייהו, אתער קלא ואמר, (ירמיה ב) כה אמר ה' זכרתי לך זוסד זעורייך אהבת כלולתיך וגו'. שאט ברקיעא ואנגזי, קם אזורא אבתריה ואמר, (ישעיה מב) והולכתי עורים בדרך לא ידעו בנתיבות לא ידעו וגו'. סיים ושט ברקיעא ואנגזי.

212. פתחו אידך ואמר, (ישעיה לה) ישושים מדבר וציה ותגל ערבה ותפרחו כחבצלת. ושט ברקיעא, ואנגזי. פתחו אידך ואמר, (ישעיה מג) כה אמר ה' בוראף יעקב וגו', (ישעיה מג) כה אמר ה' הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה וגו'. תכבדני חית השדה תנים ובנות יענה וגו'. סיים ושט ברקיעא, ואנגזי. כדון דזוילו סגי ואמתני נפל עלייהו.

213. כד הוה זהיר יממא, קלא אתער כמלקדמין, ואמר, עמא תקיפא באריה, גברין כנמריין, הבו יקר למאריכון. דכתיב, (ישעיה כה) על בן יכבדוך עם עז וגו'. שמעו קל. זולין ומשריין דהו אמרי, (דברי הימים א כט) לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד וגו', עד ומרומם על כל ברכה ותהלה. תוהו ואולו. אדהכי זהר יממא, אהדרו רישא, וזומו כל מדברא זופי בענני יקר, מנהרין, מנענען, בגוונין סגי אין.

214. אָמרוּ זֶה לָזֶה, וְדַאי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוצה להשתבח בתשבחת של דור המדבר, שלא היה בעולם דור עליון כדור זה, ולא יהיה עד שיבא מלך המשיח. ודאי כל מה שהראה לנו הקדוש ברוך הוא, לא היה אלא בשביל להודיענו חביבות רבונם עליהם, להודיע שיש להם חלק טוב, והם בני עולם הבא. ולעתיד לבא בשיקים הקדוש ברוך הוא את המתים, עתידים אלו לעמד לתחיה בראשונה, כמו שנאמר (ישעיה כו) יחיו מתיה, ואלה הם דור המדבר.

215. אָמר לוֹ, הַאִם דָּבַר חֲדָשׁ יִדְעַתְּ שְׂאֲנִי מְעֻרְטֵל מִמְנוּ? אָמר לוֹ, אָמר. קוֹל הַחוּזֵר רְצִיתִי לְדַעַת. בֶּן אָדָם נוֹתֵן קוֹל בְּשֶׁדָה אוּ בִמְקוֹם אַחֵר, וְחוּזֵר קוֹל אַחֵר וְלֹא יִדוּעַ. אָמר לוֹ, אֵי חֲסִיד קְדוּשׁ, עַל דָּבַר זֶה כִּמָּה קוֹלוֹת הַתְּעוֹרְרוּ, וְכִמָּה דְקוֹקִים הָיוּ לְפָנַי רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה. וְכַשֶּׁיֶד רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה, אָמר, כִּי פְרִשׁוּהָ דָבַר בִּישִׁיבַת הַרְקִיעַ, וְסוּד נִכְבְּד הוּא.

216. בֵּא וּרְאֵה, שְׁלֹשָׁה קוֹלוֹת הֵם שְׁלֹא נֹאבְדִים לְעוֹלָמִים, פְּרַט לְקוֹל הַתּוֹרָה וְהַתְּפִלָּה, שְׁאֵלָה עוֹלִים לְמַעַלָּה וּבִקְוָעִים רְקִיעִים. אֲבָל קוֹלוֹת אַחֵרִים הֵם שְׁלֹא עוֹלִים וְלֹא אוֹבְדִים.

217. וְהֵם הַשְּׁלֹשָׁה: קוֹל הַחִיָּה בְּשַׁעַה שֶׁהִיא עַל הַמִּשְׁבֵּר, אוֹתוֹ קוֹל מְשׁוּטֵט וְהוֹלֵךְ בְּאוֹר מְסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוֹף הָעוֹלָם. קוֹל הַבֶּן אָדָם בְּשַׁעַה שִׁיּוּצָאֵת נִשְׁמָתוֹ מִגּוֹפוֹ, אוֹתוֹ קוֹל מְשׁוּטֵט וְהוֹלֵךְ בְּאוֹר מְסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוֹף הָעוֹלָם. קוֹל הַנְּחֹשׁ בְּשַׁעַה שְׁפוּשֵׁט עוֹרוֹ, אוֹתוֹ קוֹל מְשׁוּטֵט בְּאוֹר וְהוֹלֵךְ מְסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוֹף הָעוֹלָם.

218. אֵי חֲסִיד קְדוּשׁ, כִּמָּה דָּבַר זֶה גְדוֹל וְנִכְבְּד. אֵלֶּה הַקוֹלוֹת מֵהַנְּעֻשָׂה מֵהֶם, וְלֹאִיזָה מְקוֹם נִכְנָסִים וְשׁוֹרִים? אֵלֶּה הֵם קוֹלוֹת צַעַר, וְהוֹלְכִים וּמְשׁוּטְטִים בְּעוֹלָם בְּאוֹר, וְהוֹלְכִים מְסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוֹף הָעוֹלָם, וְנִכְנָסִים לְתוֹךְ

214. אָמרוּ דָּא לְדָא, וְדַאי קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְאִשְׁתַּבּוּחַא בְּתוּשְׁבּוּחַתָּא דְדָרָא דְבוּדְבְּרָא, דְלֹא הוּוּהּ בְּעַלְמָא, דָּרָא עַלְמָה, כְּדָרָא דָּא. וְלֹא יְהֵא עַד דִּיִּתִי מַלְכָּא מְשִׁיזָא וְדַאי כָּל מַה דְּאוּזְמִי לָן קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, לֹא הוּוּהּ, אֲלֵא בְּגִין לְאוּדְעָא לָן זַבְיְבוּ דְמֵאֲרִיהוּן עַלְמֵיהוּ. לְאוּדְעָא דְאִית לֹון זַוּלְקָא טַבָּא, וְאִינּוּן בְּגִי עַלְמָא דְאִתִּי. וְלֹאֲמַנָּא דְאִתִּי כַּד יוֹקִים קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא מִתִּיבָא, וְבִינּוּן אֲלִין לְאוּזְיָא בְּקַדְמִיתָא. כִּמָּה דְאִתִּי אָמר (ישעיה כו) יִזְוִי מִתִּיה, וְאֲלִין אִינּוּן דְרָא דְמִדְבְּרָא.

215. אָמר לִיה, אֵי מַלְכָּה זַוּדְתָּא יִדְעַת, דְּהֵאֲנָא עֲרִטִירָא בְּהַ. אָמר לִיה אִימָא. אָמר קָלָא דְהַדְרָא בְּעֵינָא לְמַנְדַּע. בַּר גֵּשׁ יְהִיב קָלָא בְּזוּקְלָא, אוּ בְאַתֵּר אוּזְרָא, וְהַדְרָא קָלָא אוּזְרָא, וְלֹא יִדְעַ. אָמר לִיה, אֵי זַוּסִידָא קְדִישָׁא, עַל מַלְכָּה דָּא, כִּמָּה קָלִין אֲתַעְרוּ, וְכִמָּה דְקְדוּקִין הָווּ קַבְמֵי רַב מִתִּיבְתָא, וְכַד זַוּזַת רַב מִתִּיבְתָא, אָמר, הֲכִי אוּקְמוּהָ מַלְכָּה בְּמִתִּיבְתָא דְרְקִיעָא, וְרָזָא יְקִירָא אִיְהִי.

216. תָּא זַוּזִי, תַּלְתַּת קָלִין אִינּוּן, דְלֹא אֲתַאבְדִּי לְעַלְמוּן, בַּר קָלִין דְּאוּרִייתָא וְעַלְוִתָּא, דְּאֲלִין סַלְקִין לְעַלְמָא, וּבְקִיעִין רְקִיעִין. אֲבָל קָלִין אוּזְרִין אִינּוּן דְלֹא סַלְקִין, וְלֹא אֲתַאבְדִּי.

217. וְאִינּוּן תַּלְתַּת: קוֹל זַוּזִיה בְּשַׁעַתָּא דְאִיְהִי עַל קַלְבִּיטָא, הַהוּא קָלָא מְשׁוּטְטָא וְאֲזַלָּא בְּאוֹרָא, מְסִיפִי עַלְמָא עַד סִיפִי עַלְמָא. קוֹל דְּבַר גֵּשׁ, בְּשַׁעַתָּא, דְּנַפְיָקָא זְשׁוּמְתִיהַ מִגּוֹפִיהַ, הַהוּא קָלָא מְשׁוּטְטָא וְאֲזַלָּא בְּאוֹרָא, מְסִיפִי עַלְמָא עַד סִיפִי עַלְמָא. קוֹל גִּזְזִישׁ, בְּשַׁעַתָּא דְּפִשִׁיט מִשְׁפִּיהַ, הַהוּא קָלָא מְשׁוּטְטָא בְּאוֹרָא, וְאֲזַלָּא מְסִיפִי עַלְמָא עַד סִיפִי עַלְמָא.

218. אֵי זַוּסִידָא קְדִישָׁא, כִּמָּה מַלְכָּה דָּא רַבָּא וְיְקִירָא. אֲלִין קָלִין, מַה אֲתַעְבִּיד בִּינְיִיהוּ, וְלֹאֲן אֲתֵר עַלְמִין וְשָׂרָאן. אֲלִין קָלִין דְּצַעֲרָא אִינּוּן, וְאֲזַלִּין וּמְשׁוּטְטִי בְּאוֹרָא, וְאֲזַלִּי מְסִיפִי עַלְמָא, עַד סִיפִי דְעַלְמָא, וְעַלְמִין גַּוּ נְקִיקִין וּבְזוּזִילִין דְּעַפְרָא, וְאֲתַטְמָרֵן תַּמָּן.

נקיקים ומחלות עפר ונסתרים שם. וכשנותן אדם קול, הם מתעוררים לאותו קול. קול נחש לא מתעורר לקול אדם. איך יתעורר? במכה. כשמכה אדם מכה, מתעורר קול הנחש שנסתר אליו אותו קול, ולא קול אחר. קול מתעורר אחר קול, מין אחר מינו.

219. ועל כך ביום ראש השנה קול שופר מעורר קול שופר אחר, מין אחר מינו הולך. דרך הנחש הוא לרע, להרג ולהכות. באותו קול ממש לא מתעורר קול נחש זה אלא אחר מינו. וזהו כשאדם מכה במקל בארץ וקורא לו למינו, אז מתעורר אותו קול הנחש להשיב למינו. וסוד זה הוא נסתר.

220. אמר רבי שמעון, ודאי דבר זה הוא דבר נסתר, ותמהנו איך שלמה המלך לא ידע דבר זה. אמר לו, שלמה המלך ידוע ידע, ולא כל כך. אבל מה שלא ידע, אותו קול מה תועלת יש בו, ואיך יושב?

221. וראש הישיבה כך אמר, דקדוק זה לא ידע שלמה המלך, שהרי אותו קול כלול רוח ונפש, והכל עצמות מעצבון בשר, ומשוטט באויר, וכל אחד נפרד זה מזה. וכשמגיע לאותו מקום שנכנס בו, יושב כמת. וכל אותם מכשפים וקוסמים יודעים מקומות אלו בכשפיהם, וגוחנים לארץ, ושומעים קול זה שמתחברים אותם רוח ונפש והכל עצמות, ומודיעים דבר, וזהו (ישעיה כט) אוב מארץ. ועל זה רדף שלמה לדעת מה נעשה מאותו קול, ולא ידע. אשרי חלקה, רבי, שהברר לה דבר אמת.

222. כשבן אדם מעורר קול, מיד (מתחברין) אתה קול, ולית ליה רשו לארפא יתיר. אלא בעין ההוא קלא, דאתער בר נש, ואי אריה בר נש קליה, איהו לא אריה כל כך בהדיה, אלא לסופא דקלא, בגין דלא יכיל לארפא. מאי טעמא, בגין דכד נפקא בקדמיתא, אתאריה מסיפוי עלמא עד סיפוי

וכד (דף קס"ט ע"א) יהיב בר נש קלא, אינון מתערין לגבי ההוא קלא. קלא דנחש, לא אתער לגבי קלא דבר נש. היאך יתער. במוזאה. כד מוזי בר נש מוזאה אתער קלא דנחש, דאתמור לגביה ההוא קלא, ולא קלא אורא. קלא אתער בתר קלא, וינא בתר זיניה.

219. ועל דא ביומא דראש השנה, קול שופר, אתער קול שופר אורא, וינא בתר זיניה אולא. ארוזיה דנחש לביש איהו, לקטלא ולמוזאה, בההוא קלא ממיש, לא אתער קלא דהאי נחש, אלא בתר זיניה. ודא איהו, כד בר נש מוזי בוזוטרא בארעא, וקרי ליה לזיניה, כדון אתער ההוא קלא דנחש, לאתבא לזיניה. ורוא דא איהו טמירו.

220. אמר רבי שמעון, ודאי מלה דא מלה סתימא היא. ותוהגא איך שלמה מלכא לא ידע מלה דא. אמר ליה, שלמה מלכא מנדע ידע, ולא כל כך. אבל מה דלא ידע, ההוא קלא מה תועלתא אית בה. והיך יתבא.

221. ורב מתיבתא הכי אמר, דקדוקא דא לא ידע שלמה מלכא, דהא ההוא קלא, איהי כלילא רוזא ונפשא, והבל גרמי מעצבונא דבשרא, ומשטטא באוירא, וכל זוד מתפרש דא מן דא. וכד מיטא ליהוא אתר דעאל ביה, יתבא כמיתא. וכל אינון זורשין וקוסמין ידעין אתרין אלין בזרשייהו, וגוזזין לארעא, ושמעין קלא דא, דמתוזברון אינון רוזא ונפשא, והבל דגרמי, ואודעין מלה. ודא איהו (ישעיה כט) אוב מארץ. ועל דא רדף שלמה, למנדע מה דאתעביד מההוא קלא, ולא ידע. ופאה זוזלקה רבי, דאתבריר לה מלה דקשוט.

222. כד בר נש אתער קלא, מיד (מתחברין) אתער ההוא קלא, ולית ליה רשו לארפא יתיר. אלא בעין ההוא קלא, דאתער בר נש, ולא יתיר. ואי אריה בר נש קליה, איהו לא אריה כל כך בהדיה, אלא לסופא דקלא, בגין דלא יכיל לארפא. מאי טעמא, בגין דכד נפקא בקדמיתא, אתאריה מסיפוי עלמא עד סיפוי

העולם ועד סוף העולם. וכעת שנגננס לשם, לא יכול להאריך קול, שהרי אין לו מקום להתפשט שם כבתחלה.

223. שמח רבי שמעון ואמר, אלמלא לא זכיתי לשמע אלא דבר זה – די לי להיות שמח שזכיתי לשמע דבר אמת של אותו עולם. אמר לו, אי חסיד קדוש, אלמלא ידעת חדות דברי אותו עולם לפני ראש הישיבה, תשמח יותר.

224. אמר לו, מה חדוש היה כעת בשפאת אלי? אמר, ראש הישיבה פתח ואמר, (בראשית מו) ויוסף ישית ידו על עיניו. חדה היא. מדוע סתימת העינים למת? משום שהעינים הן גונים של העולם הזה, ומראה ודמות העולם בהן. הוא נסתם ממנו עולם הזה ומראה העולם הזה, נסתמו עיניו. כל מראה העולם הזה נחשף ממנו, ונחשכו ממנו מראה עיניו, אין לו מראה בעולם הזה משם והלאה. אמר רבי שמעון, נאה תקון הקדמונים, וחכמתם יתרה ממלאכים קדושים.

225. אמר לו, למה יוסף ישית ידו מכל בניו? ואם תאמר על בשורה שלו, צריך לומר ויוסף חי תראה. אמר לו ישית ידו, משום שאהבתו היה, ומשום כך זה נסתם ממנו אור העולם הזה, וזה לקח אותו. מי שסותם עיניו, אהובו מראה כך: מראה שלף של העולם הזה אבד, הריני מראה שלף במקומך. מכאן והלאה יתקנו לך מראה אחר של אותו עולם.

226. אמר רבי שמעון, מה הנאה זו למת, ומה תועלת יש לו בזה? מי שירצה לשאל יום מה שהצטרף לפקח עיניו, בשביל להראות שעדין הוא מזדמן להשיב למראה העולם הזה במקדשם.

227. אמר לו, אי חסיד קדוש, ודאי אם לא נסתם ממנו כל מראה העולם הזה ולא נאבד ממנו הכל, לא יהיה לו מראה וחלק של העולם ההוא. עולם זה הוא בהפוך מאותו עולם שאנו בו, שבזמן תחית המתים אפלו

עלמא, והשתא דעאל תמן, לא יכיל לארפא קלא, דהא לית ליה אתר לאתפשטא תמן כדבבדמיתא.

223. זודי רבי שמעון ואמר, אלמלי לא זכניא למשמע, אלא מלה דא, די לי, למהוי זודי, דזכניא למשמע מלין דקשוטי, דההוא עלמא. אמר ליה, אי זוסידא קדישא. אלמלי ידעת זודיה דמלין בההוא עלמא קמי רב מתיבתא, תהא זודי יתיר.

224. אמר ליה, מאי זודישא הוה השתא, כד אתית לגבי. אמר, רב מתיבתא פתוז ואמר, (בראשית מו) ויוסף ישית ידו על עיניו. זודיה הוא. אמאי סתימו דעיניו למיתא. בגין דעיניו, גוינין דהאי עלמא אינון, וזויו ודיוקנא דהאי עלמא בהו, איהו אסתים מניה דהאי עלמא, זויו דהאי עלמא. אסתומו עיניו, כל זויו דהאי עלמא, הא אתוושף מניה. וזושכין מניה זויו דעיניו, לית ליה זויו בהאי עלמא, מתמן ולהלאה. אמר רבי שמעון, יאות תקנא דקדמאי, וזוכמתא דלהון יתיר מבולאכין קדישין.

225. אמר ליה, יוסף אמאי ישית ידו מכל בניו. ואי תיבא על בשורה דיליה, מבועי ליה ויוסף זוי תראה. אמר ליה ישית ידו בגין דרוזומו דיליה הוה, ובגין כך דא אסתים מניה גהירו דהאי עלמא, ודא נטיל ליה. מאן דאסתים עיניו, רוזימא דיליה אוזוי הכי: זויו דילך דהאי עלמא אתאבד, הא אנא זויו דילך באתרה. מכאן ולהלאה יתתקנון כך זויו אוזרא, דההוא עלמא.

226. אמר רבי שמעון, מה אתהני האי למיתא, ומה תועלתא אית ליה בהאי. מאן דיבעי למשאל יומא מה דאצטרך לאפקוזה עיניו, בגין לאוואה דעדין אודמן איהו, לאתבא לזויו דהאי עלמא כדבבדמין.

227. אמר ליה אי זוסידא קדישא, ודאי אי לא אסתים מניה כל זויו דהאי עלמא, ולא אתאבד כלא מניה, לא להוי ליה זויו וזוולקא דההוא עלמא. עלמא דא, בהפוכא איהו מההוא עלמא דאנן ביה, דבזמנא

כחוט השערה לא יהיה ממעשה העולם הזה, שהכל נאבד בהתחלה (הטל יבטל אותו וישים אותו) באותו הטל (בהתחלה), ויעבר ממנו כל זהמה, ואחר כך יעשה כחמץ זה, וממנו יעשה הגוף בריה חדשה, כך באו.

דתוויית מתייא, אפילו כוונתא דשערא לא הוה מעובדא דהאי עלמא, דכלא אתאביד בקדמיתא, (טלא יבטיל ליה, וישוי ליה) ביהוה (דף קס"ט ע"ב) טלא (בקדמיתא) ויתעבר מניה כל זיהמא, ולבתר יתעביד כוונתא דא, ומניה יתעביד גופא בריה זודתא, כה דכא.

228. אמר לו רבי שמעון, ודאי ידעתו שאתם מלבשים שם בלבוש נכבד של גוף דף קדוש. האם היה כמו זה בעולם הזה, אדם שנראה באותו גוף כמו שאתם עומדים באותו עולם?

228. אמר ליה רבי שמעון, ודאי ידענא דאתון מלובשין תמן, בלבוש יקר, דגופא דכיא קדישא. אי הוה כוונתא דא ביהאי עלמא, בר נש דאתווי ביהוה גופא, כוונתא דאתון קיימין ביהוה עלמא.

229. אמר לו, דבר זה שאלו לפני ראש הישיבה, שני עלמים שהתלבשו בינינו אחר שסבלו צער על חטא שלא נתן לגלות, ושאלו זה לפני ראש הישיבה, והוא אמר שזה היה כך בעולם הזה. מנין לנו? שכתוב (אסתר ה) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות, התלבשה באותה דמות של העולם ההוא. מלכות – זו רוח הקדש, שהרי מלכות השמים נושבת רוח מאותה רוח האויר של אותו עולם, ובה התלבשה אסתר.

229. אמר ליה, מלה דא שאילו קמי רב מתיבתא, תרין עולימין דאתלבשו פינגא, בתר דסבלו צערא על זויבא, דלא אתווי לגלאה, ושאיכו דא קמי רב מתיבתא. ואיהו אמר, דהא הוה ביהאי עלמא הכי. מנכן. דכתיב, (אסתר ה) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות, אתלבשת ביהוה דיוקנא דהוה עלמא. מלכות: דא רוזא דקודשא, דהא מלכות שמיא, נשיב רוזא, מהוה רוזא דאירא דהוה עלמא, ואתלבשא ביה אסתר.

230. וכשנכנסה לפני המלך אחשורוש וראה אותו לבוש של אור, דמותה נדמתה למלאך אלהים, ופרחה ממנו נשמתו לפי שעה. מרדכי גם כך, שכתוב (שם ה) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות. לבוש מלכות ודאי, דמות של אותו עולם. ועל זה כתוב (שם ט) כי נפל פוזר מרדכי עליהם. פוזר מרדכי, ולא פוזר אחשורוש. אמר רבי שמעון, כמה מתיקים דברים אלו. אשרי חלקי. והרי ידעתי שצדיקים (בנה) באותו עולם מתלבשים בלבוש שנקרא לבוש מלכות, וכך הוא ודאי.

230. וכד עאלת קמי מלכא אושורוש, וזומא הוה לבושא דנהורא, דיוקנא אדמי למלאך אלהים. פרזא מניה נשמתא לפום שעתיא. מרדכי אוף הכי, דכתיב (אסתר ח) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות. לבוש מלכות, ודאי, דיוקנא דהוה עלמא. ועל דא כתיב, (אסתר ט) כי נפל פוזר מרדכי עליהם. פוזר מרדכי, ולא פוזר אושורוש. אמר רבי שמעון, כמה מתיקין אינון מלין, זכאה זולקתי, והא ידענא דצדיקיא (ס"א בהאי) ביהוה עלמא, מתלבשין בלבושא דאקרי לבוש מלכות, והכי הוא ודאי.

231. אמר לו, אויר גן עדן, נשיבת רוח הקדש הם, ובו מתלבשים הצדיקים כמו שהיו בעולם הזה. ואחר כך רוח הקדש שורה על ראש כל אחד ואחד, ומתעטר ונעשית לו עטרה. וכך היה למרדכי, שכתוב (שם

231. אמר ליה, אירא דגן עדן, נשיבו דרוז קודשא אינון, ומתלבשין ביה צדיקיא, כוונתא דהוה ביהאי עלמא. ולבתר, רוז קודשא שראת, על רישא דכל זוד וזוד. ואתעטר ואתעבידא ליה עטרא. וכך הוה למרדכי, דכתיב בלבוש מלכות, דיוקנא דהוה

ח) בלבוש מלכות, דמות אותו העולם. אחר כך ועטרת זהב גדולה – זו עטרת ששורה על ראשי הצדיקים באותו עולם. כשקבלו ישראל תורה, כמו זה היה להם עד שחטאו, שכתוב בהם (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר זוורב. אתפשטו מההוא לבושא.

232. וכן כתיב ביהושע כהן גדול, (זכריה ג) הסירו הבגדים הצואים מעליו. וכתוב וילבישוהו בגדים, אלו לבושי העולם ההוא. מכאן דברים ראשונים. ומכאן, שכל זמן שגוף העולם הזה קיים בקבר בקיומו, לא מתלבש רוח בלבוש אותו עולם, שכתוב ויסירו הבגדים הצואים מעליו – בהתחלה, ואחר כך – וילבישוהו בגדים. ומלאך ה' עמד. מה זה עמד? אלא זוהי עטרה שנקראת מלאך ה', שעומדת על ראשי הצדיקים. וזהו עמד, עומד על הראש למעלה לאחר שמתלבשים בלבוש כבוד זה.

233. שני גופים כאחד לא יכולים לעמד. כל זמן שזה קיים, הרוח לא מקבלת אחר. העבר זה, הרי אחר מזמן מיד ודאי. זה יוצא וזה נכנס. כמו שיצר טוב ויצר בעולם הזה לא רוצה הקדוש ברוך הוא ששניהם יעמדו כאחד.

234. אמר לו, תהינו על מה שכתוב, והשטן עמד על ימינו לשטנו. וכי יהושע בן יהוצדק בן, שאר בני העולם על אחת כמה וכמה. אמר לו, חסיד קדוש, כמה טמירים נסתרים הדברים הללו. (אמר לו) אף על גב שהחברים יודעים בדברי אותו עולם, לא יכולים לדעת בסודות הללו.

235. אמר לו, בין שבן אדם באותו עולם, מה תועלת יש לאותו שטן להשטינו? ולא די לו שהוציא נשמתו ממנו והרג אותו! אמר לו, אי חסיד קדוש, אשרי חלקך. בא וראה, תאות השטן לא היתה, אלא כדי שלא יתלבש אותו צדיק בלבוש זך קדוש, שפיון שרואה אותו שטן שלבושו נדחה ולא נחשב, על כך מסטה אותו. מה הטעם? משום שאם

עלמא. ולבתר ועטרת זהב גדולה, דא עטרת, דשריאת על רישיהון דצדיקייא בההוא עלמא. כד קבילו ישראל אורייתא, כגוונא דא הוה להון. עד דזובו, דכתיב בהו, (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר זוורב. אתפשטו מההוא לבושא.

232. וכן כתיב ביהושע כהן גדול רבא, (זכריה ג) הסירו הבגדים הצואים מעליו. וכתוב וילבישוהו בגדים, אליו לבושין דההוא עלמא. מהכא מלין קדמאין. ומהכא, דכל זמנא דגופא דהאי עלמא קיימא בקברא בקיומא, לא אתלבש רווחא בלבושא דההוא עלמא. דכתיב ויסירו הבגדים הצואים מעליו בקדמיתא. ולבתר וילבישוהו בגדים. ומלאך יי עומד, מהו עומד. אלא דא היא עטרא, דאקרי מלאך יי, דקיימא על רישיהון דצדיקייא ודא איהו עומד. עומד על רישא לעילא. לבתר דאתלבשן בהאי לבושא דיקר.

233. תרין גופין כוונא, לא יכלין לבוקם, כל זמנא דהאי קיים, רווחא לא מקבלא אזורא. אתעבר דא, דא אזורא זמנא מיד, ודאי, דא גפיק, ודא עאל. כגוונא דיצר טוב ויצר רע. בהאי עלמא. לא בעי קודשא בריה הוא דתרווייהו יקומון כוונא.

234. אמר ליה, תוהנא על מה דכתיב, (זכריה ג) והשטן עומד על ימינו לשטנו. וכי יהושע בן יהוצדק בן, שאר בני עלמא על אונת כמה וכמה. אמר ליה, וסידא קדישא, כמה טמירין סתיבין מלין אליו, (אמר ליה) אף על גב דזוברייא ידעין במלין דההוא עלמא, לא יכלין למנדע ברזין אליו.

235. אמר ליה, פיון דבר נש בההוא עלמא, מה תועלתא אית לההוא שטן לאסטאה ליה, ולא די ליה דאפיק נשמתיה מזיה, וקטיל ליה. אמר ליה אי וסידא קדישא, זכאה זולקך. תא וזוי תיאובתא דשטן לא הוה, אלא בגין דלא יתלבש ההוא זכאה בלבושא דכיא קדישא, דכיון דזוי ההוא שטן, דלבושא דיליה אתדזויא, ולא אתזשיב, על דא

יתלבש באותו לבוש נכבד, מיד לבוש הזהמה ומעשה אותו שטן יתבטל ויעבר מהעולם, ולא נוח לו לשטן.

236. ועוד, שבכל זמן שלא התלבש, פוקדת הרוח לאותו הגוף שהזהמה שלו, ונוח לו לשטן. וכיון שהתלבש באותו לבוש נכבד, הרי התבטלו גוני יצר הרע והגוף שלו, ואין לו זכרון עמו לעולמים.

237. ואם תאמר שאנו פוקדים בתי הקברות בראש כל לילה – לא על הגוף, אלא על הנפש (שהולכת מערטלת). שהרי כל זמן שהבשר קים, הרוח פוקדת על הנפש, והנפש פוקדת על הגוף. אבל עכשו פקדוננו הוא לנפש, שהיא שוככת, ונשארת שוככת תוף העצמות. ומשום זה בראש כל לילה פקדון הרוח לנפש, ולא על הבשר.

238. אי חסיד קדוש, בא אגלה לך דבר נסתר. בגין גוף האדם כף הוא: הרוח מעם רוח הקדש, הנשמה מתוד עץ החיים. כיון שרוח הקדש נתנה בך, מיד מרפבותיו נותנים בך. כחם הוא עצמות ואיברים. כלם מצד, ותקונם זה על זה. הסטרא אחרא נותנת בשר, ומצדה בא הבשר, ולא דבר אחר. מרפבותיה נותנים כל אותם גידים ועורקים להמשיך דם לבשר. אחרי שאלה נותנים חילם, השמים נותנים חילם, ומי הם? עור שנמשך על הכל כמותם.

239. אחר כך מתחברים שמים וארץ באחד, ונותנים ארבעה יסודות אלו: אש ומים ואויר ועפר, להגן על אלה ולכסות על הכל. אחר כך כל אחד נוטל חלקו שנתו, והתבטל. רוח הקדש ומרפבותיה, חלקם קים. רוח הקדש, רוחו קים והנשמה עולה. מרפבות רוח הקדש עצמותיהם קימים, ועל זה חשיבות הגוף אלו העצמות, ומשום זה כתוב (ישעיה נח) ועצמתיה יחליץ, ובשר לא כתוב בו כך.

אסטי ליה. מאי טעמא. בגין דאי אתלבש בההוא לבוש יקר, מיד לבושא דזוהמא, ועבידתא דההוא שטן, יתבטל ויעבר מעלמא, ולא גיזא ליה לשטן.

236. ותו, דבכל זמנא דלא אתלבש, פקדא רוזא ליההוא גופא דזוהמא דיליה, וגיזא ליה לשטן. וכיון דאתלבש (דף ק"ע ע"א) בההוא לבוש יקר, הא אתבטל גוני דיערא בישא, וגופא דיליה, ולית ליה דוכרנא בהדיה לעלמין.

237. ואי תימא, דאנן פקדין לבי קברי בריש כל ליליא, לאו על גופא אלא על נפשא. (דאזלא ערטיראה) דהא כל זמנא דבישרא קיימא, רוזא פקדא עלה דנפשא, ונפשא פקדא לגופא. אבל השתא, פקדונא דילן איהו לנפשא, דאיהי משתככא. ואשתארת בשכוכי גו גרמי. ובגין כה, בריש כל ליליא, פקדונא דרוזא לנפשא, ולא על בשרא.

238. אי זוסידא קדישא, תא ואגלי כף מלה סתימא. בגינתא דגופא דבר נש הכי הוא, רוזא מעם רוזא דקודשא. (יתרו ע"ג, צ"ט ע"ב, רל"ו ע"ב) נשמתא מוהו איכנא דווי. כיון דרוזא קדישא, יהב זיכא, מיד רתיכין דיליה. יהבין זיכליהו. זיכא דלהון, גרמי ושייפין. כלהו מסטרא דלהון, ותקונייהו דא על דא. סטרא אורא יהבת בשרא, ומסטרא דיליה, אתיא בשרא, ולא מלה אורא. רתיכין דיליה, יהבין כל איזון גידין וערקין, לאמשכא דמא לבשרא. בטר דאלין יהבי זיכליהו, שמיא יהבי זיכליהו, ומאן אינון. עור דאתמשה על כלא. כגוונא דלהון.

239. לבתר מתושרן שמיא וארעא פוזדא, ויהבי ד' יסודי אלין: אשא, ומיא ואוירא, ועפרא. לאגנא על אלין, ולגופיא על כלא. לבתר, כל זוד גטיל זולקיה דיהב, ואתבטל. רוזא דקודשא, ורתיכין דיליה, זולקיהו קיימא. רוזא דקודשא, רוזא דיליה קיימא ונשמתא סלקא. רתיכין דרוזא דקודשא, גרמין דלהון קיימין. ועל דא זשיבו דגופא, גרמין הוו. ובגין

כף פתיב, (ישעיה נח) ועצמותיה יזולין. ובשרא לא פתיב ביה הכי.

240. וכל זמן שהבשר של צד האחר עומד בקיומו, אותו שטן עומד להשטין. אבל הבשר, אין לו רשות להשטין, שהרי אין לו על מה שיסמך. ועל זה כתוב, (איוב לג) יכל בשרו מרואי ושפו עצמתיו לא ראו. מאותו מראה שטן שעומד להשטין שלא יכול, בין שיכל בשרו. ושפו עצמתיו לא ראו, לא ראויים לקרב אליו, שאין לו חלק בהם, בין שזו כל אחד ואחד ממקומו, לא תובע עליהם ולא עומד להשטין בגללו. לאחר שמתעבל הבשר הרי לא יתבע דין ולא עומד להשטין, שהרי אין לו על מה שיסמך, ולא מזכיר לאדם בשום דבר של העולם. אמר רבי שמעון, כעת ידעתי דברים על תקונם, ודאי נאה הוא לו לקטרג.

240. וכל זמנא דבשרא דסטרא אזרא קיימא בקיימא, והוא שטן קיימא לאסטנא. אתאביד בשרא, לית ליה רשו לאסטנא, דהא לית ליה על מה דיסתמיה. ועל דא פתיב, (איוב לג) יכל בשרו מרואי ושפו עצמותיו לא ראו. מההוא זיוו דשטן דקיימא לאסטנא, דלא יכיל, בין דיכל בשרו. ושפו עצמותיו לא ראו, לא אתזוזון לקרבא לגביה, דלית ליה בהון זולקא, בין דשף כל זוד וזוד מדוכתיה, לא תבע עליהו, ולא קאים לאסטנא בגינייהו. לבתר דבשרא מתעפלא, הא לא יתבע דינא, ולא קאים לאסטנא, דהא לית ליה על מה דיסתמיה, ולא אדכר לבר נש בשום מלה דעלמא. אמר רבי שמעון, השתא ידענא מלין על תקונייהו, ודאי יאות הוא ליה לאסטנא.

241. אמר לו רבי (שמעון), חגר כלי זינד והתקן עצמך. אם תרצה לדעת דברים שהתחלת, או אם תשאל בדברים האלה, אמר לי. אמר לו, ודאי, הרי ידעתי שאשתי מתה, שלא ידעתי ממנה כלום. והחברים יודעים. נשים מה הטעם דעתן קלה?

241. אמר ליה רבי (שמעון), זוגור זינך, ותקין גרמך, אי תבעי למנדע מלין דשארית. או אי תשאל בהני מלין, אימא לי. אמר ליה ודאי, הא ידענא דביתאי שכיבת, דלא ידענא מנה כלום. וזובריא ידעין. נשין מאי טעמא דעתיהו קלה.

242. אמר לו, הדעת באה בשש דרגות, וכל אחת לוקחת חלקה, מה שנשא, הוא קל. אבל נכבדה זו, אם לא שאשת כסילות משתתפת בה, בדבר זה אל תשאל, שהרי ידעתי שלא על אשתך שאלת, אלא על מה שכתוב, (ישעיה יט) הנה ה' רכב על עב קל. ואותו עב קל נקרא דעת, מאותה כלה יראת ה', והיא עומדת באמצע כמו שדעת עליונה, אבל (ועל זה) נקראת קל. והרי ידעתי שאלתך מהי.

242. אמר ליה דעתא אתיא בשית דרגין, וכל זוד גטיל זולקיה, מה דאשתאר, קל איהו. אבל יקירא דא, אי לאו דאשת כסילות אשתתף בה. במלה דא לא תשאל, דהא ידענא דלאו על דביתך שאלת, אלא על מה דכתיב, (ישעיה יט) הנה יי רכב על עב קל. וההוא עב קל אקרי דעת, מההיא כלה יראת יי, ואיהי קיימא באמצעיתא כגונא דדעת עלאה, אבל (ועל דא) אקרי קל. והא ידענא שאלתא דילך מאי היא.

243. אבל התר וחגר כלי זינד וקשר קשרך, שהרי זמן הוא לגלות כמו שהתחלת את המעשה. שעל פני רחב הבית אולם העזרה לפני. בעזרה זו יש שנים עשר פתחים לפי חשבון שבטי ישראל. בפתח אחד כתוב ראובן, בפתח אחר כתוב שמעון, וכן כל

243. אבל שארי וזוגור זינך, וקטיר קטרך, דהא עידנא הוא לגלאה. כמה דשארית עובדא. דעל אנפי רוזב ביתא, אולם דעזרה לגו. בהאי עזרה, אית תריסר פתוזין, לפום וזישבן שבטיא דישראל. בפתוזא זודא, כתיב ראובן. ובפתוזא אזרא, כתיב שמעון. וכן

שבטי ישראל רשומים על אותם פתחים בזמן שייעלו להראות לפני רבון העולם. מי שיכנס בפתח שרשום בו ראובן – אם משבט ראובן הוא, הפתחים מקבלים אותו. ואם לא, פולטים אותו החוצה. וכן בכלם, שלא יקבלו הפתחים אלא למי שהוא מאותו שבט שרשום בהם, ובה יתחקקו ויודעו כל אחד ואחד.

כל שבטי ישראל, רשימין על אינן פתוזין. בזמנא דיסלקון לאתוזאדה קמי מאריה דעלמא. מאן דעייל בפתוזא דרשים ביה ראובן, אי משבטא דראובן איהו, מקבלין ליה פתוזין, ואי לא פלטיין ליה לבר. וכן בכלהו, דלא יקבלון פתוזין, אלא למאן דאיהו מדהוא שבטא דרשים בהון. ובדא יתוזקקון וישתמודעון כל זור וזור.

244. שלש מאות וששים וחמשה עמודי אור לוחט יש בכל צד מאותם ארבעה צדדים. כל העמודים הללו נקראים עמודים חיים, משום שלא עומד אדם שוכך במקום אחד. וכלם, אלו עולים ואלו יורדים, נותנים מקום זה לזה. אלו שעולים מכים זה בזה ומנגנים נגון, ואלה שיורדים גם כן. אלה שעולים שמנגנים נגון, איזה נגון מנגנים? שיר יתום. (תהלים צח) מזמור שירו לה' שיר חדש בי נפלאות עשה וגו'. שיר חדש, וכי יש שיר עתיק? אלא שיר, שעד בעת מלאכים קדושים לא שבחו לו, משום שהוא חדש. מה הטעם הוא חדש? בגלל אותו אחד שמחדש עלומיו, משבחו ואמר לו. וכך אמר ראש הישיבה, זה נקרא חדש והוא חדש, משום שדבק בשמש ולא נפרד ממנו. להוציא סטרא אחרא שאין בה חדוש, שכתוב בה (קהלת א) ואין כל חדש. זקן הוא ובלה, ולא התחדש. (ולא עושה תולדות. ואלמלא עשה תולדות, היה מטשטש העולם).

244. תלת מאה ושתין וזומש עמודין דגהורא מלהטא, אית בכל סטרא, מאינון ארבע סטריין. כל אלין עמודין, אקרון עמודים זינים. בגין דלא קיימא גהורא דלהון (דף ק"ע ע"ב) שכיף באתר זור. וכלהו, אלין סלקין, ואלין גוזתין. יהבי דוכתא דא לדיא. אלין דסלקין בטשין דא בדיא, ומנגני גזונא. ואלין דגוזתין אוף דכי. אלין דסלקין דנגני גזונא, מאי גזונא מנגני. שיר יתמא. (תהלים צח) מזמור שירו לני שיר זודש פי נפלאות עשה וגו'. שיר זודש, וכי אית שיר עתיק. אלא שיר, דער פגן מלאכין קדישין לא שבחו ליה, בגין דאיהו זודש. מאי טעמא איהו זודש. בגין דהוא דמוזודש עולימוי, משבחו ליה, ואמר ליה. והכי אמר רב מתיבתא, דא אקרי זודש ואיהו זודש. בגין דדביק בשמשא, ולא אתפרש מניה. לאפקא סטרא אוזרא, דלית ביה זודושא, דכתיב ביה (קהלת א) ואין כל זודש. זקן הוא ואתבלי, ולא אתזודש. (ס"א ולא עביד תולדין דאלמלא עביד תולדין הוה מטשטש כולי עלמא)

245. עוד פתח ראש הישיבה. שרה התחדשה בעדוין, דרגתה גרמה, שכתוב (בראשית יח) אחרי בלתי היתה לי עדנה. מה זה עדנה? משיבת ערן העליון. ומשום שנמשך עליה מצד נקבה, כתוב עדנה בה"א, ומשום זה כתוב היתה, ולא היה.

245. תו פתוז רב מתיבתא. שרה אתוזדשת בעדוונא, דרזא דיליה זרים, דכתיב, (בראשית יח) אזרי בלתי היתה לי עדנה. מאי עדנה, משיכו דערן עלאה. ובגין דאתמשך עלה מסטר דנוקבא, כתיב עדנה בה"א ובגין כף כתיב היתה, ולא היה.

246. ואדני זקן. וכי אף על גב דאיהו זקן, לא אתוזוי לאולדיא. אלא לאו מלתא זעירתא אמרה לגביה, (דאברהם אלא) דבגין (לאזער גרמה דאתדבקת) ההוא (מלך) זקן, (ד"א דאתדבקא) (וכסיל) לא אתוזדש ולא עביד תולדין, היה עושה תולדות, היה מטשטש את

246. ואדני זקן. וכי אף על גב דאיהו זקן, לא אתוזוי לאולדיא. אלא לאו מלתא זעירתא אמרה לגביה, (דאברהם אלא) דבגין (לאזער גרמה דאתדבקת) ההוא (מלך) זקן, (ד"א דאתדבקא) (וכסיל) לא אתוזדש ולא עביד תולדין,

העולם. (אלא אמרה על אברהם, בגלל שהוא זקן לא יתחדש ולא יעשה תולדות) ועל זה הקדוש ברוך הוא החזיר דברים, למה זה צחקה שרה וגו'. ואם תאמר, והרי כתוב (שם כד) ואברהם זקן בא בימים? אלא בא בימים, באותם ימים עליונים שמחדשים עלומים בנשר. ועל זה נגון זה נגון של אותו חדש הוא. הושיעה לו, למי? לאותו חדש, הושיעה ימין המלך העליון וזרועו.

דאלמלא הוה עביד תולדין הוה מטשטשא עלמא. (אלא אמרה לגבי דאברהם, בגין דהוא זקן לא יתחדש ולא עביד תולדין) ועל דא אהדר מלין קודשא בריך הוא, למה זה צחקה שרה וגו'. ואי תימא והא פתיב (בראשית כד) ואברהם זקן בא בימים. אלא בא בימים, באינון יומין עלאין, דמוודשי עולמין כנשרא. ועל דא נגונא דא נגונא דההוא זודש איהו. הושיעה לו, למאן. לההוא זודש, הושיעה ימינא דמלכא עלמא, ודרועא דיליה.

247. אותם שירדים גם בן מנגנים, ואומרים שירה יתומה אחרת. ומה? (תהלים ק) מזמור לתודה, שהוא יתום, גם כן.

247. אינון דנזותי, אוף הכי מנגני, ואמרי שירה אזורא יתמא. ומאן איהו. (תהלים ק) מזמור לתודה, דאיהו יתמא, אוף הכי.

248. אורם אחד נראה. וכשמתגלגל, נראים חמשה גונים של אורות בכל עמוד ועמוד. העמודים הללו כלם חלולים מבפנים, וכשעולים ויורדים, יוצאים מהם שלהבות אש, בצורות כפתור ופרח. מעל כל עמוד ועמוד יש שלשה תפוחים שמכים בהם שלשה גונים, אדם ירק ולבן. בכל גון וגון לוחטות אותיות בולטות משלהבת ירקה של אש, ולא שוככים לעולמים, ואין מי שיקום עליהם.

248. זהורא דלהון זוד אתווי. וכד מתגלגלי, אתוויין זומש גונין דזהורין. בכל עמודא ועמודא. עמודין אלין פלהו זוללין מלנאו. וכד סלקי ונזותי, נפקי מנייהו שלהובין דנורא, כגוני זיזור ושושן. לעילא מכל עמודא ועמודא, אית תלת תפוזין, דבטשי בהו תלת גונין, סומק ירוק וזוור. בכל גון וגון מלחטון אתוויין בלטי, משלהובא ירוקא דאשא, ולא משתככי לעלמין. ולית מאן דיקום עלייהו.

249. ארבעה גלגלים תוחמים מעשה ציור בכל עמוד ועמוד. באותם גלגלים יש פליאות גדולות. כשמסתובבים, מוציאים מהם זגים של זהב ואבנים יקרות. ומיד מתבנסים בתוכם ולא נופלים לארץ. כשיוצאים אותם זגי זהב ואותם אבנים יקרות תוך סבוב הגלגלים, נשמע קול שאומרים: (ישעיה נד) זאת נחלת עבדי ה' וצדקתם מאתי נאם ה'.

249. ארבע גלגלין מתוזמן עובד ציור, בכל עמודא ועמודא. באינון גלגלין, אית פליאן רברבן. כד מסתוזרן מפקין מנייהו זגין דדהבא ואבני יקר. ומיד מתכנשי בגונייהו, ולא נפלי לארעא. כד נפקין אינון זגין דדהבא, ואינון אבני יקר גו אסתוזרותא דגלגלין, אשתמע קלא דאמרי, (ישעיה נד) זאת נחלת עבדי ה' וצדקתם מאתי נאם ה'.

250. שני אריות בכל גלגל וגלגל, אריה אחד מצד אחד, ואריה אחד מצד אחד, וכלם מאש ירקה, ובגלגול שמסתובבים הגלגלים מתחבקים אלה באלה, והולכים כלם בגלגול, מתדבקים זה בזה. כשעולים העמודים, נוהמים האריות אלה באלה, והתפוחים פורחים באור ועולים למעלה ומכים אלה באלה באור. ושבים

250. תרין אריין בכל גלגלא וגלגלא, אריא זודא מסטרא זודא, ואריא זודא מסטרא זודא, וכלהו מאשא ירוקא, ובגלגולא דקא מסתוזרן גלגלין, מתוזבקן אלין באלין. ואולי פלהו, בגלגולא מותדבקן דא בדא. כד סלקין עמודין, מנהבון אריין אלין באלין, ותפוזין פרוזין באורא, וסלקין לעילא, ובטשי אלין

למקומותיהם, ומשם נופלים. והאריות פושטים ידיהם לקבלם, ועולים אלה מעצמם. אי חסיד קדוש, מי ראה חכמת האמנות שציר הקדוש ברוך הוא בעמודים הללו?

באלין באוירא. ותבו לאתרייהו, ומתמן נפלי. ואריין פשטי ידיהו לנטלא לון, וסלקין אלן מגרבייהו. אי זוסידא קדישא, מאן זומא זוכמתא דאומנו, דציר קודשא בריה הוא בעמודין אלן.

251. בחצות היום יוצאים שני נשרים בכל גלגל וגלגל, ולא ידוע מקום שמשם יוצאים, ושורים על ראש האריות הללו, ואז שוככים העמודים והגלגלים, ועומדים בקימים. והתפוחים נופלים על פיהם של הנשרים, ומקבלת אותם. ומיד פורחים מפה לפה, והולכים ומשוטטים ביניהם, ושבים למקומותיהם, ולא ידוע מי היא. לאחר שעה וחצי מרימים הנשרים קול, ומנגנים נגון מתוק, ונסתרים, ולא ידוע באיזה מקום.

251. בפלגו יומא נפקי תרין נשרין בכל גלגלא וגלגלא, ולא ידיע אתר דנפקי מתמן, ושריין על רישיהון דאלן אריין. וכדין משתככי עמודין וגלגלין, וקיימי בקיימייהו. ותפוזין נפלי על פומייהו דנשרי, ומקבלי לון. ומיד פרזין מפומא לפומא, ואלין ומשטטי בעייהו, ותבו לאתרייהו, ולא ידיע מאן היא. לבתר שעתא ופלגא, נשרין ארימין קלא, ומנגנין נגונא תאיבא, ואתמרין, ולא ידיע בהי אתר.

252. סביב אותם העמודים יש שבכים מעשה ציור. אש אדמה ואור לבן וחויטי זהב סביב סביב סובבים לכל צד, ומעין מים, כמו שנאמר (זכריה יד) והיה ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלם חצים אל הימין והקדמוני וחצים אל הימין האחרון.

252. סוזרנייהו דאינון עמודין, אית שוכין עובד ציור. אשא סומקא, ונהורא זוזורא, וזוטין דדהבא, סוזר סוזר, סוזרין לכל סטר. ומעינא דביא (דף קע"א ע"א) כמה דאת אמר והיה ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלם חצים אל הימין והקדמוני וחצים אל הימין האחרון.

253. כאן פרש ראש הישיבה פסוק זה לפנים, וקולו נשמע החוצה. משהיה מפרש פסוק זה, (אי קדוש, אי קדוש) קול תינוק התעורר מבחוץ, אותו תינוק שהיה מפרש תלמודו, ולמד לפני עמיד אחד של העולם, בנו של רבי יהודה שגדלת. ואחזו בו לדין, וקולו התעורר מבחוץ בפסוק זה, ואמר, מים שהם מלמטה, איך יעלו למעלה ממנו, למקום עליון יותר ממנו בכמה מעלות? ומה צריך לאותם מים למעלה? ומה מקום שכל (תפוחי) המבועים והנחלים יוצאים ממנו, ואין הפסק למבועים והנחלים, השקה ממקום יבש? מי ראה חפירת הבאר נותן מים למבוע שנובע? וכי ירושלים תתן מים אל הימין הקדמוני, מקום שכל מימי העולם יוצאים משם ונובעים משם? אי חסיד קדוש, לקול זה שזכו ושמעו כל קולות בני הישיבה של שם, ומשום זה לא יכלו בעלי הדין לקרב אליו.

253. הכא פריש רב מתיבתא קרא דא לזו, וקליה אשתמע לבר. מדהוה פריש קרא דא. (אי קדישא אי קדישא) קל יזקא אתער מלבר, ההוא יזקא דהוה פריש תלמודיה, וזמיר קמי זוד עמודא דעלמא, בריה דרבי יהודה, דרבית אנת. והו אונדי ביה לדינא, וקליה אתער מלבר, בהאי קרא, ואמר, מיא דאינון מלרע היר סלקין לעילא מניה, לאתר עלאה יתיר מניה, בכמה דרגין, ומה אצטרך לון לאינון מיין לעילא. ומה אתר דכל (תפוחי) מבועין ונזלין נפקין מניה, ולית פסיקו למבועי ונזלי, אתשיקא מאתר גזיב, מאן זומא זופרא דבירא, יהיב מיין למבועא דזביע. וכי ירושלם, יהיב מיין אל הימין הקדמוני, אתר דכל מימין דעלמא נפקי מתמן, ונבעין מניה. אי זוסידא קדישא, לקלא דא אשתככו, ועייתו כל קלין דבני מתיבתי דתמן, ובגין כך לא יכלו מארי דדינא למקרב גביה.

254. בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר לוֹ, אֵל תִּבְכֶּה מְנוּרָה הַקְדוּשָׁה, אֲשֶׁרֶי חִלְקָהּ שְׁאֵפְלוּ תִינוּקוֹת מִמֶּךָ אוֹמְרִים סוּדוֹת נִסְתָּרִים שֶׁל הַתּוֹרָה. בֵּא וְאָמַר לָךְ מָה שָׁעָשׂוּ בְּנֵי הַיְשִׁיבָה עַל קוֹל אוֹתוֹ תִינוּק. בְּשִׁנְכֶנֶס קוֹל אוֹתוֹ תִינוּק בְּחֵץ פְּנִימָה וּבְלֵם הַקְּשִׁיבוּ לוֹ, בְּאוֹתָהּ שָׁעָה הַזְּעִזְעוּ רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה וְכָל אֵלּוּ שְׁהִיוּ לְפָנָיו, וְאָמַר, מִי אֵלּוּ שְׁלֵא הַשְּׂאִירוּ אֶת אוֹתוֹ בֵּן אֱלֹהִים חַיִּים לְהַכְּנִס? קָמוּ וְאֶחָזוּ בּוֹ שֶׁלֶשָׁה עֲמוּדִים שְׁעוּמְדִים לְפָנָי רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה, וְנִכְנַס, וְכָל בְּנֵי הַיְשִׁיבָה נִכְנְסוּ אֵלָיו. אָמַר רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה, פֶּסֶק פְּסוּקָה בֵּן קְדוּשָׁה

254. בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר לִיה לֹא תִבְכִּי בּוֹיֵנָא קַדִּישָׁא, וְכַפָּה זּוּלְקָהּ, דְּאֶפְיֵלוּ יְנוּקֵי, מִנְּךָ אֲמַרִי רִוּן סְתִימִין דְּאוֹרֵייתָא. תָּא, וְאִימָא לָךְ, מַה דְּעֵבְדוּ בְּנֵי מִתִּיבְתֵי עַל קַלִּיה דְּהֵוּא יְנוּקָא, כַּד עֵאל קַלִּיה דְּהֵוּא יְנוּקָא, כְּגֵרָא לָגוּ, וְכַלְהוּ צִייתֵי לִיה. בְּהֵיִא שְׁעֵתָא אֲוֹדְעֵעַ רַב מִתִּיבְתָא, וְכָל אֵינּוֹן דְּהוּוּ קַבִּימָה, וְאָמַר, מֵאַן אֵינּוֹן דְּלֹא שִׁבְקִין לְהֵוּא בְּרָא דְּאֶלְהָא זּוּיָא, לְמִיעַל. קָמוּ וְאֲוֹזִידוּ בֵּיה תִלְתַּת עֲמוּדִין דְּקַיִימֵי קַמֵי רַב מִתִּיבְתָא, וְעֵאל. וְכָל בְּנֵי מִתִּיבְתֵי אֶתְכַנְעוּ לְגַבִּימָה, אָמַר רַב מִתִּיבְתָא, אִימָא קְרֵאִיךְ בְּרָא קַדִּישָׁא.

255. אָמַר, עַד כַּעַן דְּזוּיִלְנָא, דְּהָא אֲנָא מִמִּתִּיבְתָא אֲזוּרִינָא הוּינָא, וְהָכִי אָמַרוּ לִי, כַּד בְּאִרֵי דְרִינָא הוּוּ אֲזוּרִין בֵּיה. אָמַר לִיה, לֹא תִדְוּל בְּרָא קַדִּישָׁא, הָכָא תְהֵא בִינָנָא שְׁבַעַה יוּמִין, וְתִתְסוּזֵי בְּכָל יוּמָא מִסְּלָא קַדִּישָׁא. וְלִבְתֵּר יִסְלְקוֹן לָךְ. לָגוּ הֵוּא מִתִּיבְתָא בְּשָׂאֵר יְנוּקָא דְהָכָא.

255. אָמַר, עַד כַּעַן דְּזוּיִלְנָא, דְּהָא אֲנָא מִמִּתִּיבְתָא אֲזוּרִינָא הוּינָא, וְהָכִי אָמַרוּ לִי, כַּד בְּאִרֵי דְרִינָא הוּוּ אֲזוּרִין בֵּיה. אָמַר לִיה, לֹא תִדְוּל בְּרָא קַדִּישָׁא, הָכָא תְהֵא בִינָנָא שְׁבַעַה יוּמִין, וְתִתְסוּזֵי בְּכָל יוּמָא מִסְּלָא קַדִּישָׁא. וְלִבְתֵּר יִסְלְקוֹן לָךְ. לָגוּ הֵוּא מִתִּיבְתָא בְּשָׂאֵר יְנוּקָא דְהָכָא.

256. פִּתַח אוֹתוֹ תִינוּק וְאָמַר, וְהִיָּה בְיוֹם הַהוּא, הַהוּא – לֹא יְדוּעַ מִיְהוּ. אֵלּא בְּכָל מְקוֹם בְּיוֹם הַהוּא, יוֹם אַחְרוֹן הוּא. לְמָה נִקְרָא יוֹם הַהוּא? אֵלּא זֶהוּ יוֹם שְׁאוּחֵזוּ סוּף בְּרֹאשׁ. רֵאשִׁית נִקְרָא הוּא, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (בַּמְדָּבָר יח) וְעַבְדֵי הַלְוִי הוּא. עֲבוּדַת הַלְוִי לְדִרְגָּה שְׁנִקְרָאת הוּא, טְמִיר וְגִינוּ. וְנִקְרָא הַהוּא (ה' הוּא), לְהִרְאוֹת סוּף כָּל הַמַּעֲלוֹת, שְׁהִיא רֵאשִׁית, וְהַכֹּל אַחַד. וּמִשׁוֹם שְׁהוּא סוּף, הַתּוֹסֵף בּוֹ ה'. (הַלְוִי הוּא טְמִיר וְגִינוּ. וְנִקְרָא יוֹם הַהוּא, לְהִרְאוֹת סוּף שֶׁל כָּל הַדְּרָגוֹת, שְׁאֲחִזוּ תַחֲלָה, וְהַכֹּל אַחַד).

256. פִּתַח הַהוּא יְנוּקָא וְאָמַר, וְהִיָּה בְיוֹם הַהוּא. הַהוּא, לֹא יְדִיעַ מֵאַן הוּא. אֵלּא בְּכָל אֶתֶר בְּיוֹם הַהוּא, יוּמָא בְּתִרְאָה הוּא, אֲבֵמֵי אֶקְרִי יוֹם הַהוּא. אֵלּא דָּא הוּא יוּמָא דְּאֲזוּרִי סוּפָא בְּשִׁירוּתָא. שִׁירוּתָא אֶקְרִי הוּא, כְּמָה דְּאֶתְ אָמַר (בַּמְדָּבָר יח) וְעַבְדֵי הַלְוִי הוּא פּוֹלְזוּנָא דְּלְוִי, לְדִרְגָּא דְּאֶקְרִי הוּא, טְמִיר וְגִנִּי. וְאֶקְרִי הַהוּא (ה' הוּא), לְאֲוֹזָא סוּפָא דְּכָל דְּרָגִין, דְּאִיהוּ שִׁירוּתָא, וְכֹלָא זוּד. וְבִגִין דְּאִיהוּ סוּפָא, אֶתּוֹסֵף בֵּיה ה'. (ס"א וְעַבְדֵי הַלְוִי הוּא טְמִיר וְגִנִּי. וְאֶקְרִי יוֹם הַהוּא, לְאֲחִזָּא סוּפָא כָּל דְּרָגִין, דְּאֶחִיד שִׁירוּתָא וְכֹלָא חַד)

257. עֲתִידָה יְרוּשָׁלַיִם לְהוֹצִיא מִיָּם וּלְנִבֵּעַ מִבּוּעַ. כְּאֵן יֵשׁ לוֹמַר, סוּף לְכָל הַדְּרָגוֹת אֵינָה יְרוּשָׁלַיִם, אֵלּא וְדָא יְרוּשָׁלַיִם וְיוֹם הַהוּא, הַכֹּל אַחַד. מַה בֵּין זֶה לְזֶה? אֵלּא יְרוּשָׁלַיִם, כָּל הַדְּרָגוֹת הַקְדוּשׁוֹת שְׁלָה, בְּשׁוּבָבִים נִקְרָאִים יְרוּשָׁלַיִם, וְכַךְ נִרְאִים. וְיֵשׁ דְּרָגוֹת שְׁשׁוּבָבוֹת, וְנִקְרָאוֹת עֲזוּרוֹת. אֵלּא פְּנִימִית וְאֵלּא בַחוּץ. וְיֵשׁ דְּרָגוֹת שְׁנִקְרָאוֹת בְּשׁוּבָבוֹת

257. זְמִינָא יְרוּשָׁלַיִם סֵלְפָא מִיָּם, וְלְנִבֵּעַ נְבִיעוּ, הָכָא אֵית לּוֹמַר, סוּפָא דְּכָל דְּרָגִין, לָאו אִיהוּ יְרוּשָׁלַיִם, אֵלּא וְדָא יְרוּשָׁלַיִם סֵלְפָא מִיָּם הוּא כֹלָא זוּד. מַה בֵּין זֶה לְזֶה. אֵלּא יְרוּשָׁלַיִם, כָּל דְּרָגִין קַדִּישִׁין דִּילָהּ, כַּד אֶסְתַּוּרִין, אֶקְרוּן יְרוּשָׁלַיִם. וְהָכִי אֶתְוּמָאן. וְאֵית דְּרָגִין דְּסוּזוּרִין, וְאֶקְרוּן עֲזוּרוֹת, אֵלּוּן פְּנִימֵאִין, וְאֵלּוּן לְבַר. וְאֵית דְּרָגִין דְּאֶקְרוּן כַּד אֶסְתַּוּרִין, לְשָׁכוֹת. (ס"א כַּד אֶסְתַּחְרוּן

לְשָׁכוֹת. (כְּשִׁמְסוֹתוֹכְבוֹת אֵלּוּ הַפְּנִימִיּוֹת וְאֵלּוּ לְבַחוּץ, נִקְרְאוּ יְרוּשָׁלַיִם. וְיֵשׁ דְּרָגוֹת שְׁסוּבָבוֹת, וְנִקְרְאוֹת עֲזָרוֹת. וְיֵשׁ דְּרָגוֹת שְׁנִקְרְאוֹת לְשָׁכוֹת) וְיֵשׁ דְּרָגוֹת שְׁנִקְרְאוֹת בְּשְׁסוּבָבוֹת הַיְכָל וְדָבִיר. לְפָנִים מִכָּל אֵלּוּ הַדְּרָגוֹת יֵשׁ נִקְדָּה אַחַת, (תַּהֲלִים מַה) כְּבוֹדָה בַּת מְלֶכֶת פְּנִימָה. נִקְדָּה זוֹ נִקְרְאָת יוֹם הַהוּא, וְסִימְנָהּ – (דְּבָרִים ג) הַהוּא יִקְרָא אֶרֶץ.

אֵלֶּיךָ פְּנִימָאִין, וְאֵלֶּיךָ לְבַר. אִקְרוּן יְרוּשָׁלַם. וְאֵת דְּרָגִין דְּסַחְרוּן, וְאִקְרוּן עֲזָרוֹת, וְאֵת דְּרָגִין דְּאִקְרוּן לְשָׁכוֹת) וְאֵת דְּרָגִין דְּאִקְרוּן כַּד אֶסְתַּזְוֶרֶן. הַיְכָל וְדָבִיר. לָלוּ מִכָּל אֵינֹן דְּרָגִין, אֵת זוֹד נִקְדָּה, (תַּהֲלִים מַה) כְּבוֹדָה בַּת מְלֶכֶת פְּנִימָה. נִקְדָּה דָא, אִקְרִי יוֹם הַהוּא, וְסִימְנָהּ (דְּבָרִים ג) הַהוּא יִקְרָא אֶרֶץ.

258. וּכְשִׁיעַמַד יוֹם זֶה מִתּוֹךְ שְׁבָכֵי הָעֶזְרָה, תִּקּוּם נְבִיעַת מַיִם, וְאוֹתָהּ נְבִיעָה תַּהֲיֶה מֵהַיָּם הַקְּדָמוֹנִי, כְּמוֹ אִמָּא שְׁבָנָה בֵּין זְרוּעוֹתֶיהָ, וּמֵרַב חֶלֶב שְׁזִינְקָה, מִתְמַלֵּא פִּיו וְנִתְגַּדֵּל בּוֹ, מֵרִיק חֶלֶב לְפִי אָמוֹ. כִּךְ חֲצִים אֵל הַיָּם הַקְּדָמוֹנִי.

258. וְכַד יִקּוּם יוֹמָא דָא, מִזֵּו שְׁבָכִין דְּעֶזְרָה יִקּוּם נְבִיעוֹ דְּמַיָא, וְהַהוּא נְבִיעוֹ מִן הַיָּם הַקְּדָמוֹנִי לְהוּי. כְּזִינְקָה דְּאִמָּא, דְּבָרָה בֵּין דְּרוּעָהָ, וּמִסְגֵּיאוֹ זִזְלָבָא דְּיִנְיָקָה, אֶתְמַלֵּי פּוּמִיָּה, וְאֶתְרַבֵּי בֵּיהּ, אִרִיק זִזְלָבָא לְפּוּמָא דְּאִמִּיָּה. כִּךְ זִזְעִים אֵל הַיָּם הַקְּדָמוֹנִי.

259. לְקַחוּ רֵאשׁ הַיְשִׁיבָה וְנִשְׁקוּ. אָמַר, תַּיִד (סִי עוֹלָם שְׁדָבֵר זֶה כֶּף), כִּךְ פֶּרְשׁוּהוּ בִּישִׁיבַת הַרְקִיעַ, וְכִךְ זֶה וְדָאִי יָם הָאֲחֵרוֹן – מְעֻלוֹת אַחֲרוֹנוֹת שְׁלָה. אִי חֲסִיד קְדוּשׁ, כְּמָה חֲדוּהָ עַל חֲדוּהָ נִתּוּסְפָה בְּאוֹתוֹ תִּינוּק תּוֹךְ בְּנֵי הַיְשִׁיבָה. עֲשָׂרִים וְשִׁבְעֵי טַעְמֵי הַתּוֹרָה, אָמַר אוֹתוֹ תִּינוּק. וְשִׁבְעִים כְּתָרִים עֲטָרוֹ לְאָבִיו בְּאוֹתוֹ יוֹם. אֲשָׁרֵי חֲלָקוֹ מִי שְׁזוּכָה לְלַמֵּד אֶת בְּנוֹ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לֹא זָכָה אָבִיו לְלַמֵּד. אָמַר, אָבִיו הַשְּׂאִיר.

259. זְטָלִיָּה רַב מְתִיבְתָא, וְנִשְׁקִיָּה. אָמַר זְוִיָּה (ס"א חִיין דְּעֵלְמָא דְּמִלָּה דָא הַכִּי), אוֹקְמוּהָ בְּמִתִּיבְתָא דְּרַקִּיעָא, וְהַכִּי הוּא וְדָאִי יָם הָאֲחֵרוֹן: דְּרָגִין בְּתַרְאִין דִּילִיָּה. אִי זִזְסִידָא קְדִישָׁא, כְּמָה זִזְדוּהָ עַל זִזְדוּהָ, אֶתּוּסַף בְּהַהוּא יִזְוָקָא, גֵּו בְּנֵי מְתִיבְתִי. כ"ז טַעְמֵי דְּאוּרִיָּתָא, אָמַר הַהוּא יִזְוָקָא. וְשִׁבְעִין כְּתָרִין אֶעֱטָרוּהָ לְאָבוּהָ בְּהַהוּא יוֹמָא. וְזָכָה זִזְלָקִיָּה, מֵאֵן דְּזָכִי לְמִילְכָה לְבָרִיָּה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לֹא זָכָה אָבוּהָ לְמִילְכָה לִיָּה. אָמַר, אָבוּהָ שְׁבָק.

260. וְסוּד נִסְתַּר הִיָּה בְּתִינוּק זֶה עַל מַה שְּׁהִסְתַּלַּק מֵהָעוֹלָם וְעַל שְׁרָצוֹ לְדוֹן דִּינֹו (בְּגִלּוּי) וְנִצַּל מִמֶּנּוּ. זֶה הִיָּה בְּגִלּוּי, שְׁהִיָּה מִבִּישׁ לְרַבּוֹ לְפָנֵי הַכֹּל בְּשִׂאָלוֹת וְקִשְׁיוֹת שְׁלוֹ, וְלֹא חֲשַׁשׁ לְלָכֵת לְאַחַר לְהַתְקִין תְּלַמּוּדוֹ, וְהַחֲלִישׁ דַּעַת רַבּוֹ, וְלָכֵן רָצוּ לְדוֹן אוֹתוֹ בְּדִין קָשָׁה. וּמִשׁוּם כֶּךָ, אָף עַל גַּב שְׁנִצַּל מִבְּעֵלֵי הַדִּין, לֹא נִצַּל כְּאֵן. שְׁבָעָה יָמִים הָיוּ שְׁלֹא הִשְׁתַּלֵּם דִּיּוֹקְנוֹ (דִּינוֹ). וְכִשְׁהִיָּה מִתְרַחֵץ, בְּכָאֵב יֵתֵר לְפָנֵי הַכֹּל כֹּל אוֹתָם שְׁבָעָה יָמִים עַד שְׁהִשְׁתַּלֵּם דִּיּוֹקְנוֹ. וְעַל שְׁהִסְתַּלַּק מֵהָעוֹלָם לֹא תִרְצָה לְדַעַת. אִי רַבִּי, אִי רַבִּי, אִי רַבִּי אֲשָׁרֵי חֲלָקוֹ!

260. וְרָזָא סְתִיבָא (דָּף קַע"א ע"ב) הָוָה בְּהַאי יִזְוָקָא, עַל מַה דְּאֶסְתַּלַּק מֵהָעוֹלָם, וְעַל דְּבָעוּ לְמִידָן דִּינִיָּה, (ס"א בְּאֶתְגִּלְיָא) וְאֶשְׁתַּזִּיב מִנִּיָּה, דָא הָוָה בְּאֶתְגִּלְיָא, דְּהָוָה מִכְּסִיף לְרַבִּיָּה קָמִי כְּלָא, בְּשִׂאָלוֹתֵין וְקִשְׁיֵין דִּילִיָּה, וְלֹא זְוִישׁ לְמַהֲרָה לְאֲזוּרָא, לְאֶתְקַנָּא תְּלַמּוּדוֹ, וְזוּלִישׁ דַּעַתָא דְּרַבִּיָּה. וְעַל דָא בָּעוּ לְמִידָן לִיָּה בְּדִינָא תְּקִיפָא. וּבְגִין כֶּךָ, אָף עַל גַּב דְּאֶשְׁתַּזִּיב מִבְּמֵאֲרִיָּהוֹן דְּדִינָא, לֹא אֶשְׁתַּזִּיב הַכָּא. שְׁבָעָה יוֹמִין הָיוּ דְּכָא אֶשְׁתַּלִּים דִּיּוֹקְנִיָּה. (ס"א דִּינִיָּה) וְכַד הָוָה אֶסְתַּזוּי, בְּכָאֵב יִתִּירָא קָמִי כְּלָא כֹּל אֵינֹן שְׁבָעָה יוֹמִין עַד דְּאֶשְׁתַּלִּים דִּיּוֹקְנִיָּה. וְעַל דְּאֶסְתַּלַּק מֵהָעוֹלָם לֹא תִבְעִי לְמַגְדֵּעַ. אִי רַבִּי, אִי רַבִּי, וְזָכָה זִזְלָקִיָּה.

261. תא זוזי, תזוזות עגולא דאינון שבכין, דתמן באינון מיין דההוא נביעו דמענינא, אתרשים נביעו זוד, ואתפשט ונפיק לבר, ועאל גו ימא רבא. (דמון) ורשים ביה ארוזא בלבא דימא, ומיניה שתי לוינתן, ורוי, וזודי, ואתרבי ברבויא. וכד נפיק נביעו אורא, ההוא נביעו אתפשט ואזיל בטמירו, תזוזות תהומא, לגו ימא בתרא. וכל אינון מיים ידונים, ומיין תקיפין, מאיך לון, וכפיף לון, דלא יפקון לזבכלא בני עלמא. וסימן (ישעיה מג) הגותן בים דרר ובמים עזים נתיבה.

262. ובאמצע אותה עזרה יש שני כרובים, מעשה אמנות של המלך הקדוש, ולא יכולים לעמד בהם עליונים ותחתונים. ותחתיהם עתידים כל ישראל לעמד, שלא יצאו מתחת פניהם החוצה, זכאים יהיו כל הנכנס תחת פניהם. שלשה עשר אלף מגדלים של שמש שמאיר מניצוץ של מרגלית בצעצוע (בניצוץ) פראוי. ראש הישיבה בגלל זה זכה לאותו כבוד.

263. מי יכול לומר מאותם דברים שמתחדשים בכל יום מלפני ראש הישיבה. אי רבי, בכל זמן שרוחות זכרים עולות למעלה, נשים באותו זמן יוצאות בלן, ומתכנסות לתוך ההיכל ששם בתיה, ושמות שם בכמה דברים עתיקים. ומשם יוצאות, ונכנסות בלן, והיא עמהן לתוך היכל סרח, ושמות בכמה דברים חדשים ועתיקים, ומשם יוצאות והיא עמהן, ונכנסות לתוך היכל יוכבד. וכן בכל אותם היכלות.

264. בעת, רבי, אמר לך סוד אחד. בא וראה, בכל שמטה ושמטה הפרוז יוצא: התכנסו גברים ונשים וכל אותם בני האמונה ועלו. אז כלם מתפשטים, זכרים ונשים, ועולים. וכל אותם תינוקות מחלב נכנסים לתוך ישיבת (התכנסו בני האמונה גברים ונשים, וכל אותם יונקי חלב, ועלו. אז כלם מתפשטים, גברים ונשים, ועולים. וכלם נכנסים לתוך ישיבת) הרקיע, ושמים בחדה ועלוי

261. תא זוזי, תזוזות עגולא דאינון שבכין, דתמן באינון מיין דההוא נביעו דמענינא, אתרשים נביעו זוד, ואתפשט ונפיק לבר, ועאל גו ימא רבא. (דמון) ורשים ביה ארוזא בלבא דימא, ומיניה שתי לוינתן, ורוי, וזודי, ואתרבי ברבויא. וכד נפיק נביעו אורא, ההוא נביעו אתפשט ואזיל בטמירו, תזוזות תהומא, לגו ימא בתרא. וכל אינון מיים ידונים, ומיין תקיפין, מאיך לון, וכפיף לון, דלא יפקון לזבכלא בני עלמא. וסימן (ישעיה מג) הגותן בים דרר ובמים עזים נתיבה.

262. ובאמצעיתא דההיא עזרה, אית תרין כרובים, עובדא דאומנא דמלכא קדישא. ולא יכלין לקיימא בהו, עלאין ותתאין. ותזוזתייהו זמנין כל ישראל לקיימא, דלא יפקון מתזוזות דרפיהו לבר, זכאין ליהוון, כל דעאלין תזוזות דרפיהו. תליסר אלפי מגדלין דשמשא, דנהיר מניצוצא דמרכלא בצעצועא (ס"א בניצוצא), פדקא יאות. רב מתיבתא בגין כף זכה לההוא יקר.

263. מאן יכיל למימר, מאינון מלין דקא מתזודשן בכל יומא, מקמי רב מתיבתא, אי רבי, בכל זמנא דרוזין דכורין סלקין לעילא. נשין בההוא זמנא נפקי פלהו, ומתכנשי לגו היכלא דבתיה תמן, וזודאין תמן, בכמה מלין עתיקין. ומתמן נפקין, ועאלין פלהו. והיא עמהון, לגו היכלא דסרוז. וזודאן בכמה מלין זודתין ועתיקין, ומתמן נפקין והיא עמהון, ועאלין לגו היכלא דיוכבד. וכן בכל אינון היכלין.

264. השתא רבי אימא לך רזא זודא. תא זוזי, בכל שמטה ושמטה, פרוזא נפיק, אתכנישו גוברין ונשין, וכל אינון בני מהימנותא, וסליקו. כדין פלהו מתפשטין דכורין ונשין, וסלקין. וכל אינון יונקי מוולב, עאלין לגו מתיבתא (ס"א אתכנישו בני מהימנותא גוברין ונשין וכל אינון יונקי מחלב וסליקו. כדין כלהו מתפשטין דכורין ונשין, וסלקין. וכלהו עאלין לגו מתיבתא) דרקיעא, וזודאן זודיה, ועלויא דלהון, ותמן זודי על זודי. וההוא

שְׁלֵהֶם, וְשֵׁם שְׁמֵחָה עַל שְׁמֵחָה. וְאוֹתוֹ נֶעַר שְׁמֵחָתוֹת רְבוּנוּ בִּידוֹ עוֹמֵד, וְאוֹמֵר לָהֶם כְּמָה דְבָרִים חֲדָשִׁים וְעֵתִיקִים, וְכֵלֶם רוֹאִים שְׁמֵחָה שְׂאִין שְׁמֵחָה בְּאוֹתָהּ שְׁמֵחָה.

265. אַחַר כֵּן נִכְנָסִים בְּלֵם לְתוֹךְ כְּמָה פְּרוֹכּוֹת, וְכְמָה הִיכָלוֹת גְּנוּזִים שָׁם, שֶׁהֵם מְאִידִים בְּנֶעֱם ה' בְּתוֹךְ הִיכָל אֶהְבֵּת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְזֶהוּ שְׁכֵנוֹב (תְּהִלִּים כו) לְחֻזוֹת בְּנֶעֱם ה' וְלִבְקָר בְּהִיכָלוֹ. אַחַר כֵּן פּוֹרְחִים הִתְיַנּוֹקוֹת לְמַעַלָּה, וְהֵם פּוֹרְחִים לְמַטָּה, וְחוֹזְרִים לְמִקְוֵמוֹתֵיהֶם וּמִתְלַבְּשִׁים בְּבִתְחִלָּה. אֲשֶׁרֵי הָעַם שְׁלֵכַל טוֹב אוֹתוֹ עוֹלָם מְצַפִּים.

266. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּמָה מִתּוֹקִים הַדְּבָרִים שֶׁשְׁמַעְנוּ. אֲשֶׁרֵי חֲלָקֵי שְׁזִכִּיתִי לְכָל לְשִׁמְעַת אֵת כָּל זֶה. אֲשֶׁרֵי הַיּוֹם שֶׁיִּצְאָתִי לְכָאן. אָמְרוּ לוֹ, רַבִּי, שְׁלֹשָׁה יָמִים יֵשׁ לָנוּ רְשׁוֹת לְבֵא אֵלֶיךָ, וְאַחַר כֵּן יוֹם אֶחָד (גִּלְגָּל, וְאִין לָנוּ רְשׁוֹת לְבֵא. בְּאוֹתוֹ יוֹם נֹסַפֵּת) שְׁמֵחָה שְׁלֵךְ.

267. הוּא מוֹשֵׁף מְשִׁיכוֹת מִצְדוֹ, וְנִסְתַּר וּמִתְבַּסֶּס תַּחַת מְקוֹם שְׁנִקְרָא תַּא הַרְצִים עַד חֻצוֹת הַלְיָלָה. מֵאַחַר חֻצוֹת הַלְיָלָה יוֹצֵאת שְׁלֵהְבֵת עֲמוּד יִצְחָק, וּמִכָּה בְּתַרְנַגּוֹל הַזֶּה שְׁנִקְרָא גָבֵר, כְּמוֹ גָבֵר אַחַר עֲלוֹן מִמֶּנּוּ. בֵּינָן שְׁמֵכָה בּוֹ גָבֵר זֶה, קוֹרָא וְנוֹתֵן שְׁשָׁה קוֹלוֹת, וְכֵלֶם בְּהַשְׁבֵּל.

268. בְּשַׁעָה שֶׁהוּא קוֹרָא, כָּל תַּרְנַגּוּלֵי הָעוֹלָם הֵזָה קוֹרְאִים, וְיוֹצֵאת מִמֶּנּוּ שְׁלֵהְבֵת אַחֲרֵת וּמִגִּיעָה תַּחַת כְּנַפְיָהֶם, וְקוֹרְאִים. מַה הוּא קוֹרָא? בְּשַׁעָה רֵאשׁוֹנָה קוֹרָא וְאוֹמֵר: (תְּהִלִּים כט) קוֹל ה' בְּכַח קוֹל ה' בְּהַדָּר. וּבְשַׁעָה שְׁנִיָּה קוֹרָא וְאוֹמֵר: (מִיכָה ו) קוֹל ה' לְעִיר יִקְרָא, (תְּהִלִּים כט) קוֹל ה' שֶׁבֵר אַרְזִים. בְּשַׁעָה שְׁלִישִׁית קוֹרָא וְאוֹמֵר: קוֹל ה' חֲצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ. בְּשַׁעָה רְבִיעִית קוֹרָא וְאוֹמֵר: קוֹל ה' יַחֲלֵל מִדְּבַר וְגו'. בְּשַׁעָה חֲמִישִׁית קוֹרָא וְאוֹמֵר: קוֹל ה' עַל הַמַּיִם וְגו'. בְּשַׁעָה שְׁשִׁית קוֹרָא וְאוֹמֵר: קוֹל ה' יַחֲלֵל אֵילוֹת וְגו'. וְאַחַר כֵּן קוֹרָא וְאוֹמֵר: (יִשְׁעִיָּה מ) קוֹל אֹמֵר קָרָא וְאוֹמֵר מָה

נֶעַר דְּמִפְתּוֹן דְּמֵאֲרִיָּה בִּידֵיהָ, קָם וְאוֹמֵר לוֹן כְּמָה מִלִּין זוֹרְתִין וְעֵתִיקִין, וְכֵלֶהוּ זוֹמָאן זוֹרְהָ, הַלִּית זוֹרְהָ כְּהֵיא זוֹרְהָ.

265. לְבִתֵּר עֲאֲלִין כְּלָהוּ לָגוּ כְּמָה פְּרוֹכּוֹתִין, וְכְמָה הִיכָלִין גְּנוּזִין תַּמּוֹן. דְּאִינוּן זְהֵרִין בְּנֶעֱם יי, בְּגוֹ הִיכָלָא דְּאֶהְבֵּת דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא. וְדָא הוּא דְּכֵתִיב, (תְּהִלִּים כו) לְחֻזוֹת בְּנֶעֱם ה' וְלִבְקָר בְּהִיכָלוֹ. (קכ"ז ע"ב, שְׁמוֹת קי"ג ע"ב) לְבִתֵּר פְּרוּזִין יְנוּקִין לְעֵילָא, וְאִינוּן פְּרוּזִין לְתַתָּא, וּמֵהַדָּרִין לְדוּכְתִּיָּהוּ, וּמִתְלַבְּשִׁין כְּדְּבִקְדָמִיתָא. וְכָפָה עֲמָא דְּכָל טוֹבָא דְּהֵהוּא עֲלָמָא מוּזְכָּאן.

266. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּמָה מִתּוֹקִין מִלִּין דְּשְׁמַעְנָא. וְכָפָה זוֹלְקָא דִּידֵי, דְּזוֹכִינָא לְכָל הָאֵי לְמִשְׁמַע, וְכָפָה יוֹמָא דְּנַפְיָקָא הַכָּא. אָמְרֵי לִיהָ רַבִּי, תַּלְתָּה יוֹמִין אִית לָן רְשׁוֹ לְמִיתֵי גְבָרָה, וְלְבִתֵּר יוֹמָא זוֹד (ס"א נִיזִיל וְלֵא אִית לָן רְשׁוֹ לְמִיתֵי, בַּהֵהוּא יוֹמָא אַתּוּסַף) ם זוֹרְהָ דִּיקָה. ם

267. אִיהוּ מְשִׁיךְ מְשִׁיכוֹ מִסְטָרָא דִּילִיָּה, וְאַתְּטַמֵּר וְאַתְּזוּפָא תְּזוּזוֹת אַתֵּר דְּאַקְרִי (מַלְכִים א יד) תַּא הַרְצִים, עַד כְּלָהוּ לִילִיא. מִבְּתֵר כְּלָהוּ לִילִיא, שְׁלֵהְבֵת דְּעֲמוּדָא דִּיִּצְחָק נְפִיקָה, וּבְטִשׁ בְּהָאֵי תַּרְנַגּוּלָא דְּאַקְרִי גְבָרָה, כְּזוּזָא דְּגָבֵר אַזְזָרָא עֲלָהָה עֲלִיָּה. בֵּינָן דְּבְטִשׁ בִּיהָ הָאֵי גְבָרָה, קָרִי וְיֵהִיב שִׁית קָלִין, וְכֵלֶהוּ בְּסַכְלָתָנוּ.

268. בְּשַׁעָתָא דְּאִיהוּ קָרִי, כָּל תַּרְנַגּוּלִין דְּהָאֵי עֲלָמָא קָרָאן, וְנַפִּיק מִנֵּיהָ שְׁלֵהְבֵת אַזְזָרָא, וּמִטִּי לוֹן תְּזוּזוֹת גְּדַפְיָהוּ, וְקָרָאן. אִיהוּ מַה קָרִי. בְּשַׁעָתָא קְדָמָה קָרִי וְאוֹמֵר, (תְּהִלִּים כט) קוֹל יי בְּכּוֹז קוֹל יי בְּהַדָּר. וּבְשַׁעָתָא תַּנְיָינָא קָרִי וְאוֹמֵר, (מִיכָה ו) קוֹל יי לְעִיר יִקְרָא (תְּהִלִּים כט) קוֹל יי שׁוֹבֵר אַרְזִים. בְּשַׁעָתָא תְּלִיתִיָּה קָרִי וְאוֹמֵר, קוֹל יי זוּזָב לְהַבּוֹת אֵשׁ. (דָּף קע"ב ע"א) בְּשַׁעָתָא רְבִיעִיָּה קָרִי וְאוֹמֵר, (תְּהִלִּים כט) קוֹל יי יוֹזִיל מִדְּבַר וְגו'. בְּשַׁעָתָא זְמוּשִׁיָּה קָרִי וְאוֹמֵר, קוֹל יי עַל הַמַּיִם וְגו'. בְּשַׁעָתָא שְׁתִּיתִיָּה קָרִי וְאוֹמֵר, קוֹל יי יוֹזִיל אֵילוֹת וְגו'. לְבִתֵּר קָרִי וְאוֹמֵר, (יִשְׁעִיָּה מ) קוֹל אֹמֵר קָרָא וְאוֹמֵר מָה

ואמר מה אקרא וגו'. וזהו התרנגול שקורא ולא שוכך, ואחר כך קורא כמו מקדם.

269. ומה קורא? כל מעשי בני העולם, משום שהוא בעל התיק (של החכמה) וקסת הסופר במתניו, וכל מעשי בני העולם כותב בכל יום. ובלילה לאחר שקורא כל הקריאות הללו, קורא כל מה שכתב ביום.

270. ואלמלא רגליו אצבעות שלו, שתי דרגות – אחד אותו שעומד באמצע שהוא גדול, ואותו שעומד מאחור שהוא קטן, שמעבדים אותו – ישרף העולם בשלהבותיו. ומה עושים? פיון שעולה הבקר וחוט אור יוצא מצד דרום, אז מתחברים כלם ונעשים שתי רגלים שני טלפי עגל, לקים הכתוב (יחזקאל א) וכף רגליהם ככף רגל עגל. והרי ידעת סוד זה. שאלת ענף הגרן. לתוף עזרה זו יש שלש מאות וששים וחמשה היכלות, כחשבון ימות השנה. ובכל פתח ופתח כתוב: יהי שלום בחילך שלוח בארמנותיך (תהלים קכב). לא ידוע מהו בהיכלות האלה, אלא כלם נראים מעשה ציור. שבעה סדרי מרגליות נראים אלו באלו בכל אחד ואחד.

271. אי חסיד קדוש, כמה משבח ראש הישיבה היכל אחד שהוא בראש צד מזרח העזרה הוא, משום שארבעה הם בארבעת צדדי העולם. אבל היכל של צד מזרח מרבה אורותיו יותר מכלם.

272. יום אחד ביום הגדול יצא לויתן, וכל הים הזדעזע, וכל הדגים הלכו לכאן ולכאן. בשהגיע הלויתן לפתח פתח התהום, מתחיל לשמח, ושכך שם התהום, אלא אותו כמראה המעיין, ומתבססים האורות, ולא נראו כל אותם אורות, פרט לאור ההיכל שבצד המזרח הזה.

273. אותה מרגלית שמוציא הלויתן מתוף אותו תהום שנקרא סגדוין, ממה נעשתה? אלא יום זה שמוציא הלויתן שהזדעזע הים,

ואמר מה אקרא וגו'. וראו איהו תרנגולא דקרי, ולא שכיף ולבנת קרי כמלקדמין.

269. ומאי קרי. כל עובדין דבני עלמא, בגין דאיהו מאריה דאזומתא (ס"א דחכמתא) וקסת הסופר בזרעו. וכל עובדין דבני עלמא כתיב בכל יומא. ובליליא, בתר דקרי כל קריאן אליו, קרי כל מה דכתב ביומא.

270. ואלמלא רגליו אצבעאן דיליה, דאינון תרין דרגין, זוד ההוא דקיימא באמצעייתא. דאיהו רב. והוא דקיימא מאזורה, דאיהו זעיר, דקא מעכבין ליה, יהא מוקיד עלמא בשלהוביו. ומה עבדי. פיון דסליק צפרא, וזווטא דנהירו נפיק מסטר דרום, כדון מתזבירין כלהו, ואתעבדין תרין רגלין תרין טלפיין כעגלא, לקיימא דכתיב (יחזקאל א) וכף רגליהם ככף רגל עגל, והא ידעת רזא דא. שאלת ענפא דגורן. לזו בעזרה דא, אית תלת מאה ושתין וזומשה היכלין, כזוושבן יומי שתא. ובכל פתוזא ופתוזא כתיב, (תהלים קכב) יהי שלום בזוילך שלוח בארמנותיך. לא ידיע מאי הוא בהני היכלין, אלא כלהו, אתוזמן עובד ציור. שבע סדרין דמרגלאן אתוזמן אליו באליו, בכל זוד וזוד.

271. אי זוסידא קדישא, כמה משבח רב מתיבתא היכלא זודא, דאיהו בריש סטר מזרוז דעזרה דא, בגין דארבע אינון בד סטרין דעלמא, אבל היכלא דסטר מזרוז, אסיני גהורין דיליה יתיר מכלהו.

272. יומא זוד, בימא רבא, לויתן נפיק, וכל ימא אודעזע, וכל נויי אולין לכאן ולכאן, כד מטי לויתן בפתוזא דפתוזא דתהומא, שארי למזודי, ואשתכף תמן מ תהומי מ, אלא ההוא מ כזויוו דמעין, ואתוזפיון גהורין, ולא אתוזון כל אינון גהורין, בר גהורא דהיכלא דבסטר מזרוז דא.

273. ההוא מרגלא דקא אפיק לויתן, מגו ההוא תהומא דאקרי סגדוין, ממה אתעביד. אלא יומא דא

יום שנחרב בית המקדש, הוא ט' באב. ואותה מרגלית, שכשזכר הקדוש ברוך הוא את בניו וזרק שתי דמעות לתוך הים הגדול, אחת נופלת לתוך תהום זה שנקרא סגדו"ן, ואחת נופלת לתוך תהום אחר שנקרא גילב"א.

274. משום שחמשה תהומות אחרים הם בינם הגדול, אבל לא חשבים כאלו האחרים. וכיון שנופלות אלו הדמעות, צפות תוך תהום אחד. ואחד נטבע תוך תהום שנקרא גילב"א.

275. שלמטה תוך שמרי הים, שמרים רעים, יוצא ערעור אחד מקטרג, מיוק קדמון, והוא ברוח דמות אדם כשמתקרב לקדש. כיון שנעבר משם ורוצה לרדת למטה להתלבש בלבוש להזיק את העולם, יורד הוא ומרפבותיו, ולבוש קדמון שלובש תבנית שור, דמות שור. וראשון לנזיקין מאותם ארבעה הוא שור, ואותם ארבעה אבות להזיק העולם. וכלם שלשה אבות נזיקין פרט לשור כלם שלו.

276. ועל זה כתוב, (תהלים קו) וימירו את כבודם בתבנית שור אבל עשב. מהו אבל עשב? הרי דרשנו בו, אבל עקר הדבר מתמצית הלחם, ולא משבעת מיני דגן, אין לו בהם חלק, ולא ראוי לו להיות שם.

277. ממקומותיהם, ואלה יושבים במקומותיהם. עד שלא יוצאים אלו, מומנים אלו. אור והתנוצצות שלהם אין העינים יכולות לסבל. הולכים מסביב, אין הם שוככים לעולמים.

278. כשמתפלל בן אדם בהיכל זה, מיד בהסתכלות ראשונה נראה קטן ולא קטן, מסתכל יותר – נראה גדול. עוד מסתכל – נראה יותר גדול. כל מה שמסתכל, כך נראה בהתפשטות גדול ועליון, עד שנדמה בהסתכלות במלא נימה שאין לה שעור.

דקא אפיק לוייתו, דאודיעו ע ימא, יומא דאתזורב בי מקדשא, ט' באב איהו. והוא מרזקא, דכד דכיר קודשא בריה הוא לבנוי, ואושיד (שמות ט' ע"א) תרין דמעין לגו ימא רבא, וזד נפיל לגו תהומא דא דאקרי סגדו"ן, וזד נפיל לגו תהומא אזורא דאקרי גילב"א.

274. בגין דזומש תהומי אזרנין אינון בימא רבא. אבל לא וזשיבין כהני אזרנין, וכיון דנפלי אינון דמעין, קפאן גו תהומי זד. וזד אטבע גו תהומא, דאקרי גילב"א. ם

275. דתתא גו שמרים דזומרא, דורדיין בישין, נפיק זד ערעורא מקטרגא, מיוקא קדמאה, ואיהו ברוזא דיוקנא דאדם, ם כד קריב לגו קודשא. כיון דמתעבר מתמן, ובעי לנזותא לתתא, לאתלבשא בלבושא לנזקא עלמא, נזוית הוא ורתיכוי. ולבושא קדמאה דקא נקיט תבנית שור, דיוקנא דשור. וקדמאה לנזיקין מאינון ארבע, שור איהו. ואינון ארבע אבות לנזקא עלמא. וכלהו תלתא אבות נזיקין, פר שור, פלהו דיליה.

276. ועל דא כתיב, (תהלים קו) וימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב. מהו אוכל עשב, הא דרשינן ביה. אבל עקרא דמלה, מתמצית הלחם, ולא שבעת זיני דגן, לית ליה בהו זולקא, ולא יאות ליה למיהוי תמן. ם

277. מדוכתייהו, ואלין יתבין בדוכתייהו, עד לא נפקי אלין, זמינין אלין, נהירו ונציצו דלהון, לא יכלין עינין למסבל. אזלין בסזרנין, לית להון שכיכו לעלבמין.

278. כד אסתפל פר זש בהאי היכלא, מיד באסתכלותא קדמאה, אתזווי זעיר ולא זעיר, אסתפל יתיר, אתזווי רב. תו אסתפל, אתזווי יתיר רב, כל מה דאסתפל, הכי אתזווי באתפשטותא רב ועלאה, עד דדמי (דף קע"ב ע"ב) באסתכלותא כמלא ימא, דלית ליה שיעורא.

279. מעשים גדולים לפנים שלא ידועה אמנותם, משם מאירה עזרה וכל מה שיש בה, פרט לפרובים שאורם עולה עד רום הרקיע בגונים רבים, ואורות נוצצים. אלף וחמש מאות וחמשה ושבעים גפנים עושים פרות בעזרה זו.

280. יותר – (קהלת ד) חבק את ידי, במרירות ואנינות שלו, ואחר כך – אכל את בשרו, בעל כרחו, שאין לו רשות לשלט על דבר אחר. מה עוזר לו בכל מה שמסטה ועושה ועמל שלאחר כך אין לו רשות אלא על שלו, אחר כך מרקיד ושמת בכסיל בלי דעת כלל, והולך ללא תועלת ואוכל הבשר. ובשאר אין לו רשות. מרירות שלמעלה ושלמטה, כשישראל בצרה ואוכלים אותם שונאים, ולא נותנים כח במעשיהם הטובים להוציא ממנו.

281. ואפלו מבשרו שהוא מצד זה, מרע לפני המלך הקדוש, שהוא רחום וחנון. אבל על שלו, רוח הקדש ונשמה קדושה, אין עליונים ותחתונים יכולים לשלט עליו כלל. ועל כך כל העלילות וכל מה שמסטה אותו רע, שחושב לשלט על רוח הקדש ואחר כך לא יכול, וישוב ואוכל את בשרו, מה תועלת היה לו? ועוד, שהם מכסים כלם כמו מערפל חזק, ואין שוככים עליונים ותחתונים.

282. בא ואמר לך דבר. אם תאמר ששמחה היא למלאך המות כשהורג בני אדם – לא. אבל משום שרואה שרצון רבונו בכך, מראה עצמו בשמחה לעשות רצון הקדוש ברוך הוא, שכתוב (תהלים קמח) רוח סערה עשה דברו. אמר לו רבי שמעון, והרי הוא מרקד והולך בחדוה לפני נשים. אמר לו, אי חסיד קדוש, ודאי כך זה, להראות לפני המלך שנות לו ברצון המלך. אבל הנחת שלו בהספד הנשים. הוא רוקד, ואזניו להספד.

283. אמר לו, אם כך, מדוע הולך ומסטה על האדם למעלה ומזכיר חטאיו? אמר לו, משום שהוא (קהלת ד) זקן ובכסיל, וחושב לשלט על

279. עובדין סגיאין לגו, דלא ידיע אומנו דלהון, בגיה נהרא עזרה, וכל מה דאית בה, בר פרובים דנהורא דלהון סלקא עד רום רקיעא, בגוונין סגיאין, ונהורין מנצצין. אלף וחמש מאה וחמשה ושבעין גופנין, עבדין איבין בעזרה דא. ם

280. יתיר (קהלת ד) זזובק את ידי, במרירות ואנינו דיליה, ולבתר אוכל את בשרו בעל כרחיה, דלית ליה רשו לשלטאה על מלה אזורא. מה אתהני ליה בכל מה דאסטי ועביד ועמל, דלבתר לית ליה רשו, אלא על דיליה לבתר מרקיד וזודי, ככסיל בלא דעתא כלל, ואזיל בלא תועלתא, ואכיל לבשרא. ובשאר לית ליה רשו. מרירו דעילא ותתא, כד ישראל בעאקו, ואכלי לון שנאיהון ולא יהבי זזילא בעובדין טבין דלהון, לאפקא בגיה.

281. ואפילו מבשריה דאיהו מהאי סטר, אבאיש קמי מלכא קדישא, דאיהו רוזום וזונן. אבל על דיליה, רוזא קדישא ונשממתא קדישא, לית עלאין ותתאין יכלין לשלטא עלוי כלל. ועל דא כל תסקופין, וכל מה דאסטי ההוא רע, דחושב למשלט על רוזא קדישא, ולבתר לא יכיל, וישוב ואוכל את בשרו. מה תועלתא הנה ליה. ועוד דאזון זופאן כלהו בערטיראה תקיף, ולית שכיכו לעלאין ותתאין.

282. תא ואימא לך מלה. אי תימא, דזודו הוא למלאך המות, כד קטיל בני נשא. לאו. אלא בגין דזומי דרעונתא דמאריה בכך, אזוזי גרמיה בזודו, למעבד רעונתיה דקודשא בריך הוא, דכתיב, (תהלים קמח) רוז סערה עושה דברו. אמר ליה רבי שמעון, והא איהו אזיל ומרקד בזודוה קמי נשיין. אמר ליה אי זזסידא קדישא, ודאי הכי הוא, לאזוזאה קמי מלכא דזיזא ליה ברעונתיה דמלכא. אבל זיזא דיליה בהספדא דנשיין, איהו רקיד ואודגיה להספדא.

283. אמר ליה אי הכי, אמאי אזיל ואסטי על בר נש לעילא, ואדכר לזובוי. אמר ליה, בגין דאיהו זקן

הרות, וכל תאוותו היא בגלל זה. בסוף לא שולט אלא על שלו, בשרו, ועל זה כתוב (תהלים ז) ישוב עמלו בראשו.

284. הולך ורוצה לרגש את העולם, ומים עולים מתוך שאר תהומות ורוצים לכפות העולם. אותן דמעות רותחות יותר מכל אש שבעולם. ומתוך תקף הרתיחה שלהן, קופאים המים תוך הים הקפוא, ואלמלא שרמו הקדוש ברוך הוא נשיבה אחת מצד אברהם מעמוד שלו ונראה כל העולם, לא יכול לעמד אפלו רגע אחד.

285. אותן דמעות בשנפלות לתוך הים, נשמע קול בין הים עד מערת המכפלה. מקול נהמתם שנשמע שם בשנכנסים לתוך הים, מתעוררים אבות הראשונים, וקמו, וחשבו שהקדוש ברוך הוא רוצה להפך את העולם, עד שקול יוצא ואומר להם: אל תפתחו אהובים קדושים, בגללכם זוכר הקדוש ברוך הוא את בניכם, והוא רוצה לגאל אותם, ואתם תראו.

286. כל האלפא ביתות משלבות ומצטרפות אלה באלה, ומתחברות בצרופ השם הקדוש. כיון שנראו האותיות בצרופ זה, אלה נגנזים, ויוצאים אחרים, וכן כלם. אלה נגנזים, ואלה יוצאים, כלם לפנים בחלל אותם כפתורים.

287. שוב פורחים שלש פעמים ביום באויר ויוצאים החוצה, ועומד השם בארבע אותיות, תלויים באויר שעה וחצי. לאחר שנגנזו זה מיד יוצא מתוך חלל האויר שם של שתיים עשרה אותיות, פורח ותלוי באויר שעה אחת, ולא יותר. אחר כך זה נגנז, ויוצא מיד צרופ אותיות אחרות, שם של כ' (של כ"ב) אותיות, ותלוי באויר שעה אחת ונגנז. ומיד יוצאות אותיות מחלל אחר, שם של עשרים ושמונה אותיות, מתעטרים כלם בכתריהם, ועומדים שעה וחצי, ונגנזו זה. ומיד יוצאים תלויים באויר שם של עשרים וחמש אותיות בצרופיהן, ועומד שעה ושלשה

וכסיל, ונזשים למשולט על רוזא, וכל תאוותיה בגיני כף איהו, לסוף לא שליט אלא על דיליה. בשרא דיליה. ועל דא כתיב, (תהלים ז) ישוב עמלו בראשו.

284. אזיל ובעי לארנשא עלמא, ומיא סליקין מגו שאר תהומין, ובעאן לזופיא עלמא, אינון דמעין רתיזין יתיר מכל אשא דעלמא. ומגו תוקף הרתיזון דלהון, אקפו מיא, גו ימא דנקפא. ואלמלא הרמו קודשא בריה הוא זוד נשיבו מסטרא דאברהם, מעמודא דיליה, ואזוי על עלמא, לא יכול למימקם אפילו רנעא זודא.

285. אינון דמעין כד נפלין גו ימא, אשתמע קלא בין ימא, עד מערתא דכפלתא. מקל נהימו דלהון דקא אשתמע תמן, כד עלין גו ימא, מתערן אבהן קדמאי, וקמו, ונזשבו דקודשא בריה הוא בעי לאהפכא עלמא, עד דקלא נפיק ואמר לון, לא תדוולו רוזימין קדישין, בגינכון דכיר קודשא בריה הוא לבגיכון, ואיהו בעי דמפרק לון, ואתון תזומון.

286. אלפא ביתין פלהו, משלבן ומתערפאן אלין באלין, ואתוזברן בצרופא דשמא קדישא. כיון דאתוזון אתון בצרופא דא, אלין גניזין, ונפקין אזוריני, וכן פלהו. אלין גניזין, ואלין נפקין, פלהו לגו בזולכא דאינון כפתורים.

287. תו פרזי תלת זמנין ביומא באוירא ונפקא לבר, וקיימא שמא בארבע אתון, תלין באוירא שעתא ופלא, לבתר גניז דא, מיד נפיק מגו אוירא מזולכא דיליה, שמא דתריסר אתון, פרזו ותליא באוירא, שעתא זודא, ולא יתיר. לבתר גניז דא, ונפקא מיד צרופא דאתון אזוריני, שמא דכ' (דכ"ב) אתון, ותלין באוירא שעתא אזורא, ואגניז. ומיד נפקי אתון מזולכא אזורא, שמא דתמניא ועשרין אתון, מתעטרין פלהו בכתרייהו, וקיימי שעתא ופלא, ואגניז דא. ומיד נפקי תליא באוירא, שמא דעשרין

רגעים. יוצאות אותיות של ארבעים ושתים אותיות, ועומדות לעולם.

וזהו אֶתוֹן בְּצִרְפֵּיהוּ, וְקִימָא שְׁעֵתָא וְתַלְתָּ רַגְעֵי, נִפְקֵי אֶתוֹן דְּאַרְבַּעִין וְתַרְיַן אֶתוֹן. לְעֵלְמָא קִימָא.

288. השמות. אלא כלם אותיות, לא שוככים לעולמים, בולטים ונוצצים החוצה, ועולים ויורדים. אין מי שיכול לעמד בהם, פרט למשיח בטרם גדול. זה גנוז, לאחר שעומד שעתים ועשרים ושנים רגעים, והשם החקוק של ע"ב אותיות יוצא ועומד ותלוי באויר שעה וחצי. כל השמות האלה לא יוצאים ולא נראים, אלא פעם אחת ביום, אבל אותן א"ב נראות פורחות באויר, ומצרפות אלה באלה שלש פעמים ביום.

288. שְׁמֵהּ. אֵלָא אֶתוֹן כּוּלְהוּ, כָּא (דף קע"ג ע"א) מִשְׁתַּכְּכֵי לְעֵלְמִין, בְּלִטֵי וּמְנַצְצֵי לְבָר, וְסַלְקֵי וְנִזְחֲתֵי, לִית מָאן דִּיכִיל לְקִימָא בְּהוּ, בַּר מִשִּׁינּוּ בְּטוֹרוּז סִגֵי. דָּא גְּנִיז, לְבַתֵּר דְּקִימָא תַרְיַן שְׁעֵתִין וְעֶשְׂרִין וְתַרְיַן רַגְעִין, וְהָאֵי שְׂמָא גְּלִיפָא דְע"ב אֶתוֹן קָא נִפְקֵי. וְקִימָא וְתַלְתָּא בְּאוֹרָא, שְׁעֵתָא וּפְלַגָּא. כָּל הַגִּי שְׁמֵהּ לָא נִפְקֵי, וְלָא אֶתוֹזוּן, אֵלָא זְמַנָּא זְוָדָא בְּיוֹמָא, אֲבָל אֵינּוּן אֲלֻפָּא בִּיתִין, אֶתוֹזוּן פְּרוּזִין בְּאוֹרָא, וּמְצַרְפִּין אֲלִין בְּאֲלִין. תַּלְתָּ זְמַנִּין בְּיוֹמָא.

289. בשפורחות אותיות האלף בית, אלה פורחות מבאן ואלה מבאן, ומצטרפות בלן. בשיוורד שם ראש הישיבה, מתחיל, משיח חוזה בצרוף א"ב אותיות כמו שראה דניאל, שהם: ממתוס ננקפי אאלרן (מנא מנא תקל ופרסין דניאל ה, כה).

289. כִּד פְּרוּזִין אֶתוֹן דְּאֲלֻפָּא בִּיתִין, אֲלִין פְּרוּזִין מִכָּאן, וְאֲלִין מִכָּאן, וּמִתְצַרְפִּין כְּלָהוּ. כִּד נִזְחֲתֵי תַמָּן רַב מִתִּיבְתָא, שְׂאֲרֵי, מִשִּׁינּוּ זְוָמָא בְּצִרְפָּא דְּאֲלֻפָּא בִּיתָא, אֶתוֹן כְּמָה דְּזְוָמָא דְּנִיֵּאל, דְּאֵינּוּן מִמִּתּוּס נִנְקֵפֵי אֲאֲלִרִין.

290. כל ערב שבת, בשמקדשים ישראל את היום למטה, ברוז מכריו לארבעה צדדי העולם: התכנסו מרכבות קדושותו התקינו כסאות (קדושים) מי ראה חדנה בשלש מאות ותשעים רקיעים? כמה ממנים, כמה שליטים מתכנסים למקומותיהם. בין שישאל למטה מקדשים (להקדוש ברוך הוא), או מתעורר עץ החיים, ומקיש באותם העלים שלו רוח נשיבות אחת מתוך עולם הבא, ואותם ענפי האילן מתנענעים, ועולים ריחות של העולם הבא.

290. כָּל מַעְלֵי שַׁבָּתָא, כִּד מְקַדְשִׁין יִשְׂרָאֵל יוֹמָא לְתַתָּא, כְּרוּזָא כְּרִיז לְאַרְבַּע סְטְרֵי עֵלְמָא, אֲתַכְנַשׁוּ מִשְׁרַיִין קְדִישִׁין, אֲתַקְנֵי כְּרִסִּין (קְדִישִׁין). מָאן זְוָמֵי זְוָדָה, בְּתַלְתָּ מָאָה וְתַשְׁעִין רַקִּיעִין, כְּמָה מְבַנֵּן, כְּמָה שְׁלִטוּנִין, מִתְכַּנְשִׁין לְאַתְרֵיהוּ. כִּיּוֹן דִּישְׂרָאֵל לְתַתָּא מְקַדְשִׁין (לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא), כְּדִין אֲתַעַר אֵיכְלָא דְּזוּמָא, וְאֲקִישׁ בְּאֵינּוּן טְרַפִּין דִּילֵיהּ, רוּזִין נְשִׁיבּוּ זְוָד מַגֵּוּ עֵלְמָא דְּאֵתֵי, וְאֵינּוּן עֲנָפִין דְּאֵיכְלָא מִתְנַעֲנְעִין, וְסַלְקִין רִיזוּן דְּעֵלְמָא דְּאֵתֵי.

291. אותו עץ החיים מתעורר, ומוציא נשמות קדושות, ופורש על העולם. ועם כל זה נשמות יוצאות ונשמות נכנסות. אלה מעוררים אלה, אלה יוצאים ואלה נכנסים, ועץ החיים בחדנה.

291. הַהוּא אֵיכְלָא דְּזוּמֵי אֲתַעַר, וְאֲפִיקָא נְשַׁמְתִּין קְדִישִׁין, וּפְרִישׁ עַל עֵלְמָא. וְעַם כָּל דָּא, נְשַׁמְתִּין נִפְקִין, וְנְשַׁמְתִּין עֲאֲלִין, אֲלִין מִתְעַרֵי אֲלִין, אֲלִין נִפְקִין וְאֲלִין עֲאֲלִין, וְאֵיכְלָא דְּזוּמֵי בְּזוּדָה.

292. ואז ישראל כלם מתעשרים בעטרות של אותן נשמות קדושות, כלם בחדנה במנוחה. וכל השבת יש להם אותה חדנה ואותה מנוחה, וכל הצדיקים שבגן, כלם עולים ומתענגים בענג עליון של העולם הבא.

292. וּכְדִין, יִשְׂרָאֵל כְּלָהוּ מִתְעַטְרִין בְּעַטְרִין דְּאֵינּוּן נְשַׁמְתִּין קְדִישִׁין, כְּלָהוּ בְּזוּדָה בְּנִיזוּא. וְכָל הַשַּׁבָּת, אֵית לֹון הַהוּא זְוָדָה, וְהַהוּא זִיזוּא, וְכָל צְדִיקֵיָא דִּי

בין שיוצאת השבת, כל הנשמות פורחות ועולות.

293. בא וראה, בשנכנסת שבת, נשמות יורדות לשרות על העם הקדוש, ונשמות הצדיקים עולות למעלה. בשיוצאת השבת, הנשמות עולות, אותן ששרו על ישראל. ונשמות יורדות, אותן נשמות הצדיקים.

294. בין שעולות כל הנשמות ששרו על ישראל, עולות ועומדות בדמות לפני המלך הקדוש, והקדוש ברוך הוא שואל את כלם: איזה חדוש היה לכם באותו עולם בתורה? אשרי מי שאומר לפניו חדוש על התורה. כמה חדוה עושה הקדוש ברוך הוא. מכנס פמליה שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאומרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר.

295. בא וראה, בשדבר מתחדש בתורה ונשמה שיוצאת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה למעלה, כל הפמליה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחיות הקדש מתרבים בכנפים ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיבין, ושותקין, אז חיות הקדש מה פתוב? (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, כמו שנאמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדי כל העם.

296. ואם תאמר, למה לשתיקה קראו עמידה? אלא בדבור יש שבעה איברים שמתנענעים יחד אתו: לב, ראה, קנה, לשון, שנים, שפתים, בשר. ובשתיקה עומדים בעמדם ללא נענוע, ועל זה קוראים לשתיקה עמידה.

297. שהרי רב המנונא סבא אמר, (תהלים כ) ישלח עזרך מקדש וגו'. מקדש – זה קדוש ידים. ומציון יסעדה – זה המוציא, שהוא סועד לב האדם. יזכר כל מנחתיה, כל – לרבות דבר אחר, זו נטילת ידים אחרונה. ועולתך ידשנה סלה – זו ברכת המזון בזמון. אם אתה

בגנתא, כלהו סלקין ומתענגין בענונא עלאה, דעלמא דאתי. בין דנפיק שבתא, כלהו נשמתין פרוזין וסלקין.

293. תא וזוי, כד עייל שבתא נשמתין זוזתין לשרייא על עמא קדישא. ונשמתין דצדיקייא סלקין לעילא. כד נפיק שבתא, נשמתין סלקין, אינון דשארו עליהו דישראל. ונשמתין זוזתין, אינון נשמתין דצדיקייא.

294. בין דסלקין כלהו נשמתין דשארו עליהו דישראל. סלקי וקיימין בדיוקנא קמי מלכא קדישא, וקודשא בריה הוא שאיל לכלהו, מאי זודושא הוה לכו בהווא עלמא באורייתא. זכאה איהו מאן דזודושא דאורייתא אמרת קמיה. כמה זודוה עביד קודשא בריה הוא, פגיש לפמליא דיליה, ואמר, שמעו זודושא דאורייתא, דאמרת נשמתא דא דפלוני, וכלהו מוקמי הדיא מלה בתרי מתיבתאי. אינון לתתא, וקודשא בריה הוא לעילא, זותים להדיא מלה.

295. תא וזוי, כד מלה אתזודיש באורייתא, ונשמתא דזוזתא בשבתא אתעסקת באינון מלין זודתין, וסלקי לעילא. כל פמליא דלעילא, צייתין להווא מלה, וזויות הקדש מתרבין בגרפין, ומתלבשין בגרפין. וכד שאיל לון קודשא בריה הוא, ולא תבין ושתיקין, כדן זויות הקדש מה פתיב, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתו עמדו כל העם.

296. ואי תימא, שתיקה אמאי קרו ליה עמידה. אלא, כד בורא אית ז' שייפין דמתנענען בהדיה, לבא. ריאה. קנה. לשון. שנים. שפון. בשר. ובשתיקה קיימו בקיובייהו, בלא נענועא. ועל דא קרי לשתיקה עמידה.

297. דהא רב המנונא סבא אמר, (נ"א רב מתיבתא) (תהלים כ) ישלחו עזרך מקדש וגו'. מקדש, דא קדוש ידים. ומציון יסעדה, דא המוציא, דאיהו סעיד לבא דבר נש. יזכור כל מנזותיה, כל לאסגאה מלה אזורא, דא נטילת ידים בתרייתא. ועולתך ידשנה

עושה בו, יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא. ובשבת מקדש, זה קדוש הגדול. ועל דבר זה התעטרו הצדיקים בגן עדן משבת לשבת אחרת.

סלה, דא ברכת המזון בזמון. ואי את עביד כן, יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא. ובשבת מקדש, דא קדושא רבא. ועל מלה דא, אתעטרו צדיקייא בגן עדן, משבת לשבת אזורא.

298. עוד פתח ואמר, (ישעיה מ) על הר גבה עלי לך מבשרת ציון וגו'. על הר גבה – זה ודאי הר העברים, מקום שמשנה נקבר בו. והרי פרשוה, ששכינה תעלה לשם ותבשר לעולם. אבל הכל הוא מבשרת ציון, זוהי חפצי בה, אשת נתן בן דוד, אם המשיח, מנחם ב"ר עמיאל, והיא תצא ותבשר, והיא בכלל מבשרת ציון.

298. תו פתח ואמר, (ישעיה מ) על הר (דף קע"ג ע"ב) גבוה עלי לך מבשרת ציון וגו'. על הר גבוה, האי ודאי הר העברים, אתר דמשה אתקבר. והא אוקמוה, דשכינתא תסלק לתמן, ותבשר עלמא. אבל פלא איהו, מבשרת ציון, דא איהי זופצי בה, אתתא דנתן בר דוד. אימא איהי דמשיוזא, מעוזם ב"ר עמיאל, ואיהי תיפוק ותבשר, ואיהי בכלל דמבשרת ציון.

299. קול ישמע בעולם, ושני מלכים יתעוררו בעולם לערף קרב, ויצא שם הקדוש על העולם. מה תבשר ותאמר? (שם) הנה ה' אלהים בחזק יבא וזרעו משלה לו הנה שברו אתו ופעלתו לפניו. הנה שברו אתו – שהקדוש ברוך הוא מכריז בכל פמליה של מעלה ויאמר להם: התפנסו ודונו דין, מי שמסר נשמתו על קדשת שמי מהו שברו? ואלו יאמרו כף וכף. מי שסבל במה חרופים וגדופים בכל יום עלי מה שברו? הם יאמרו כף. מי שנענש בכל יום עלי מה שברו? הם יאמרו כף. זהו שכתוב הנה שברו אתו ופעלתו לפניו.

299. קלא ישמעע בעלמא, ותרין מלכין יתערוון בעלמא, לאזוזא קרבא, ויפוק שמא קדישא על עלמא. מה תבשר ותימא. (ישעיה מ) הנה ה' אלהים בחזק יבא וזרעו מושלה לו. הנה שברו אתו ופעולתו לפניו. הנה שברו אתו, דקודשא בריך הוא פריז בכל פמליא דלעילא, ויימא לון, אתכנשו ודאינו דינא. מאן דמסר נשמתיה על קדושת שמי, אגריה מאי הוא. ואינון יימרון כף וכף. מאן דסביל במה זורופין וגדופין בכל יומא עלי, מהו אגריה. אינון אמרי כף. מאן דאתענש בכל יומא עלי, מהו אגריה. אינון אמרי כף. הדיא הוא דכתיב, הנה שברו אתו ופעולתו לפניו.

300. מהו ופעלתו? אלא כמו שכתוב, (תהלים לא) מה רב טובך וגו', פעלת לחוסים כף. זהו פעלתו. נגד בני אדם מה זה? אלא נגד עובדי כוכבים ומזלות. אשר צפנת ליראיך, מה זה אשר צפנת? וכי מי יגזל ויטל מידו מה שהוא רוצה לתת, שכתוב צפנת?

300. מהו ופעולתו. אלא במה דכתיב, (תהלים לא) מה רב טובך וגו'. פעלת לחוסים כף. דא הוא פעולתו. נגד בני אדם מהו. אלא נגד עובדי כוכבים ומזלות. אשר צפנת ליראיך, מהו אשר צפנת. וכי מאן יגזל ויטול מן ידוי, מה דהוא בעי למיהב, דכתיב צפנת.

301. אלא צא וראה מעשי הרחמנות שעושה הקדוש ברוך הוא. במה שהוא מכה – בו נותן רפואה. במה מכה? בשמאל. בימין מקרב ובשמאל מכה. במה שמכה – בו נותן רפואה לעולם. כתוב (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה, ובצפון מכה, שמשם יוצאים כל הדינים וכל הגזרות הקשות – ובו שורה כל שבר טוב וכל

301. אלא פוק וזומי עובדין דרזומנו דעבד קודשא בריך הוא, במה דאיהו מזוי, ביה יהיב אסוותא. במה מזוי בשמאלא, בימינא קריב, ובשמאלא מזוי. במה דמזוי, ביה יהיב אסוותא לעולם, כתיב (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה, ובצפון מזוי. דמתמן נפקי כל דינין וכל גזירי קשיין. וביה שרי כל אגר טב, וכל

טוב שעתידי הקדוש ברוך הוא לתת לישראל. לעתיד לבא קורא הקדוש ברוך הוא לצפון ויאמר לו: כך נתתי כל טוב וכל שכר טוב לבני שסבלו כמה רעות בעולם הזה על קדשת שמי, תן שכרים טובים שנתתי בק.

טיבו, הזמין קודשא בריך הוא למיזהב לישׂראל. לזמנא דאתי, קרי קודשא בריך הוא לצפון, ויימא ליה, בר יהבית כל טיבו, וכל אגר טוב לבני, דסבלו כמה ביישין בהאי עלמא, על קדושת שמי. הב אנרין טבין דיהבית בר.

302. זהו שכתוב, (ישעיה מג) אמר לצפון תני ולתימן אל תכלאי וגו'. וכי דרף הדרום כך הוא, למנע ברכות? והרי כל הברכות מצד דרום, וכל טובות העולם מדרום יוצאות, והוא אומר לתימן אל תכלאי?

302. הדרא הוא דכתיב, (ישעיה מג) אומר לצפון תני ולתימן אל תכלאי וגו'. וכי ארזא הכי הוא הדרום, לממנע ברכאן, והא כל ברכאן מסטרא הדרום, וכל טבין דעלמא מדרום נפקי, ואיהו אומר לתימן אל תכלאי.

303. אלא באותה שעה יעורר הקדוש ברוך הוא את אברהם ויאמר לו: קום, שהרי הגיע זמן שאני גואל את בניך לתת להם שכר טוב על כל מה שסבלו בגלות. ומתוך שאברהם היה במקדש, שכתוב (דברים לב) אם לא כי צורם מקרם – זה אברהם, היה לו כמי שלא טוב בעיניו, ומראה עצמו כמי שרוצה שילקו על חטאיהם יותר ויאמר: גבו מעונותיהם גבו מחטאיהם אמר לו הקדוש ברוך הוא לאברהם: ידעתי כל מה שאמרת לפני. אני גם כן לפני. אל תכלאי. אני רוצה לפיך על בניך, אל תמנע מהם טובות, אל תמנע מהם שכר טוב, כמה וכמה סבלו על חטאיהם. ומשום כך – אמר לצפון תני. והינו אשר צפנת, והוה הדרב (שתהא) של אותה מבשרת.

303. אלא בההיא שעתא, יתער קודשא בריך הוא לאברהם, ויימא ליה קום, דהא מטא זמנא דאנא פריק לבנך, למיזהב לון אגר טב, על כל מה דסבלו בגלותא. ומנא דאברהם הוה בזבינו דלהון, דכתיב, (דברים לב) אם לא כי צורם מקרם, דא אברהם. הוה ליה כמאן דלא טב בעיניו, ואזומי גרמיה, כמאן דבעי דילקון על זוביהון יתיר, ויימא גבו מוזוביהון, גבו מוזטאיהון. אמר ליה קודשא בריך הוא לאברהם, ידענא כלא איהו מה דאמרת לאנפין. אנא אוף הכי לאנפין. אל תכלאי, אנא בעי לפייסא כך על בנך. לא תמנע טיבו מנהון, לא תמנע אגר טב מנהון, כמה וכמה סבלו על זוביהון, ובגייי כף אומר לצפון תני. והינו אשר צפנת, ודא הוא מלה (ס"א דתהא) דההיא מבשרת.

304. ועוד תבשר פעם שניה, בשעה שהשכינה תעלה על אותו הר עליון, ותלך ותבשר לאבות. מיד תלך לירושלים ותראה אותה בחרבנה. תפנס לציון, ושם תקרקר קיר במקדש על מקום בית מושבה ועל כבודה באותו מקום. ושם נשבעת שלא תקח משם ולא תצא עד שהקדוש ברוך הוא יגאל את בניך, וחפצי בה זו תבשר במקדש ואמרת: (ישעיה יב) צהלי ורני יושבת ציון כי גדול בקרבך וגו'. מה זה גדול בקרבך? זה הקדוש ברוך הוא שפא אליה להקימה מן העפר, ויאמר לה: (שם נב) התנערי מעפר

304. ותו תבשר זמנא תנינא, בשעתא דשכינתא תסלק על ההוא טורא עלאה, ותהך ותבשר לאברהם, מיד תהך לירושלם, ותזומי ליה בזורבנא. תיעול לציון, ותמן תקרקר קירא כמלקדמין, על אתר בי מותבה, ועל יקרא דילה בההוא אתר. ותמן אומיאת, דלא תיטול מתמן, ולא תפוק, עד דקודשא בריך הוא יפרוק לבנהא, ודא זופצי בה. תבשר כמלקדמין ואמרת, (ישעיה יב) צהלי ורני יושבת ציון כי גדול בקרבך וגו'. מאי גדול בקרבך. דא קודשא בריך הוא דאיהו אתי לגבה, לאקמא לה מעפרא, ויימא

קומי שבי ירושלים. ירושלים היא, וירושלים שמה בודאי.

לה (ישעיה נב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלים. ירושלים איהי, וירושלם שמה ודאי.

305. ובוה גם כף במה שמחה על שמחה תהיה לצדיקים בגן עדן. ומשום זה אשריו מי שנשמתו בשבת מעידה לפני המלך על חדוש התורה, שהקדוש ברוך הוא וכל פמליתו וכל אותן נשמות הצדיקים שהיו בגן עדן, כלם מתעטרים באותו דבר.

305. ובדא אוף הכי, כמה זודו על זודו הוי לצדיקייא בגן עדן. ובגין כף זכאה איהו, מאן הנשמתיה בשבת אסהידת קמי מלכא, על זודושיא דאורייתא, דקודשא בריך הוא, וכל פמליא דיליה, וכל אינון נשמתין דצדיקייא דהוו בגן עדן, פלהו מתעטרין בההוא מלה.

306. עוד שמעתי מנורה הקדושה, שכמה כבוד על כבוד ועטרה על עטרה מעטרים לאבי אותו אדם שם בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא: התכנסו לשמע חדוש ודברים חדשים בתורה משם פלוני בן פלוני. כמה הם שמנשקים את ראשו. כמה צדיקים מעטרים אותו בשירדים. אשרי חלקם של כל אלו שמשתדלים בתורה ביום השבת משאר ימים. (עד כאן)

306. תו שמענא בוצינא (דף קע"ד ע"א) קדישיא, דכמה יקר על יקר, ועטרה על עטרה, מעטרין לאבוה דההוא בר נש תמן, בשעתא דאמר קודשא בריך הוא, אתכנשי למשמע זודושיא ומלין זודתין דאורייתא, משמיה דפלוני בר פלוני, כמה אינון דנשקין על רישיה. כמה צדיקייא מעטרין ליה, כד נזותין. זכאה זוזלקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין. (עד כאן)

307. ראשית ערסתכם חלה תרימו וגו'. מצוה לו להפריש חלה לכהן. חל"ה כף חשבונה: מ"ג ביצים וחמש ביצה, אחד מחמש. ויש חמש אחד מחמשים, שהוא ו'. וזה סימן מג"ן, שהוא מיכאל גבריאל נוריא"ל. חלה – שכינה. שבמקום שמלאכים אלה שם – האבות שם. ובמקום שהאבות שם – שכינה שם. ובה ויחל, בה אנו מתפללים. זהו שבתוב (שמות לב) ויחל משה את פני ה' אלהיו. (דברים ג) אדני אלהים אתה החלות להראות את עבדך. ובה חלה זכות אבות, ובה תמה זכות אבות לרשעים, שהיו מקבלים שכרם בעולם הזה.

307. (במדבר ט"ו) ראשית עריסותיכם זוכה תרימו וגו', פקודא דא להפריש זוכה לכהן. זכ"ה הכי זושבניה, מ"ג ביצים, וזומש ביצה, זוד מוזומש. ואית זומש זוד מן זומשין, דאיהו ו'. ודא סימן מג"ן, דאיהו מיכאל גבריאל נוריא"ל. זוכה, שכנתא. דבאתר דאלין מלאכין תמן, אבהן תמן. ובאתרא דאבהן תמן, שכנתא תמן. ובה ויזול, בה צלינא, הדא הוא דכתיב, (שמות לב) ויזול משה את פני ה' אלהיו. (דברים ג) אדני ידוד אתה הזולת להראות את עבדך. ובה זוכה זכות אבות. ובה תמה זכות אבות לרשעים. דהוו מקבלים אנרייהו בהאי עלמא.

308. שמצד זמין ששם י', שהיא חכמה, ראשית שם ה', שהיא מראה זכות על בניה מימין, ששם רמ"ח מצוות עשה מצד אות ה' אחרונה, שהיא שמאל של גבורה, ששם לא תעשה, שהם שס"ה, ששם נדונים רשעים גמורים, תמה להם זכות אבות, ומתהפך להם שם יהו"ה – הוה"י. ולמדנו מהמן

308. דמסטרא דימינא, דתמן י' דאיהו זוכמה, שרותא דשמא דידוד, דאיהו אזוזי זכותא על בנהא מימינא, דתמן רמ"ח פקודין דעשה. מסטרא דאת ה' בתראה, דאיהו לשמאלא דגבורה, דתמן לא תעשה, דאינון שס"ה, דתמן נדונים רשעים גמורים, תמה לון זכות אבות, ואתהפך לון שם יהו"ה, הוה"י. ואוליפנא מהמן

הַרְשָׁע, (אסתר ה) וְכָל זֶה אֵינְנוּ שׁוֹה לִי. (עד כאן רעיא מהימנא).

הַרְשָׁע, (אסתר ה) וְכָל זֶה אֵינְנוּ שׁוֹה לִי. (ע"כ רעיא מהימנא)

309. וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו' וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל כַּנְּפֵי בְגָדֵיהֶם לְדוֹרוֹתָם וְגו'. רַבִּי חֲזַקְיָה פְתוּז, (זכריה ג) וַיֵּרְאֵנִי אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְגו'. כַּמָּה צְדִיקִים הֵם יִשְׂרָאֵל שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה בְּכַבּוּדָם עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, וְנִתֵּן לָהֶם תּוֹרָה קְדוּשָׁה, וְנִתֵּן לָהֶם נְבִיאֵי אֱמֶת שְׂמֹנְהִיגִים אוֹתָם בַּתּוֹרָה בְּדֶרֶךְ אֱמֶת.

309. (במדבר ט"ו) וַיֹּאמֶר יי אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו' וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל כַּנְּפֵי בְגָדֵיהֶם לְדוֹרוֹתָם וְגו'. רַבִּי חֲזַקְיָה פְתוּז, (זכריה ג) וַיֵּרְאֵנִי אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְגו'. כַּמָּה זְכָאִין אֵינְנוּ יִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי בִיקְרָהוֹן עַל כָּל בְּנֵי עַלְמָא, וַיְהִי לֹון אֹרִייתָא קְדִישָׁא, וַיְהִי לֹון נְבִיאֵי מְהִימְנֵי, הַמְדַּבְּרֵי לָהּוּ בְּאֹרִייתָא, בְּאַרְזוֹ קְשׁוּט.

310. בֹּא וּרְאֵה, כָּל נְבִיאִים וְנְבִיאִים שֶׁהַעֲמִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, עַל כָּלֵם הַתְּגַלָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדִרְגוֹת עֲלִיוֹנוֹת קְדוּשׁוֹת, וְרֵאוּ זֵו כְּבוֹד קְדוֹשׁ שֶׁל הַמֶּלֶךְ מִמְּקוֹם עֲלִיוֹן, אֲבָל לֹא קְרוֹב כַּמֹּשֶׁה, שֶׁהָיָה קְרוֹב לַמֶּלֶךְ יוֹתֵר מִהַבַּל, שֶׁהָיָה אֲשֶׁרֵי חָלְקוֹ יוֹתֵר מִכָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, שֶׁעָלִיו פְּתוּב (במדבר יב) פֶּה אֵל פֶּה אֲדַבֵּר בּוּ וּמְרָאָה וְלֹא בְחִידוֹת. וּשְׂאֵר נְבִיאִים הָיוּ רוֹאִים מִמְּקוֹם רְחוֹק, כְּמוֹ שְׂנַאֲמֵר (ירמיה לא) מִרְחוֹק ה' נִרְאָה לִי.

310. תָּא וְזוּי, כָּל נְבִיאֵי וְנְבִיאֵי דְאֹקִים קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, כְּלָהּוּ אֲתַגְּלֵי קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלִייהוּ, בְּדִרְגִין עֲלָאִין קְדִישִׁין, וְזוּמוּ זֵו יְקָרָא קְדִישָׁא דְמַלְכָּא מֵאַתֵּר עַלְמָה, אֲבָל לֹא קְרִיב כַּמֹּשֶׁה, דְּהוּא קְרִיב לְמַלְכָּא יְתִיר מִכָּלֵא, דְּהָא זְכָאָה זְוֹלְקִיהָ יְתִיר מִכָּל בְּנֵי עַלְמָא, דְּעֲלִיָּה כְּתִיב, (במדבר יב) פֶּה אֵל פֶּה אֲדַבֵּר בּוּ וּמְרָאָה וְלֹא בְחִידוֹת. וּשְׂאֵר נְבִיאֵי, הוּוּ זְוִמָּן מֵאַתֵּר רְזוּיָקָא, כְּמָה דְּאֵת אֲמֵר (ירמיה לא) מִרְחוֹק יי נִרְאָה לִי.

311. אָמֵר רַבִּי חֲזַקְיָה, כֶּף לְמַדְנָה, פְּתוּב (שמות ב) וַיִּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לְוִי וַיִּקַּח אֶת בֵּית לְוִי. וַיִּלֶךְ אִישׁ – זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שְׂנַאֲמֵר (שמות טו) ה' אִישׁ מִלְחָמָה. מִבֵּית לְוִי – זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מְקוֹם שְׁחַכְמָה עֲלִיוֹנָה וְאוֹתוֹ זֶהר (נְהַר) מִתְּחַבְּרִים בְּאֶחָד, שְׁלֹא נִפְרָדִים לְעוֹלָמִים. מִבֵּית לְוִי – שֶׁהַשְּׂרָה לְוִיִּתָּן (כָּל שְׂמֹנָה) בְּלִבְדוּ בְּעוֹלָם, זֶהוּ שְׂכָתוּב (תהלים קד) לְוִיִּתָּן זֶה יִצְרָתְ לִשְׁחַק בּוּ. וַיִּקַּח אֶת בֵּית לְוִי – זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מְקוֹם שְׂאוֹר הַלְבָנָה מֵאִיר.

311. (שמות י"א ע"ב) אָמֵר רַבִּי חֲזַקְיָה, הַכִּי אוֹלִיפְנָא, כְּתִיב (שמות ב) וַיִּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לְוִי וַיִּקַּח אֶת בֵּית לְוִי. וַיִּלֶךְ אִישׁ: דָּא קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא כְּמָה דְּאֵת אֲמֵר (שמות טו) יי אִישׁ מִלְחָמָה. מִבֵּית לְוִי: דָּא קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲתֵר דְּזוּכְמָה עַלְמָה, וְהוּא זְוֵהר (ס"א נהר) מִתְּזוּבְרָן כּוֹזְדָּא, דְּלֹא מִתְּפָרְשִׁין לְעַלְמִין. מִבֵּית לְוִי: דְּאֲשֶׁרֵי לְוִיִּתָּן (ס"א כל חידו) בְּלִזְוֹדוּי בְּעַלְמָא, דְּדָא הוּא דְּכְתִיב (תהלים קד) לְוִיִּתָּן זֶה יִצְרָתְ לִשְׁחַק בּוּ. וַיִּקַּח אֶת בֵּית לְוִי, דָּא קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲתֵר דְּנִהִירוֹ דְּסִיְהָרָא נְהִיר.

312. וַתֵּהָרֵה אֲשֵׁה וַתִּלְכֵד בֵּן. הָאֲשֵׁה וְדָאֵי, כְּמוֹ שְׂנַאֲמֵר (בראשית ב) לְזֹאת יִקְרָא אֲשֵׁה. בְּהַתְּחַלָּה בֵּית לְוִי, כֶּף הוּא בּוֹדָאֵי. וְכִי בֵּית לְוִי בְּהַתְּחַלָּה וְכַעַת אֲשֵׁה? אֵלֵא כֶּף לְמַדְנָה, אֲשֵׁה עַד שְׁלֹא מְזוּדָגַת נְקִרָאת בֵּית פְּלוּנֵי. אַחַר שֶׁהַזְּדוּגָה נְקִרָאת אֲשֵׁה. וְכָאֵן בֵּית וְאֲשֵׁה, הַכָּל בְּדִרְגָה אַחַת הִיא.

312. וַתֵּהָרֵה אֲשֵׁה וַתִּלְכֵד בֵּן. הָאֲשֵׁה וְדָאֵי, כְּמָה דְּאֵת אֲמֵר (בראשית ב) לְזֹאת יִקְרָא אֲשֵׁה. בְּקַדְמִיתָא בֵּית לְוִי, הַכִּי הוּא וְדָאֵי. וְכִי בֵּית לְוִי בְּקַדְמִיתָא, וְהַשְּׂתָא אֲשֵׁה. אֵלֵא הַכִּי אוֹלִיפְנָא, אֲתֵתָא עַד לֹא אֲזוּדָגַת, אֲתֵתָא בֵּית פְּלוּנֵי, בְּתֵר דְּאֲזוּדָגַת. אֲתֵתָא אֲשֵׁה, וְהַכָּא, בֵּית וְאֲשֵׁה, כְּלָא בְּזוּד דְּרָגָא הוּא.

313. ותצפנהו ג' ירוזים, אלין תלת ירוזין דדינא קשיא שריא בעלמא. ובאי נינהו. תמו"ז וא"ב וטב"ת. מאי קא משמע לן. דער דלא זזת משה לעלמא, שכיזו הוה הוא לעילא, ועל דא אודווגת ביה שכינתא מן יומא דאתיליד. מכאן אמר רבי שמעון, רוזויהון דצדיקייא שכיזוין אינון לעילא, עד לא יזותון לעלמא.

314. ולא יכלה עוד הצפינו ותקוזו לו וגו' מאי ותקוזו לו תיבת גמא. דזופת ליה בסימנהא, למהוי נטיר מאינון גוני ימא, דשאטין בימא רבא, כמה דכתיב, (תהלים קד) שם רמש ואין מספר. והיא זופת ליה למהוי נטיר מנייהו בזופו (ס"א דסטרא דיובלא יקרא) דבני ימא בלא יקרא בתרי גונין, בזיוור ואופם, ואנוז ליה למשה למישט בינייהו, (דף קע"ד ע"ב) לאשתמודע ביניהון, בגין דזמין הוא לסלקא בינייהו, ומנא אזורא, לקבלא אורייתא.

315. ותרד בת פרעה. דא היא, דאתיא מסטרא שבמלא דדינא קשיא, כמה דאתמר לרוזין על היאור. על היאור דייקא, ולא על היים. ואי תימא, הא כתיב (שמות יז) ומטף אשר הכית בו את היאור, ומשה לא הכה אלא בים, וקראו הכתוב יאורו אלא יאור היה שהכה אהרן על ידי משה, ושמו הכתוב שהוא עשה.

316. כמו זה, (שם ז) וימלא שבעת ימים אחרי הכות ה' את היאור. ואהרן הכה. אלא (שעל זה) עד שבא מצד הקדוש ברוך הוא קראו הכתוב הכות ה'. אחר כך קראו בשם של משה. ונערתיה הלכת – אותן שאר מרבבות שבאות מצד זה.

317. ותפתח ותראהו את הילד. ותראהו? ותרא הנה צריך לו לכתבו מה זה ותראהו? והרי אמר רבי שמעון, אין לך דבר בתורה או אות אחת בתורה שאין בה סודות נכבדים ועליונים. אלא כך למדנו, רשם המלך והמלכה נמצא בו, והם רשם של וא"ו ה"א. מיד – ותחמל עליו וגו'. עד פאן למעלה. מכאן והלאה למשה, פרט לפסוק זה שכתוב

313. ותצפנהו ג' ירוזים, אלין תלת ירוזין דדינא קשיא שריא בעלמא. ובאי נינהו. תמו"ז וא"ב וטב"ת. מאי קא משמע לן. דער דלא זזת משה לעלמא, שכיזו הוה הוא לעילא, ועל דא אודווגת ביה שכינתא מן יומא דאתיליד. מכאן אמר רבי שמעון, רוזויהון דצדיקייא שכיזוין אינון לעילא, עד לא יזותון לעלמא.

314. ולא יכלה עוד הצפינו ותקוזו לו וגו' מאי ותקוזו לו תיבת גמא. דזופת ליה בסימנהא, למהוי נטיר מאינון גוני ימא, דשאטין בימא רבא, כמה דכתיב, (תהלים קד) שם רמש ואין מספר. והיא זופת ליה למהוי נטיר מנייהו בזופו (ס"א דסטרא דיובלא יקרא) דבני ימא בלא יקרא בתרי גונין, בזיוור ואופם, ואנוז ליה למשה למישט בינייהו, (דף קע"ד ע"ב) לאשתמודע ביניהון, בגין דזמין הוא לסלקא בינייהו, ומנא אזורא, לקבלא אורייתא.

315. ותרד בת פרעה. דא היא, דאתיא מסטרא שבמלא דדינא קשיא, כמה דאתמר לרוזין על היאור. על היאור דייקא, ולא על היים. ואי תימא, הא כתיב (שמות יז) ומטף אשר הכית בו את היאור, ומשה לא הכה אלא בים, וקראו הכתוב יאורו אלא יאור היה שהכה אהרן על ידי משה, ושמו הכתוב שהוא עשה.

316. כהאי גוונא (שמות ז) וימלא שבעת ימים אחרי הכות ה' את היאור, ואהרן הכה. אלא (ס"א דעל דא) עד דאתא מסטרא דקודשא בריך הוא, קרייה קרא הכות ה', לבתר קרייה בשמא דמשה. ונערתיה הולכות, אינון שאר משריין דאתיין מסטרא דא.

317. (שמות ב) ותפתחו ותראו את הילד. ותראהו, ותרא מבעי ליה, מאי ותראהו. והא אמר רבי שמעון לית לך מלה באורייתא, או את זוד באורייתא, דלא אית ביה רזין יקירין ועלאין. אלא הכי אולפנא, רשימא דמלכא ומטרוניתא אשתכוזת ביה, ואינון רשימא דוא"ו ה"א, מיד ותזמוול עליו וגו'. עד פאן לעילא. מכאן ולהלאה לתתא, בר האי קרא, דכתיב

ותתצב אזורתו מרוזוק. אזורתו דמאן. אזורתו דהאי איהו, דקרא לכנסת ישראל אזורתי, כמה דאת אמר (שיר השירים ה) פתוזי לי אזורתי. מרוזוק: כמה דאת אמר, (ירמיה לא) מרוזוק יי נראה לי.

ותתצב אזורתו מרוזוק. אזורתו דמאן. אזורתו דהאי איהו, דקרא לכנסת ישראל אזורתי, כמה דאת אמר (שיר השירים ה) פתוזי לי אזורתי. מרוזוק: כמה דאת אמר, (ירמיה לא) מרוזוק יי נראה לי.

318. מה משמע? משמע שאותם צדיקים, עד שלא ירדו לעולם, נודעים הם למעלה לגבי הכל, וכל שבן משה. ומשמע שנשמות הצדיקים נמשכות ממקום עליון, כמו שבארנו. וסוד הדבר למדנו, שמשמע שאב ואם יש לנשמה, כמו שיש אב ואם לגוף בארץ.

318. מאי משמע. משמע דאינון זכאין, עד דלא זוזתו לעלמא, אשתמודען אינון לעילא לנבי כלא, וכל שפן משה. ומשמע דנשמתהון דצדיקייא, אתמישך מאתר עלאה, כמה דאוקיימנא. ורזא דמלה אוליימנא, דמשמע דאב ואם אית לנשמתא, כמה דאית אב ואם לנפשא, בארעא.

319. ומשמע שבכל הצדדים, בין למעלה בין למטה, הכל בא ונמצא מזכר ונקבה. והרי בארו הסוד, שכתוב (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה. הארץ – זו כנסת ישראל. נפש חיה – נפש אדם הראשון העליון, כמו שנתבאר. בא רבי אבא ונשקו. אמר, ודאי נאה אמרת, וכאן הוא הכל.

319. ומשמע דבכל סטרין, בין לעילא, בין לתתא, מדכר ונקבא כלא אתיא ואשתכחז. והא אוקמוה רזא דכתיב, (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה. הארץ, דא כנסת ישראל. נפש חיה, נפשא דאדם קדמאה עלאה, כמה דאתמר. אתא רבי אבא ונשקיה, אמר ודאי שפיר קא אמרת, והכא הוא כלא.

320. אשרי חלקו של משה נביא הנאמן על כל שאר נביאי העולם. בגלל זה לא השתדל בו כשהסתלק מהעולם, רק הקדוש ברוך הוא שהעלהו לפרגודו. ועל כך עלה משה בנביאה עליונה ובדרגות נכבדות מכל נביאי העולם, ושארו הנביאים ראו אחר בתלים גדולים.

320. זכאה זולקיה דמשה נביאה מהימנא, על כל שאר נביאי עלמא. בגין כה, לא אשתדל ביה כד אשתלק מיעלמא, בר קודשא בריך הוא, דאעליה לפרגודיה. ועל דא סליק משה בנביאה עלאה, ובדרגין וקירין, מכל נביאי עלמא, ושארו נביאי זומאן בתר כותלין סגיאין.

321. ויראני את יהושע הכהן הגדול, מאי קא זומא, דהוה קאים קמי מלאכא, ומתלבש בלבושין מלובלכין, עד דכרוזא נפיק, ואמר הסירו הבגדים העצומים מעליו. אמר רבי יצחק, כתוב כאן ועמד לפני המלאך. מה זה לפני המלאך? שהיה דן דינו, אותו שכתוב בו (קהלת ה) ואל תאמר לפני המלאך כי שגגה היא. מה בא להשמיענו? שכל בן אדם שלא זוכה בעולם הזה להתעטר בעטוף מצוה ולהתלבש בלבוש מצוה, כשנכנס בעולם ההוא עומד בלבוש טנפת שלא צריך, ועומד בדין עליו.

321. (זכריה ג) ויראני את יהושע הכהן הגדול, מאי קא זומא, דהוה קאים קמי מלאכא, ומתלבש בלבושין מלובלכין, עד דכרוזא נפיק, ואמר הסירו הבגדים העצומים מעליו. אמר רבי יצחק, כתוב הכא ועמד לפני המלאך, מאי לפני המלאך, דהוה דאין דינוי, דהוה דכתיב ביה, (קהלת ה) ואל תאמר לפני המלאך כי שגגה היא. מאי קא משמע לן. דכל בר זש דלא זכי בהאי עלמא, לאתעטפא בעטופא דמצוה, ולא תלבשא בלבושא דמצוה. כד עייל בההוא עלמא, קאים בלבושא טנפא, דלא אצטרירי, וקאים בדינא עליה.

322. תא זוזי, כמה לבושיין מודמיין בההוא עלמא, וזהו בר נש דלא זכי בהאי עלמא בלבושיין דמזוה, כד עייל ליהווא עלמא, מלבושיין ליה בוזר לבושיא דאשתמודע לגבי מאריהון דגיהנם, ויהווא לבושיא, ווי לבאן דאתלבש ביה. דהא כמה (דף קע"ה ע"א) גרדיגי נמוסין, זמינין לאזודא ביה, ועיילי ליה לגיהנם. ושלמה מלכא צווז ואמר (קהלת ט) בכל עת יהיו בגדיה לבנים.

322. תא זוזי, כמה לבושיין מודמיין בההוא עלמא, וזהו בר נש דלא זכי בהאי עלמא בלבושיין דמזוה, כד עייל ליהווא עלמא, מלבושיין ליה בוזר לבושיא דאשתמודע לגבי מאריהון דגיהנם, ויהווא לבושיא, ווי לבאן דאתלבש ביה. דהא כמה (דף קע"ה ע"א) גרדיגי נמוסין, זמינין לאזודא ביה, ועיילי ליה לגיהנם. ושלמה מלכא צווז ואמר (קהלת ט) בכל עת יהיו בגדיה לבנים.

323. למדנו בסוד ספרא דצניעותא, ארבעה מלכים יוצאים למול ארבעה. תלויים בהם פענבים באשכול, צוררים בהם שבעה רצים, מעידים עדות, ולא עומדים במקומם.

323. תאנא ברוא דספרא דצניעותא, ארבע מלכין נפקין לקדמות ארבע. בהו תלויין פענבים באתכלא, צריין בהו ז רהיטין, סהדין סהדותא. ולא קיימין בדוכתייהו.

324. ציצית. מצוה זו היא להזכיר כל מצוות התורה בשבילה, כמו שנאמר וראיתם אתם את כל מצוות ה' ועשיתם אתם (במדבר טו). זהו סימן המלך להזכיר ולעשות.

324. ציצית פקודא דא איהו לאדכרא כל פקודי אורייתא בגינה כמה דאת אמר וראיתם אתם וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אתם דא איהו סימנא דמלכא לאדכרא ולמעבדא.

325. כתוב (שמות כח) ועשית ציץ זהב, והרי בארנו – סוד הציץ להתעטר בו כהן גדול. וזהו ציץ להסתכל בו בעינים, שהוא סימן של עולם העליון שהתעטר בו כהן גדול.

325. כתיב (שמות כח) ועשית ציץ זהב, והא אוקימנא רוא דציץ לאתעטרא ביה כהנא רבא. ודא איהו ציץ, לאסתכלא ביה עינין, דאיהו סימן דעלמא עלאה, דאתעטר ביה כהנא רבא.

326. ומשום זה הסתכלותו מכפרת על עוונות פנים, שלא עומדת לפניו אלא פני אמת, סוד של כל אלו הפנים העליונים, שהם פני אמת, פנים של אמת, שכלולים באמת של יעקב.

326. ובגין כה אסתכלותא דיליה מכפרא על עוונות פנים, דלא קיימא לקמיה, אלא פנים דקשוט, רוא דכל אינון פנים עלאין, דאינון פנים דקשוט, פנים דאמת. דכלילין באמת דיעקב.

327. ציצית היא נקבה, סוד עולם התחתון, הסתכלות להזכיר. ציץ זכר. ציצית נקבה, וזה לכל אדם. ציץ לכהן.

327. ציצית איהו נוקבא, רוא דעלמא תתאה. אסתכלותא לאדכרא. ציץ דכר, ציצית נוקבא, ודא לכל בר נש. ציץ לכהנא.

328. ושנינו, אסור להסתכל בשכינה, בגלל זה יש תכלת, משום שתכלת היא כסא לבית דוד ותקונו. וזהו פחד מלפני ה' לפחד מאותו מקום. ועל זה וראיתם אתם וזכרתם את כל מצוות ה'. וזה הכסא שדנים בו דיני נפשות, כמו שפרשה, וכל הגונים טובים לחלוט, פרט לתכלת, שהוא כסא שעולה בדין הנפשות.

328. ותניין, אסור לאסתכלא בשכינתא, בגין כה אית תכלא, בגין דתכלת, איהו פרסייא לבית דוד, ותקונא דיליה. ודא איהו דוולא מן קדם ה' לדוולא מההוא אתר. ועל דא וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה', ודא פרסייא דדינין בה דיני נפשות, כמה דאוקמוהי.

דָּכַל וְזוּטִין טַבִּין לְזוּלְמָא, בַּר תְּכֵלֵא, דְּאִיהוּ פְּרִסְיָא
דְּסְלִיק בְּדִינָא דְנִפְשׁוֹת.

329. כְּתִיב וְנָתַנוּ עַל צִיצִית הַכֶּנֶף פְּתִיל תְּכֵלֵת. וְנָתַנוּ
עַל הַכֶּנֶף לֹא כְּתִיב, אֲכָלָא וְנָתַנוּ עַל צִיצִית. דְּרָא אִיהוּ
דְּחִפִי עַל שְׂאֵר זוּטִין.

330. וּרְאִיתֶם אוֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם, וּכְתִיב, (דְּבָרִים כה) זְכוֹר
אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עֲמֹלֶק. מֵאֵי טַעְמָא דָּא. אֲכָלָא
לְבָרָא דְּפָרִיץ גְּדָרָא, וְנִשְׁכִּיחַ כְּלָבָא. כָּל זְמַנָּא דְּאָבוּי
בְּעֵי לְאוֹכְזָא לְבָרִיחַ, הָיָה אָמַר הוּא דְּכִיר כַּד נִשְׁרִף
לְךָ כְּלָבָא. אוֹף הֵכָא וּרְאִיתֶם אוֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם, דְּרָא
אִיהוּ אֶתֶר דְּסְלִקִין נִשְׁמַתִּין לְמִדְּוָן.

331. כְּזוּנָא דָּא, (בַּמִּדְבָּר כא) וְהָיָה כָּל הַנְּשׁוּף וּרְאָה
אֹתוֹ וְזָז, אֲמַאי. אֲכָלָא כַּד סְלִיק לְעֵינָיו, וְזָזֵי דְּיוֹקָנָא
דְּהָהוּא דְּנִשְׁרִף לִיה, הָיָה דְּזוּיֵל, וְעַלֵי קָדָם יי, וְהָיָה יָדַע
דְּאִיהוּ עוֹנֵשָׁא דְּזוּיֵיבָא. כָּל זְמַן דְּבָרָא זָזֵי רְצוּעָה
דְּאָבוּי, דְּזוּיֵל מֵאָבוּי. אֲשֵׁתִיב מֵרְצוּעָה, אֲשֵׁתִיב
מִכְּלָא. מֵאֵן גָּרִים לִיה לְאֲשֵׁתִיבָא. הָהוּא דְּזוּמֵי בְּעֵינָיו
הָהוּא רְצוּעָה, הָהוּא רְצוּעָה גָּרִים לִיה לְאֲשֵׁתִיבָא. וְעַל
דָּא וּרְאָה אֹתוֹ וְזָז, זָזֵי רְצוּעָה דְּאֲכָלֵי לִיה, וְאִיהוּ
עֲבִיד לִיה לְאֲשֵׁתִיבָא. אוֹף הֵכָא וּרְאִיתֶם אוֹתוֹ
וּזְכַרְתֶּם, וְעִשִׂיתֶם וְדָאֵי. וְאֵי לֹא, הָא רְצוּעָה, דְּהָאֵי
זָרוּם לְכוּן, לְמַהוּי טַבִּין לְפּוֹלְזוּנָא דִּילֵי תְּדִיר, וּכְדִין
וְעִשִׂיתֶם.

332. וְלֹא תִתּוּרוּ אוֹזְרֵי לְבַבְכֶם, יִמְנַע מִנְכוֹן בִּישׁוּן
אֲרוּזִין אוֹזְרִינִין, וְדָאֵי, לֹא תִתּוּרוּ, וְכָל תַּעֲבָדוּ בִּישׁוּן.
וְעַל דָּא סְלִקָא גְּזוּן תְּכֵלֵא. דָּא תְּכֵלֵת, דְּמֵינָא לְכֶסֶף
דְּכְבוֹד, מַה כֶּסֶף הַכְּבוֹד, עֲבִיד לְבָר נֵשׁ לְמַהֲרָה
לְאֲרוּזָא דְּמִישֵׁר, לְדְּכָאָה לִיה. אוֹף הָאֵי תְּכֵלֵת, עֲבִיד
לְבָר נֵשׁ לְמַהֲרָה בְּאֲרוּז מִישֵׁר, וְדָאֵי דְּכֵלָא אִיתַי לְדוּזְלָא
מַהֲאֵי אֶתֶר, לְמַהֲרָה בְּמִישֵׁר.

333. כְּתִיב (ישעיה כד) מִכְּנֶף הָאָרֶץ זְמִירוֹת שְׂמַעְנֵנוּ צְבִי
לְצַדִּיק וְאוֹמַר רְזִי לִי וְגו'. מִכְּנֶף הָאָרֶץ, דָּא כְּנֶף
דְּצִיצִית, דְּאִיהוּ כְּנֶף הָאָרֶץ. זְמִירוֹת שְׂמַעְנֵנוּ, אֲלִין שְׂאֵר
זוּטִין, דְּנִפְקִין וְתַלְיִין מֵאֶתֶר עַלְמָא, גּוֹ אִינוּן שְׂבִילִין

ותלויים ממקום עליון תוף אותם שבילים עליונים שיוצאים מחכמה עליונה. צבי לצדיק – זה צדיק חי העולמים, שאותם חוטים אלו יפיו, שהרי ממנו יוצאים, וכל חוט כלול בשני צדדים. וכשהסתכלתי, אמרתי: רזי לי רזי לי. שהרי מתוף סוד עליון של כל האמונה יוצאים. וכשהסתכלתי בתכלת וראיתי רצועה להלקות, מקום יראה לפחד, אמרתי: אוי לי שבני אדם לא יודעים להשגיח ולהסתכל על מה נענשים לשקר. בזה בגדים בגדו, שהרי קוראים קריאת שמע ללא יציאת ומעידים עדות שקר, ואלו הם בגדים שבגדו, משקרים בעצמם.

334. ובגד בוגדים בגדו – לבושם בלי יציאת, נקרא בגד בוגדים. לבוש של אותם בוגדים שבגדו, שמשקרים ומעידים עדות שקר בכל יום. אוי להם! אוי לנפשם! שעולים באותו פסא תכלת להדון, ועליהם כתוב (תהלים קא) דבר שקרים לא יבון לנגד עיני. אותו בגד שלהם נודע לכל בעלי הדינים. אוי להם! שאין להם חלק בעולם הבא. אשריהם הצדיקים שלבושיהם ותקוניהם נודעים למעלה להיטיב להם בעולם הזה ובעולם הבא. (עד כאן רעיא מהימנא).

335. מצוה זו מצות יציאת, כוללת תכלת ולבן, דין ורחמים באש. אש לבנה לא אוכלת, תכלת אוכלת ומשמידה. (דברי הימים-ב ז) ותאכל העלה. לבן מימין, תכלת משמאל. העמוד האמצעי מיוחד בין שניהם – ירק. ומשום זה פרשה בעלי המשנה, מאימתי קורין את שמע בשחרית? משיביר בין תכלת ללבן. ומשום זה התקינו לקרואה ביחוד.

336. אמר רבי יהודה, כמה עדים עשה הקדוש ברוך הוא להעיד בהם בני אדם, וכלם בעצה ובעדות עומדים מולו. קם בבקר, מושיט רגליו ללכת – עדים עומדים מולו, מכריזים ואומרים: (שמואל א ב) רגלי חסידיו ישמר וגו'. (קהלת ד) שמר רגלך באשר

עלאין, הנפקין מווכמה עלאה. צבי לצדיק, דא צדיק זוי העולמים, דאינון זוטין אינון שפירו דיליה, דהא מניה נפקין, וכל זוטא כליא בתרין סטרין. וכד אסתכלנא, אמינא רזי לי רזי לי, דהא מונו רזא עלאה דכל מדימונתא נפקין. וכד אסתכלנא בתכלת, ונזמינא רצועה לאלקאה, אתר דזוילו למדוול, אמינא אוי לי, דבני נשא לא ידעי לאשגוזא ולאסתכלא על מה מתענישין לשקרא, בהאי בוגדים בגדו, דהא קורין קריאת שמע בלא יציאת, וסהדין סהדותא דשקרא, ואלין אינון בוגדים דבגדו, משקרי דנרמיייהו.

334. ובגד בוגדים בגדו, לבושא דלהון בלא יציאת, אקרי בגד בוגדים. לבושא דאינון בוגדים דבגדו, דמשקרי וסהדין סהדותא דשקרא בכל יומא. ווי לון, ווי לנפשיהון, דסלקי בההוא פרסיא דתכלא למידן. ועלייהו כתיב, (תהלים קא) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני, ההוא בגד דלהון אשתמודע לגבי כל מאריהון דדינין. ווי לון, דלית לון זולקא בעלמא דאתי. ופאין אינון צדיקיא, דמלבושיהון ותקוניהון אשתמודעין לעילא, לאוטבא לון בהאי עלמא ובעלמא דאתי. (ע"כ) (שמות מ"ג ע"א והיה לאות וכו')

335. פקודא דא מצות יציאת, כליל תכלת ולבן, דינא ורחמי בגורא. אשא זווורא לא אכיל, תכלא אכיל ושיי. (דברי הימים ב ז) ותאכל העולה, זווור מימינא, תכלת משמאלא. עמודא דאמצעיתא יזוד בין תרווייהו, ירוק. ובגין דא אוקבונה מארי מותגיתין, מאימתי קורין את שמע בשחרית, משיביר בין תכלת ללבן. ובגין דא תקינו פרשת יציאת למקרי לה ביזוודא.

336. (דף קע"ה ע"ב) אמר רבי יהודה, כמה סהדי עביד קודשא בריך הוא לאסהדא בהו בבני נשא, וכלהו בעיטא ובסהדותא קיימין לקבליה. קם בצפרא אושיט רגליו למזהר, סהדייא קיימין לקבליה, מכריזין ואמריין, (שמואל א ב) רגלי חסידיו ישמור וגו'. (קהלת ד) שמור רגלך באשר תלך. (משלי ד) פלס מעגל

תלך. (משלי ד) פלס מעגל רגלך. פותח עיניו להסתכל בעולם – העדים אומרים: (שם) עיניך לנכח יביטו. קם לדבר – העדים אומרים: (תהלים לד) נצר לשונך מרע וגו'. מושיט ידיו בדברי העולם – העדים אומרים: (שם) סור מרע ועשה טוב.

337. אם מצית להם – יפה, ואם לא – פתוב (זכריה ג) והשטן עמד על ימינו לשטנו. פלס מעידים עליו בחטאיו למעלה. אם רוצה האיש להשתדל בעבודת הקדוש ברוך הוא – פלס מעידים סגוריא לפניו, ועומדים להעיד עליו טובות בשעה שצריך לו.

338. קם בבקר, מברך במה ברכות. מניח תפלין בראשו בין עיניו – רוצה להרים ראשו, רואה שם הקדוש העליון אחוז ורשום על ראשו. ורצועות תלויות לו מצד זה ומצד זה על לבו. הרי מסתכל בכבוד רבוננו. מושיט ידיו, רואה יד אחרת מתקשרת בקשר השם הקדוש, מחזיר ידו ומסתכל בכבוד רבוננו. מתעטף בעטוף של מצוה בארבע זוויות בסותו, ארבעה מלכים יוצאים לכנגד ארבעה. ארבעה עדי אמת של המלך, תלויים מארבע זוויות, ותלויים בהם פענבים באשכול.

339. מה אשכול שהוא אחד ותלויים בו כמה ענבים, מצד זה ומצד זה, כך זה מצוה אחת, ותלויים בה כמה ענבים וגים וזמורות צוררים בהם. שבעה רצים אלו הם שבעה צורות של תכלת שצריך לכתוב בה בכל אחד ואחד, או להגדיל עד שלשה עשר. מי שיוסף, לא יוסיף על שלשה עשר. מי שימעט, לא ימעט משבעה.

340. ולמדנו, תכלת זו היא סוד דוד המלך, וזה חוט אברהם שזכה בו לבניו אחריו. מה זה תכלת? תכלית הכל. (וואי) רבי יהודה אומר, כסא הכבוד נקרא.

רגלך. אפתוז עיניו לאסתכלא בעלמא, סהדייא אמרי, (משלי ד) עיניך לנכח יביטו. קם למלכא, סהדייא אמרי (תהלים לד) נצר לשונך מרע וגו'. אושיט ידוי במלי עלמא, סהדייא אמרי (תהלים לד) סור מרע ועשה טוב.

337. אי ציית להו, יאות. ואי לא, פתיב (זכריה ג) והשטן עומד על ימינו לשטנו. פלהו סהדין עליה בזובוי לעילא. אי בעי בר נש לאשתדלא בפולזונא דקודשא בריך הוא, פלהו סהדין סגורין קביה, וקיימין לאסהדא עליה טבאן, בשעתא דאצטרין ליה.

338. קם בצפרא, מברך במה ברכאן. אנו תפלין ברישיה בין עיניו. בעי לוקפא רישיה, וזמי שמא קדישא עלאה, אוזיד ורשים על רישיה. ורצועין תלויין מהאי גיסא ומהאי גיסא על לביה. הא אסתכל ביקרא דמאריה. אושיט ידוי, וזמי ידא אוזרא, מתקשרא בקשרא דשמא קדישא. אהדר ידיה ואסתכל ביקריה דמאריה. אתעטף בעטופא דמצוה, בארבע זווין דכסותיה, ארבע מלכין נפקין לקדמות ארבע. ארבע סהדי קשוט דמלכא, תלויי מארבע זווין, ותלויין בהו פענבים באתכלא.

339. מה אתכלא, דאיהו זוד, ותלויין ביה כמה ענבים, מהאי סטר ומהאי סטר. כך האי, מצוה זודא, ותלויין ביה כמה ענבים, וזין וזמורין צרירין בהו, שבעה רהיטין אלן אינון שבעה צרירין דתכלתא, דבעי לכרכא ביה בכל זוד וזוד, או לאסגאה עד תליסר, מאן דיוסיף, לא יוסיף עליהו על תליסר. מאן דימעט, לא ימעט משבעה.

340. ותאנא, האי תכלת, הוא רזא דדוד מלכא. ודא זוטא דאברהם, דזכה ביה לבניו בתרוי. מאי תכלת. תכלית דכלא. (וואי) רבי יהודה אומר, כסא הכבוד אקרי.

341. רבי יצחק אמר, שבעה פריכות שהיא שכינה שביעית הכל בודאי. שהרי היא מתברכת משה אחרים על ידי הצדיק. ואם שלשה עשר, שלשה עשר הם, כמו שבארוה בשלש עשרה מדות, וזהו פתח הכל.

342. והיא חוט אחד, ורשימה בגוניה, וצבעה יוצא מדג אחד שהולך בים כנרת. וכנרת נקראת על שמה. ועל זה כנור היה תלוי מעל מטת דוד, שהרי (של דוד) ודאי הוא כנור דוד מנגן מאליו למלך הקדוש העליון, ולכן גונו עולים עד הרקיע, ומהרקיע עד הכסא.

343. וכאן כתוב מצוה, כמו שנאמר (מלכים- ב יח) מצות המלך היא. (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. כי מצות המלך, ולמדנו, יסוד ושרש במלך מתעטרים באחד, וזהו זכרון ופתח לכל שאר הכתרים, שכתוב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. וכתוב זה השער לה'. ועל זה כתוב וראיתם אתו וזכרתם את מצות ה', להכליל בזה כל שאר הכתרים. ולכן הם מעידים עדות ולא עומדים במקומם, משום שהיא מצות.

344. ושנינו, תשמישי מצוה נזרקין. ואם תאמר, הרי לולב וערבה תשמישי קדשה הם, למה נזרקים? אלא תשמישי קדשה, משום שרשומים בכתובת השם הקדוש.

345. אמר רבי יצחק, אותם חוטים, להראות איד תלויים מכאן ומכאן לארבעה צדדי העולם ממקום זה, והיא שולטת על הכל בסוד הלב, שהיא לב כל העולם הזה ולב העליונים, ותלויה בלב העליון, והכל הוא בלב שיוצא מחכמה עליונה. אמר רבי יצחק, שעור של זה (וארץ) של זה נתבאר באותיות חקוקות של רבי אלעזר.

341. רבי יצחק אמר, שבעה פריכות שהיא שכינתא שביעיתא דכלא ודאי. דהא היא מתברכא משייתא אזורנין, על ידא דצדיק. ואי תלת עשר, תלת עשר אינון, כמה דאוקמוה בתלת עשר מכילן. והאי היא פתוזא דכלהו.

342. והיא זוטא זוד, ורשימא בגוניהא, וגוונא דיליה נפיק, מוזוד גוונא דאזיל בים כנרת. וכנרת על שמה אתקרי. ועל דא, כנור הוה תלוי לעילא מערסא דדוד, דהא (דדוד) ודאי איהו כנור דדוד מנגן מאליו, למלכא קדישא עלאה. ובגין כה, גונוני עייל עד רקיעא, ומרקיעא עד כורסייא.

343. והכא כתיב מצוה, כמה דאת אמר (מלכים ב יח) מצות המלך היא. (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. (נחמיה יא) כי מצות המלך. ותאנא, יסודא ושרשא במלכא מתעטרין כוונא. והאי הוא כתרא ופתוזא לכל שאר כתרין. דכתיב, (תהלים קיח) פתוזו לי שערי צדק. וכתיב, (תהלים קיח) זה השער לני. ועל דא כתיב, וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות יי, לאכללא בהאי כל שאר כתרין. ועל דא אינון סהדי סהדותא, ולא קיימי בדוכתייהו בגין דאיהי מצות.

344. ותנין, תשמישי מצוה, נזרקין. ואי תימא, הא לולב וערבה וכו', תשמישי קדושה אינון, אמאי נזרקין. אלא תשמישי קדושה, בגין דרשימין בכתובה דשמא קדישא.

345. אמר רבי יצחק, אינון זוטין, לאזוזא הנה תליין מכאן ומכאן, לד' סטרי עלמא, מהאי אתר. ואיהי שלטא על כלא. ברוא דלב, דאיהי לבא דכל האי עלמא, ולבא דעלאי, ותלוא בלב עלאה. וככלא הוא בלב, דנפק מוזכמה עלאה. אמר רבי יצחק, שעורא דהאי, (ס"א ואורכא) דהאי, אתמר באתון גליפן דרבי אלעזר.

346. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: מִי שְׂרוּעָה לְלֶכֶת אַחַר יְדָאֲתִי, יִלְךְ אַחַר הַלֵּב הַזֶּה וְאַחֲרֵי הָעֵינַיִם שְׂעוּמָדִים עֲלֶיהָ. מִי הֵם עֵינַיִם אֵלֶּה? כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (תְּהִלִּים לַד') עֵינֵי ה' אֵל צְדִיקִים. אָבֵל אַתֶּם, לֹא תִתּוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׂאֲתֶם זַיִם אַחֲרֵיהֶם.

346. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מֵאֵן דְּבַעֵי לְמוֹהַר בְּתֵר דְּזוּלְתֵי, יְהֵךְ בְּתֵר לְבָא דָא, וּבְתֵר עֵינֵין דְּקֵיִימִין עֲלֶיהָ. מֵאֵן אֵינִין עֵינֵין. כְּמוֹהַ דְּאֵת אָמַר, (תְּהִלִּים לַא') עֵינֵי יי אֵל צְדִיקִים אָבֵל אַתֶּם לֹא תִתּוּרוּ אַזְרֵי לְבַבְכֶם וְאַזְרֵי עֵינֵיכֶם. מֵאֵי טַעְמָא (דְּרַקְעו"ו ע"א) בְּגִין דְּאֲתֶם זַיִם אַזְרֵיהֶם.

347. אָמַר רַבִּי חֲיִיא, מַה הַטַּעַם כְּאֵן יִצִּיאַת מִצְרַיִם, שְׂכָתוּב אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם? אֵלֹא מִשּׁוּם שְׂבִשְׂיָצֵאוּ מִמִּצְרַיִם, נִכְנְסוּ בַחֲלֵק זֶה, וּבִזְהָ הֲרַג הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הֲרַג בְּמִצְרַיִם. וְלִכְּזֵן בְּמִקּוֹמוֹ נִזְכָּר, וּבְמִקּוֹמוֹ הַזֶּה יִרְסַב בְּזֶה. מַה זֶה בְּמִקּוֹמוֹ? מִשּׁוּם שְׂמִצְוָה זֶה הִיא מִקּוּמָה.

347. אָמַר רַבִּי חֲיִיא, מֵאֵי טַעְמָא הֲכָא יִצִּיאַת מִצְרַיִם, דְּכִתְיִב אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם. אֵלֹא, בְּגִין דְּכִדְ נִפְקוּ מִמִּצְרַיִם, בְּהֵאֵי זוּלְקָא עָאֵל. וּבְהֵאֵי קְטִיל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְטוּלָא דְּמִצְרַיִם. וְעַל דָּא בְּאַתְרֵיהּ אֲתִדְכַר, וּבְאַתְרֵיהּ אֲזִדְהַר לְהוּ בְּדָא. מֵאֵי בְּאַתְרֵיהּ. בְּגִין דְּהֵאֵי מִצְוָה, הִיא אֲתֵר דִּילָהּ.

348. שָׁנָה רַבִּי יִיסָא, כְּתוּב (מִיכָה ז') כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ נִפְלְאוֹת. כִּימִי? כִּימִי הָיָה צְרִיךְ לוֹ לְכַתּוּב, שְׂהֵרִי בְּזִמְנָא אֶחָד יִצְאוּ, וְלֹא הִתְעַכְּבוּ אֵלֹא כְּמוֹ אוֹתָם יָמִים עֲלִיזוּנִים שְׂהִתְבָּרְכָה בְּהֵם כְּנִסְתַּי יִשְׂרָאֵל, כִּף עֲתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהוֹצִיא אֶת יִשְׂרָאֵל מִהַגְלוֹת, וְאֵן כְּתוּב (יִשְׁעִיָּה יב') וְאַמְרַתֶּם בַּיּוֹם הַהוּא הוֹדוּ לַה' קְרָאוּ וְגו', וְזָמְרוּ ה' כִּי גָאוֹת עָשָׂה מוֹדַעַת זֹאת בְּכָל הָאָרֶץ. מַה זֶה מוֹדַעַת זֹאת? מִשּׁוּם שְׂעַכְשׁוֹ נוֹדַעַה זֹאת בְּעִטּוֹף מִצְוָה. בְּאוֹתוֹ זִמְנָא תִּנְדַּע זֹאת בְּכַמָּה מִנְהֵגִים שְׁלָה שְׂיַעֲשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹתוֹת וּנְסִים בְּעוֹלָם, אֵן כְּתוּב (זְכַרְיָה יד') בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד.

348. תְּאֵנִי רַבִּי יִיסָא, כְּתִיב (מִיכָה ז') כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ נִפְלְאוֹת. כִּימִי, כִּימִי מִבַּעֵי לִיה, דְּהֵא בְּזוּד זְמַנָּא נִפְקוּ וְלֹא אֲתַעְכְּבוּ. אֵלֹא כְּאֵינִין יוֹמִין עֲלֵאִין, דְּאֲתְבָּרְכָא בְּהוּ כְּנִסְתַּי יִשְׂרָאֵל. כִּף זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַפְקָא לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא, וּכְדִין כְּתִיב (יִשְׁעִיָּה יב') וְאַמְרַתֶּם בַּיּוֹם הַהוּא הוֹדוּ לִי קְרָאוּ וְגו', וְזָמְרוּ יי כִּי גָאוֹת עָשָׂה מוֹדַעַת זֹאת בְּכָל הָאָרֶץ. מֵאֵי מוֹדַעַת זֹאת. בְּגִין דְּהִשְׁתָּא אֲשֶׁתְּמוֹדַעַת זֹאת בְּעִטּוֹפָא דְּמִצְוָה. בְּהֵהוּא זְמַנָּא אֲשֶׁתְּמוֹדַעַת זֹאת, בְּכַמָּה נְמוֹסִין דִּילָהּ, דְּיַעֲבִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתִין וְנִסִּין בְּעוֹלָמָא, כְּדִין כְּתִיב (זְכַרְיָה יד') בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה יי אֶזְרָד וְשִׁמּוֹ אֶזְרָד.

בְּרוּךְ יי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן יְמִלּוּךְ יי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

